

Đã Có Anh Trong Nỗi Nhớ Của Em Chưa

Contents

Đã Có Anh Trong Nỗi Nhớ Của Em Chưa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	23
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	31
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	58
20. Chương 20	65
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	79
25. Chương 25	83
26. Chương 26	88
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	106
32. Chương 32	109
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	118
36. Chương 36	120
37. Chương 37 (end)	123

Đã Có Anh Trong Nỗi Nhớ Của Em Chưa

Giới thiệu

Lâm Anh luôn bị thằng nhóc hàng xóm bắt nạt. Cậu ta vừa thông minh, lanh lợi, hay bị bố đánh đòn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-co-anh-trong-noi-nho-cua-em-chua>

1. Chương 1

Kể từ ngày có cháu, ông tôi có thú vui sưu tầm rất đặc biệt, đó là đặt tên theo bộ sưu tập thiên nhiên. Vì thế, hiểu nôm na theo nghĩa gốc, tên của anh chị em chúng tôi là Biển Anh, Mây Anh, Núi Anh, Nước Anh và tôi là Rừng Anh.

Chú hàng xóm nhà bên cũng bị nhiễm thú vui “tao nhã” đó nên một mực đặt tên cậu con trai độc tôn là Gió Anh.

Nhưng mà cứ mỗi lần có giỗ, anh chị họ đến nhà, người nào cũng tên Anh, thay vì Hải Anh ơi, Vân anh ơi, con Thủy Anh đâu, mấy đứa chúng tôi được gọi tóm gọn như là Lâm và Phong. Phong là thằng con trai nhà hàng xóm ý.

Cơ mà tôi là con gái, gọi là Lâm nghe kì kì làm sao ấy, vì thế ngoài cái tên Lâm Anh, người lớn gọi tôi là Chun, sau đó thành thói quen, mọi người trong xóm, không phân biệt già trẻ, gái trai, đều gọi tôi là Chun hết.

“Mày về hỏi mẹ tại sao mày lại là Chun?”

Cho đến lúc năm tuổi tôi vẫn không hề thắc mắc về nguồn gốc cái tên thay thế của mình nếu thằng con trai hàng xóm không xúi tôi hỏi mẹ. Nghe theo hấn, tôi chạy một mạch về hỏi cho bằng được. Nhưng mẹ đi chợ chưa về, tôi quay sang bố.

“Vì lúc con còn ở trong bụng, mẹ thích mặc quần chun”

Bố trả lời thế nên tôi đem nguyên câu nói với thằng hàng xóm. Sau đó nó đi rêu rao khắp xóm và tôi bị tất cả đám trẻ con châm chọc, tức đến nổi nước mắt nước mũi nước dãi chảy tòng tòng, tôi chạy về, ở lì trong nhà, nhất định không lộ mặt ra ngoài bởi hễ thấy bản mặt của tôi y như rằng thằng hàng xóm có cơ gán tôi với cái chun quần. Đúng là tôi thật ngu ngơ, tự dưng khoe với nó “bí mật” gia đình làm chi.

Nói là bí mật vì ông nội chỉ thích mặc quần chun. Mãi sau này tôi mới khám phá ra sự thật, không chỉ cái tên Rừng Anh, mà cả Chun cũng là ông đặt cho tôi.

Chỉ làm lủi ở nhà được mấy lúc, tôi lại chạy sang chơi với Phong.

“Bé tý mà đã sát gái rồi!”

Hồi đó tôi không biết sát gái là gì khi bố gọi về ăn cơm từ nhà Phong, ngoài tôi ra còn có hai đứa nữa bị gọi về.

“Khéo phải nhận con dâu trước!”

Chả hiểu mấy người lớn nói gì hết, nhưng hôm sau đến giờ tôi lại mò sang nhà bên cạnh.

“À ha ha, tao mới nghĩ ra trò này hay lắm”

“Trò gì thế anh Phong?”

“Tụi mình chơi trò cô dâu chú rể, tao sẽ làm chú rể, còn cô dâu thì... đứa nào ăn giúp tao quả trứng vịt lộn này sẽ được làm cô dâu.”

“Làm cô dâu nghĩa là sao chứ?” – Lúc này tôi mới lên tiếng.

“Thì... sẽ được tao thơm má!”

Ba đứa con gái tụi tôi nhìn nhau, rồi quay sang nhìn quả trứng. Chả ai trong số chúng tôi thích ăn trứng vịt lộn cả, tanh chết đi, lại còn có con vịt con trong đó nữa chứ, thế không hiểu sao tôi ngồi ăn hết sạch.

Bọn chúng nhìn tôi ăn trong sự thán phục, kể cả Phong nữa. Nhưng sau đó tôi không được làm cô dâu.

“Sao lại thế?”

“Mày ngu quá, cô dâu phải xinh đẹp như cái Yến, mày với con Mai đóng làm con tụi tao.”

“Làm con nghĩa là sao chứ?” – Tôi thắc mắc.

“Thì phải gọi bọn tao là bố mẹ”.

“Không chịu đâu, Mai muốn làm cô dâu cơ”.

Một khi con bé Mai Mít ướt mà khóc, có thánh mới dỗ được, thế là anh bạn hàng xóm đành giở yêu sách mới:

“Thì ày làm vợ hai.”

“Thế còn Chun?”

“Mày làm con của tao với con Mai, tao thương con Yến hơn nên không bắt nó sinh con.”

“Nhưng mà...”

“Tao quyết thế rồi, mày không chơi thì bọn tao cũng không cần.”

Thế là tôi chấp nhận làm con dù đã ăn hết bát trứng, vì tôi nghĩ rằng cô dâu phải xinh đẹp như con Yến, hoặc cũng không nhẽo như nhỏ Mai.

“Chụt.”

Tôi và Mai trở mắt nhìn Phong chạm môi vào má cái Yến. Chúng nó chưa tổ chức lễ cưới mà đã làm hành động người lớn ấy là sao. Tôi tá hỏa chạy về nhà, nổi gót ngay sau Mai.

Bữa hôm đó, Phong bị bố mẹ Yến mắng ột trận, con nhỏ Mai ôm bụng cười lăn lộn. Phong không được phép chơi với Yến nữa nên hấn vào nhà tôi chơi.

“Chun ăn nhanh lên con kéo Phong cười cho bây giờ!”

Tôi lơ đi lời mời mọc của mẹ, món trứng tanh lèo làm sao nuốt nổi.

“Sao mày không ăn? Sáng ở nhà tao mày ăn ngon lành lắm mà?”

“Sáng nay Chun nuốt chừng chứ có ăn đâu.”

“Thế giờ mày nuốt chừng đi!”

“Ừ.”

“Mày không ăn thì làm sao đi chơi với tao được.”

Chỉ chờ có thế, tôi tống vào miệng hết số trứng mà mẹ đã xắt miếng nhỏ, nuốt cái ực, tung tăng chạy theo Phong.

“Ồ, sao không rủ Yến và Mai?”

“Rủ làm sao được. Còn con Mai xấu tính tội mách lẻo, tao nghỉ chơi nó luôn.”

“Ừm.”

“... Tớ bố mẹ tao đi làm về kiểu gì cũng biết chuyện, hay là mày bảo mày xúi dại tao.”

“Không được nói dối, nói dối không tốt.”

“Kiểu gì tao cũng bị đòn nát mông, mày không thương tao à, nếu là mày, bố mẹ tao chỉ nói với mẹ mày thôi, rồi mày bảo con chỉ nói thế ai ngờ Phong nghe theo.”

Tôi bắt đầu xuôi xuôi, bố Phong mà cầm roi thì suốt ba ngày liền cậu ấy chỉ nằm liệt giường với cái mông đỏ như xôi gấc. Mà như vậy sẽ không có ai chơi cùng tôi.

“Thôi, mày không giúp thì tao về chuẩn bị ăn đòn.”

“... Thì giúp.”

*

Đúng như dự đoán của Phong, cậu ấy “chỉ” được ăn hai quả roi, còn tôi không bị sao hết vì bố mẹ không tin con gái mình nghĩ ra trò ấy.

“Ngốc ơi là ngốc! Con tôi suốt ngày bị thằng nhóc bắt nạt, cho chơi cùng để học cái khôn của nó chứ để nó xỏ mũi suốt à!”

Eo ơi, xỏ mũi là luồn từng teng (khuyên tai) vào lỗ mũi á, thật kinh dị. Tôi ăn cơm mà cứ ngồi nghĩ làm thế nào xuyên kim qua mũi được. Phong xỏ mũi tôi bằng cách nào chứ?

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 2

2. Chương 2

Song, bố mẹ rất dễ tính nên tôi vẫn tiếp tục nhong nhong ngoài đường cùng Phong. Chơi với cậu ấy rất thích, dù có bị bắt nạt nhưng tôi “tình nguyện”, mà thực ra bất kì ai tôi đều “tình nguyện” cho bắt nạt hết.

Tuy nhiên cậu ấy chẳng máu chơi với tôi lắm, so với bọn con trai đã đành, so với bọn con Yến, con Mai thì cậu ta chơi với tôi chỉ vì bắt đắc dĩ không ai chơi cùng.

Vì thế tôi là luôn là đứa giữ đồ cho Phong và đứng ngoài nhìn cậu ta chơi bắn bi, hoặc không thì là cái cớ để Phong mò sang nhà Yến, còn có thể là tấm bình phong mỗi khi Phong trêu con Mai khóc thê lè.

Chúng tôi cùng học chung một trường tiểu học, Phong và tôi học chung một lớp, trong khi hai đứa kia học lớp bên cạnh. Những ngày đi học đầu tiên, nghe cô giáo gọi bạn Lâm Anh và bạn Phong Anh, mặt tôi cứ ngơ ngơ không biết bọn nó là ai.

Vì tên là Anh nên chúng tôi bị gọi lên bảng như cơm bữa. Phong lười học, lúc nào cũng dụ tôi làm hai lần bài tập về nhà.

“Sao mày làm bài chậm thế? Làm nhanh còn chép sang cho tao!”

“Bài khó quá trời!”

“Hừm, mấy phép tính này dễ ợt, tao đọc kết quả mày chép.”

“Không được. Chun phải tự làm.”

“Đợi mày làm tao lên lớp hai rồi, mặc kệ mày, giờ tao đọc kết quả mày chép vào vở tao, vở mày ày tự làm sau.”

Tôi nghe lời Phong răm rắp, trong khi cậu ta chỉ mất hai mươi phút đọc kết quả thì tôi ngồi cả tối để làm bài của mình. Ấy thế cậu ta được chín, tôi được bảy. Vì thế tôi phải đi học phụ đạo, bố mẹ bắt luyện chữ và học toán ở nhà cô giáo xa ời là xa.

“Đạo này mày đi đâu thế?”

“Đi học thêm.”

“Học dốt quá à. Con người ta ăn nhau ở cái đầu, thôi, mày xin bố mẹ cho ở nhà chơi, tao với mày ngồi cùng bàn trên lớp, tao nhắc bài cho.”

“Hừ. Không cần.”

Thấy tôi về thờ ơ Phong ngạc nhiên lắm, trước nay tôi bám cậu ta như hình với bóng, hay là như cái chun bám cái quần, vậy mà dạo gần đây thi thoảng lắm tôi mới chơi gậy nịt, trốn tìm với bọn trong xóm.

“Ừ, thế kệ mày.”

Phong chỉ đáp vậy, cậu ta lảng sang nhà bên kia. Yến và Mai cũng đang ngồi học, chẳng biết bọn kia nói thế nào mà tôi thấy Phong chạy vù về nhà mang sách vở ra học chung với tụi nó. Đến khi tôi lò dò mang vở viết sang thì chúng đã làm bài xong.

“Anh Phong giỏi quá!”

Chơi bao nhiêu lâu giờ tôi mới để ý Yến luôn gọi Phong là anh mặc dù chúng tôi đều học lớp một, con bé dịu dàng, ngoan ngoãn, nói rót mật vào tai như thế chẳng trách đứa nào cũng đòi lấy làm vợ. Mỗi lần như thế, con Mai lại kéo tôi lại một góc hỏi:

“Sau này mày định mừng đám cưới con Yến bao nhiêu?”

“Hả? Tao chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Tính luôn đi chứ, thằng Phong chơi với mình thân hơn, nó mà lấy con Yến tao cho nó một nghìn, còn mấy đứa tầng dưới năm trăm thôi.”

Tôi chạy về hỏi bố,

“Bố ơi, nếu Phong và Yến lấy nhau thì con mừng bao nhiêu ạ?”

Bố tôi và chú Dương đang chơi cờ tướng phá lên cười.

“Nhờ con làm cô dâu của thằng Phong nhà chú thì sao?”

“Ồ? Thế để con đi hỏi xem tụi nó sẽ mừng bao nhiêu”.

Tôi hốt hải chạy lại chỗ con Mai, hỏi nó.

“Á á, mày thích thằng Phong á, tao méc con Yến mày cướp người yêu của nó”.

Chưa kịp để tôi nói gì Mai phăm phăm chạy xuống tầng dưới, nơi bọn con trai đá bóng, hét lớn:

“CON CHUN NÓ YÊU THẰNG PHONG. NÓ YÊU NGƯỜI YÊU CỦA CON YẾN.”

“Bịch!”

Đang chạy tới bậc thang cuối, tôi ngã úp mặt xuống hè. Vừa xấu hổ vì không kịp ngăn Mai Mít, vừa đau, tôi khóc lớn. Tiếng khóc của tôi to dã man con ngan, lại còn thảm thiết khiến cô Vân nhà ngay cạnh hoảng hốt chạy ra.

Tôi vừa khóc vừa gào kêu đau. Cô Vân vội vàng ôm tôi vào lòng, xoa lưng. Cũng may ngã trúng miếng giẻ lau sàn nên không bị trầy xước, tôi khóc âm ỉ một lúc rồi nín.

Ấy thế mà tên hàng xóm chạy tới, chìa trước mặt tôi cái gì đó màu trắng:

“Răng của mày đó!”

Sau đó quả thực không ai làm tôi nín được, đến nỗi bà nội, người tôi sợ nhất cũng không thể dùng uy khiến tôi ngậm miệng lại. Tôi chỉ ngừng khóc cho đến khi lần quay ra ngủ.

Tôi chấp nhận sự thật mình bị sún hai cái răng cửa, một cái tự rụng, một cái chịu tác động của lực... ngã. Răng cửa sau này cũng mọc lên cái mới nhưng hề cứ ngoặm thứ gì cứng cứng, lạnh lạnh hay nóng nóng là nó buốt lên, thành ra kể từ đó trở đi tôi ăn kem bằng... răng hàm.

Chưa hết, Phong và Yến làm mặt lạnh với tôi luôn, không biết có phải vì hành động giả lại răng cho tôi của Phong mà cậu ta bị bố quát đấm ra giận, hay là cậu ta sợ Yến ghen nếu cứ đi với tôi, theo lời Mai Mít nói.

Không chơi với Phong và Yến, tôi ở nhà làm nũng ông. Ông chiều tôi lắm, thích gì cũng được. Chỉ cần tôi được tám điểm bài tập viết là ông thưởng ngay con búp bê. Ấy thế mà tôi cứ phải lén la lén lút chơi, để bà biết ông cũng nựng tôi quá sẽ thu lại hết. Nhờ tính nghiêm khắc của bà mới giúp tôi cai được việc cắn các thứ bằng răng cửa, chứ nếu cứ đòi ăn kem thì có đến vài tháng lợi tôi cũng không lành được.

Dù vậy ở trên lớp, thật chán quá đi. Bình thường tôi ngồi theo dõi Phong chơi với mấy thằng con trai, chốc chốc cậu ấy lại chạy ra chỗ tôi đưa bi nhờ giữ hộ thay vì để trong túi quần rơi mất tiếc hùi hụi. Mà Phong chơi giỏi lắm, chỉ cần hai viên bi làm cửa, nhoáng một phát đã gấp đôi, gấp ba, tuy nhiên cũng có lúc chẳng còn viên nào.

Trong khi đó tôi chơi dở tất cả các trò, nếu có oẳn tù tì nhất đi chẳng nữa thì chưa đầy hai phút tôi sẽ làm kẻ bét và không bao giờ gỡ được. Thế nên chúng nó không cho tôi chơi cùng, nhất là trò nhảy dây, cái trò đặc sệt nữ tính.

Giờ giả lao, Phong kéo đàn kéo lũ chơi bi. Theo thói quen tôi đi theo, nhưng cậu ấy đứng cửa lớp bên nhờ Yến giữ hộ. Lúc ra về, Phong để Yến giữ cặp giùm, họa hoằn nhờ Mai Mít. Vì thế ngày nào tôi cũng đi học về sớm, có nhiều thời gian làm bài tập hơn.

Nghỉ chơi với Phong tôi cứ thấy buồn buồn sao ấy.

Được hai hôm tôi huých tay cậu ta trong giờ học.

“Chốc ra chơi cho Chun hỏi cái này.”

“Nói luôn đi, sao phải đợi ra chơi?”

“Nói trong giờ cô bắt phạt đó.”

“Cầm quyển sách chống mặt bàn như thế này này...”

Tôi bắt chước theo, đặt cuốn tập đọc dựng thẳng, cúi người khom khom. Hôm nay Phong có vẻ hiền hiền.

“Nói đi!”

“Ồ thì... tại sao... à, thực ra...”

Tôi ấp úng nghĩ mãi không biết nói gì đành cắn môi, mà tôi làm gì có răng cửa để cắn, nói ngậm môi đúng hơn.

“Cho mày ba giây, mày không nói chốc tao bắt trông cặp và giữ bi cho tao.”

Thế là tôi ngậm tằm luôn. Tôi... tình nguyện trông cặp cho cậu ấy mà. Hihi, tôi cười toe thích thú.

“Lâm Anh, em đọc tiếp!”

Cái mặt tôi vẫn ngơ ngơ mỗi khi có người gọi cái tên đó, kiểu như thấy quen lắm dù không biết của ai.

“Lâm Anh là tên mày đó.”

À ha, tôi đứng bật dậy nhưng không biết đọc đoạn nào.

“Đọc đến đâu rồi?”

May cho tôi Phong nhanh trí hỏi đưa bên cạnh và chỉ kịp thời. Tôi đọc một lèo đến hết bài luôn.

Tối 5h chiều hai đứa mới mò về, Phong khoác ba lô của mình, gần đến nhà cậu ta giành lấy cặp của tôi, thì thầm:

“Mày nghe tao dặn, người lớn hỏi vì sao về muộn, không được nói tao chơi điện tử, mày bảo tại mày đi lạc nên tao tìm hụt hơi. Nhớ chưa?”

“Nói dối à?”

“Mày muốn thấy cái mông đỏ như gấc của tao không?”

“Không muốn... Biết vậy sao còn ham chơi?”

“Hừ... Tao không cần mày nữa, tao làm tao chịu!”

Nói rồi cậu ta hùng dũng bước đi. Tôi chậm chạp đi theo sau.

“Sao? Mày muốn nói gì? Có sao cứ theo đuôi tao?”

“Ồ không, nhà tớ đi qua nhà cậu mà!”

“Hừm.”

Phong bước rất nhỏ, còn lần chần như thể đợi tôi đi qua. Thực ra tôi cũng không muốn để Phong bị đòn nát mông, nhưng cậu ấy đã muốn tự làm tự chịu thì tôi cũng chẳng giúp gì được, bọn con trai sĩ diện cao lắm, câu này tôi mới nghe lỏm được của chị họ Hải Anh. Nghĩ vậy tôi bước còn chậm hơn.

“Tao hỏi lại mày lần nữa, mày có giúp tao không?”

“... Tớ không muốn cậu bị đòn...”

Thế là tôi lại bị xỏ mũi. Hôm ấy Phong được mẹ tôi khen lắm. Mẹ định mang dưa hấu sang, tôi lanh chanh đòi đi tiện thể hóng xem Phong có bị sao không.

“Phong đúng là đáng ghét!”

“Sao vậy?”

“Hôm trước anh ta nhờ tớ giữ cặp cho, nhưng tớ muốn về nên cầm theo. Hôm sau anh ta đã giận mà đi về với cái Chun.”

Ế, nhỏ Mai và Yến đang nói chuyện gì về tôi thì phải, tôi nán lại đứng nghe khi hai đứa đang ngồi chơi chuyện.

“Cậu không biết à, hôm qua Phong bị đánh đòn đau lắm, chú Dương biết cậu ấy đi chơi mà, bình thường con Chun hôm nào cũng đợi Phong về cùng, chú tưởng nó học dốt nên cô bắt ở lại học thêm, Phong đợi nó nên về trễ.”

Cái gì cơ, bố Phong tưởng tôi học dốt á, thảo nào bố mẹ bắt tôi học thêm hoài à. Tôi nép mình vào cửa nhà, nghe rõ hơn. Lần này là giọng của Yến:

“Sao cậu biết?”

“Chiều qua chú Dương hỏi tớ về con Chun mà, lấy lí do học khác lớp nên tớ nói không biết. Mới lại khai thật thì Phong chỉ có như xương”.

Con bé Mai Mít cũng có lúc cao hứng bao che cho bạn, điều này khiến tôi hơi bất ngờ.

“Cậu nói tớ mới thấy an tâm, tớ chỉ sợ Chun gần Phong hơn tớ, ngộ nhờ...”

Ngộ nhờ gì vậy, sao không nói tiếp đi, tôi căng tai lên nghe nhưng cô bạn không nói gì thêm. Cứ như phim truyền hình dài tập bị cắt giữa chừng vậy.

Hôm qua Phong bị đánh sao tôi không biết nhỉ? À, tối qua tôi đi học thêm. Mà tại sao phải đi học thêm nhỉ? Vì học dốt ư? Nhưng vì sao tôi học dốt chứ? Do Phong mãi chơi và hai đứa luôn về muộn. Vậy lí do khiến cậu ấy để tôi làm hòa vì muốn tôi đi cùng. Tự dưng tôi thông minh đột xuất, hiểu ngay vấn đề. Nhưng sự thông minh tùy hứng này khiến tôi chạnh lòng vô cùng.

Phong không hề muốn chơi với tôi, cậu ấy chỉ muốn có người đi học muộn về chung.
Độc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 3

3. Chương 3

“Giữ cho tao năm viên bi mắt mèo này, nhớ giữ cẩn thận đó. Chiều về tao trả công.”

“Ừm.”

Thả vào lòng bàn tay tôi những viên bi, Phong chạy đi chơi tiếp. Tôi buồn thiu, giờ mới để ý, cậu ấy đúng chỉ coi tôi như nhân viên trông đồ trong siêu thị.

Trong giờ tập viết, tôi nắn nót viết từng chữ. Phong đưa một viên bi sát mặt tôi. Viên này to hơn những viên khác, màu hồng phấn, đặt dưới ánh điện trông nó mới lung linh, huyền ảo làm sao.

“Đẹp không?”

“... Đẹp.”

“Tao định cho Yến.”

“...”

“Viên này tao cho con Mai Mít.”

“...”

Tôi liếc nhìn viên bi màu vàng tươi.

“Còn ày viên này, tao mới chơi thắng thằng Phú”.

Mắt tôi sáng lên cầm viên bi trên tay, ngắm nghía. Nó là viên bi có kích cỡ nhỏ hơn những viên mà Phong hay chơi, nó còn chẳng có màu nào bên trong. Trong suốt. Mặt tôi tiu nghỉu, viên này bị lỗi mà lại cho tôi.

Tôi cầm cúi làm bài. Đến giờ tan học, tôi ngồi chờ Phong đi đánh điện tử, cậu ta bảo cứ đợi ở hàng ghế dưới gốc cây bàng, chừng mười lăm phút sẽ quay lại. Tôi không có đồng hồ và cũng không biết xem giờ nên chẳng hay mười lăm phút dài như thế nào, đành giết thời gian bằng cách... đếm lá trên cây. (>.<)>

“Sao hôm nay mày im re?”

Gần về đến nhà, Phong gặng hỏi tôi.

“...”

“Mày bị nhiệt miệng à?”

“...”

“Mày không nói tao nghỉ chơi với mày luôn.”

Lần nào cậu ta cũng đem câu đó ra dọa, và lần nào cũng thành công.

“...”

Trừ lần này.

“Sắp sinh nhật con Yến rồi, tặng nó cái gì bây giờ nhỉ? Hay tao với mày góp chung tiền, mày đi mua.”

“...”

“Mày há miệng tao xem mày bị sao?”

Phong đột ngột xoay người đứng đối diện khiến tôi giật thót. Cậu ta giơ ngón cái định đặt lên môi tôi như thể chuẩn bị cạy vớ hén. Cái tay vừa lê la nghịch đất bẩn khủng khiếp, tôi lắc đầu nguầy nguậy, đáp:

“Chun sắp phải đi học thêm tiếng Anh!”

Phong rút tay về. Từ đó trở về nhà, chúng tôi đi trong im lặng.

*

Con Yến và con Mai Mít thích viên bi của Phong lắm, nghe chúng bảo Phong chơi thắng mấy đứa con trai lớp bên để giành được hai viên bi to đột biến này. Hai đứa cầm trên tay lắc qua lắc lại một hồi mới quay sang hỏi tôi.

“Thế của mày đâu?”

Tôi xòe viên bi “dị dạng” của mình ra, mặt mày bí xị.

“Nó đâu phải là bi?”

“Không biết.”

“Nó không có đẹp”.

Đúng hơn là xấu xí với những đứa trẻ con chỉ thích những thứ màu mè sắc sỡ. Tôi chán nản thả nó vào túi. Ba đứa tôi đợi Phong cùng đi học.

Rồi bốn đứa về chung với nhau.

Ngày hôm sau cũng thế.

“Phong không chơi với bọn thằng Phú nữa à?”

Không chỉ Yến, cả tôi với Mai Mít cũng thấy lạ.

“Chơi thì vẫn chơi, nhưng không đi đánh điện tử nữa.”

“Sao vậy?” – Cả ba chúng tôi đồng thanh.

“Hết tiền.”

Tôi thấy con Mai huých tay Yến, hai đứa tùm tùm cười với nhau. Có chuyện gì vậy nhỉ?

“Cười gì thế?”

Mai kéo tai tôi lại gần thì thầm.

“Phong tiết kiệm tiền để mua quà sinh nhật cho Yến chứ còn làm gì nữa!”

Tôi “À” lên một tiếng. Sao hai đứa chúng tinh ý vậy nhỉ, tôi đơn giản chỉ nghĩ cậu ấy hết tiền.

“Gì thế?” – Phong đi đằng trước ngoái lại.

“Chúng nó bảo cậu tiết...”

Chưa nói được nửa câu, tôi đã bị Mai bịt miệng. Sau đó Mai đẩy Yến đi lên trên, sánh đôi cùng Phong, Yến nâng nặc không chịu, thế là tôi ngoi lên đi xen giữa. Nhỏ Mai lại kéo tôi xuống.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 4

4. Chương 4

Về đến nhà, ông nội đang xem tivi, tôi chạy nhào ôm ông, tiện tay vuốt vuốt mấy sợi râu bạc.

Ông mê phim kiếm hiệp lắm, cứ đến 6h tối là chuyển VTV3 coi liền. Đạo gần đây họ chiếu phim Anh Hùng, trong phim có hai nhân vật nam chính là Lâm Phong và Lâm Vũ, không chỉ ông mà bọn con trai xóm đều thích mê mết. Nhà có mỗi cái tivi, hàng xóm xung quanh cũng đều mở VTV3 nên tôi muốn hay không cũng phải ngồi xem. Tôi thích ngồi trong lòng ông để xem nhất.

“Haha, cái anh Lâm Phong này giống cháu tôi quá chừng!”

Hừm hừm, tôi nhăn nhó buông người khỏi ông, ngồi chống cằm một góc. Anh chàng trong phim đó quá khờ, ai bảo gì cũng làm hết, lại còn thật thà, chẳng thông minh, lanh lợi như Lâm Vũ. Cơ mà Lâm Phong tuy khờ khạo nhưng mỹ nhân nào cũng phải lòng anh ta, vì thế tôi càng không thích. Trong khi tất tần tật mọi người trong xóm chỉ thích Lâm Phong.

“Có lẽ sau này cháu ông cũng lắm người theo đuổi như cái cậu Lâm Phong! Mấy người khờ khờ, ngây ngây ngô ngô đáng yêu lắm.” – ông cười đến chảy nước mắt.

Tôi hậm hực chạy sang nhà bên cạnh. Chú Dương và Phong cũng đang coi phim.

“Lâm Phong và Lâm Vũ chú thích ai hơn chú?”

“Dĩ nhiên là Lâm Phong rồi, con trai chú tên Phong mà. Haha.”

“Thế còn cậu thì sao? Cậu đâu có thích người nào khờ khạo phải không, Lâm Vũ vừa đẹp trai (hic hic, từ bé tôi đã biết tia trai đẹp rồi), vừa thông minh, giống cậu quá mà!”

Tôi chỉ mong tìm được người thích Lâm Vũ giống mình.

“Hứm, tao tên Phong Anh thì tao phải thích người nào tên giống tao chứ. Mày ngơ ngơ thì cũng phải thích người nào giống mày!”

Nước mắt ứa ra hai bên khóe mi, tôi ôm chặt cái tivi, hể có đoạn của Lâm Phong tôi lấy thân mình choán hết màn hình. Tôi không tức vì mọi người không cùng sở thích với mình, mà khóc vì ai cũng nói tôi ngốc nghếch.

Nhưng đứa ngơ ngơ như tôi còn nhận thấy nhân vật Lâm Phong ngơ ngơ, thì cái ngơ ngơ mà mọi người dành cho tôi khá nghiêm trọng.

Chưa hết, Lâm Phong trong phim thì không hậu đậu. Còn tôi làm vỡ bình hoa sứ của nhà Phong, sau đó về nhà tôi bị đập đầu vào cánh tử và cuối cùng là làm vỡ bát ăn cơm. Từ đó, tôi phải thừa nhận rằng, mình vừa ngơ, vừa vụng về.

*

Cô dạy hát nhạc của chúng tôi cũng thích Lâm Phong lắm. Nhìn gà hóa quốc thể nào mà cô gọi:

“Mời bạn Lâm Phong lên bảng”.

Lần này không phải Lâm Anh nhưng tôi cũng giật mình, mấy bữa nay ai cũng nói tôi giống Lâm Phong mà. Nhưng lớp tôi không có đứa nào tên Phong cả. Chỉ có Lâm Anh và Phong Anh đứng ngay cạnh nhau trong sổ điểm. Thế là cô gọi cả hai đứa lên hát bài:

“Con chim vành khuyên.”

Và chúng tôi hát:

“Có con chim vành khuyên nhỏ. Dáng trong thật ngoan ngoãn quá. Gọi dạ bảo vâng, cũng giống như chúng mình. Ủ nhỉ?”

Tôi hát xong quay sang nhìn Phong, cậu ấy và cả lớp nhìn tôi. Tôi chưa hiểu.

Cô nói tôi hát lại. Và tôi cũng chỉ hát như thế. Nhưng sao bài hát ngắn thế nhỉ, còn mấy đoạn gấp bác chào mào, gấp cô sơn ca đâu rồi. Tôi qua cả bốn đứa cùng học nhạc, nhưng bọn tôi cứ đòi Yến hát cho nghe chứ có đứa nào muốn hát đâu. Tôi quên mất lời bài hát rồi.

“Em đứng góc lớp, học cho đến khi nào thuộc bài!”

Lúc đó tôi nghĩ rằng vì mình phá hỏng hình tượng Lâm Phong của cô giáo, nên cô bắt đứng góc lớp. Đó là lần đầu tiên tôi bị phạt, bị bọn trong lớp dòm dòm, ngó ngó, xấu hổ vô cùng.

Sau đó đến lượt Phong.

Cậu ấy hát hết như tôi vừa rồi, có điều ở đoạn hát thiếu, cậu dừng lại nghỉ lấy hơi. Và cũng đứng góc lớp.

Hai đứa tôi bị phạt.

Tự dưng tôi thích cái tên Lâm Phong lắm lắm.

*

Sinh nhật Yến vào ngày 25/9, tôi vẫn phải đi học tiếng Anh tới sáu giờ rưỡi. Nhìn bài tập nản quá, chả hiểu gì hết.

“Mày vẫn phải học tiếng Anh à?”

“Ừm.”

“Nhưng trên lớp đã học đâu?”

“Mẹ sợ Chun không theo kịp.”

“Mày học tiếng Anh rồi quên Tiếng Việt thì sao?”

“Thì lại học tiếng Việt.”

Lớn hơn một chút nghĩ lại tôi mới thấy câu trả lời ngây ngô hết sức.

“ ... ”

“ ... ”

“Thế mày vẫn học phụ đạo thêm Toán và Tiếng Việt à?”

“Ừm, tuần ba buổi.”

Phong vừa có biểu cảm gì đó mà tôi chưa biết diễn tả thế nào, đôi mắt trùng xuống trong giây lát.

“ ... Viên bi tao ày đâu rồi?”

“Ở trong kia.”

Tôi chỉ vào lọ thủy tinh chuyên dùng đựng bi Phong ký gửi.

“Sao mày cất nó ở đây?”

“Thì nó là viên bi, không bỏ vào đây thì để đâu?”

“ ... ”

*

Ăn cơm xong xuôi, tắm rửa thơm tho tôi mới được chạy qua nhà Yến. Trong đầu vẫn còn ong ong mấy thứ “What? Why? How?...” của bài học tiếng anh.

Yến mặc một chiếc váy màu hồng thẫm, nhìn nó xinh khủng khiếp. Còn cụ thể như thế nào thì tôi không biết tả. Phong đứng bên cạnh, nhìn thấy tôi cậu ấy nói lớn:

“Mày không vào chụp ảnh à?”

Tôi cuống quýt chạy vào trước khi chú thợ chụp hình. Cơ mà không chen được vào giữa nên tôi đứng sau một anh cao cao. Bóng của anh ấy nuốt chửng tôi rồi. (+”+)

Con Mai Mít đề nghị chụp ảnh gia đình, cái gia đình một chồng hai vợ một con ấy. Vì hôm nay là sinh nhật của con Yến, vả lại bốn chúng tôi chơi thân nhất nên bố mẹ Yến không phản đối.

Phong đứng giữa, hai tay khoác lên vai hai cô vợ trẻ đẹp, chân vắt chéo, vẻ mặt rất thỏa mãn. Trong khi đó tôi vì là phận con cũng được đứng giữa, nhưng phải khụy gối, chỉ đứng đến cảm chúng nó. (— —!)

Sau khi ước nguyện, thổi nến, ăn uống lung tung phèo đến phần bóc quà. Tôi mãi lo cho cái mặt bị trét đầy bánh kem nên hí hoáy kì cọ cho đến khi nào cảm thấy hết mỡ mỡ mới thôi.

Đưa hộp quà cho Yến, tôi nói đồng dặc:

“Chúc Yến mau ăn chóng lớn.”

Ồ, câu này tôi hay được cô dì chú bác chúc trong mỗi dịp sinh nhật, có gì không phải sao mà mọi người phá lên cười chứ.

“Đây là quà của cả tớ và Phong.”

“Quà chung á?”

Nụ cười trên môi Yến vụt tắt, hai tay rút lại, có gì mà nó nhìn Phong dăm dăm thế nhỉ. Bọn tôi đều còn bé, có biết mua cái gì đâu, mẹ Phong thì bận suốt, nhờ mẹ tôi mua luôn. Tôi cũng đòi đi theo chọn nhưng phải học tiếng Anh nên chả biết mẹ mua quà gì. Tò mò ghê gớm.

“Mở ra đi con.”

Mẹ Yến giục, tôi láu táu chen vào.

“Thôi để Chun mở cho.”

Yến không nói gì.

Đó là một chiếc đồng hồ hình con thiên nga trắng muốt. Đẹp kinh dị.

Bữa tiệc giải tán, Phong có nán lại nhưng tôi về luôn. Mặt tôi nhăn nhó như trái táo tàu.

“Cháu của bà dự sinh nhật xong mặt mày ỉu xìu thế à?”

Bà lấy khăn lau mặt cho tôi, chuẩn bị kem đánh răng, rút dây buộc tóc chuẩn bị kéo tôi lên giường ngủ.

“Chun ứ chịu đâu, sinh nhật nào mẹ cũng tặng sách cho Chun, trong khi cái Yến mẹ mua con thiên nga đẹp ời là đẹp.”

Bà chỉ xoa đầu cháu mà không nói gì. Hồi đó tôi còn bé nên chưa biết giàu nghèo là gì, cứ thích là đòi thôi, nếu không được thì sang hàng xóm chơi ké. Song, vài năm sau, những quyển truyện tranh màu mè mẹ tôi mua cho vẫn còn nguyên vẹn, còn con chim thiên nga đã bị thời gian “hủy hoại” cho dù Yến có nâng niu thế nào chẳng nữa.

Đêm đó tôi khóc vì mẹ thiên vị, nhưng sáng hôm sau chả nhớ gì hết.

5. Chương 5

Mắt tôi lim dim đi theo ba đứa đến trường. Khi vấp vào cục đá suýt ngã sóng soài tôi mới dứt được cơn buồn ngủ, đồng thời nhận ra mình đi chưa được nửa đường. Ba đứa kia đâu rồi? Tôi ngó quanh.

Nghe thấy tiếng bản tin chào buổi sáng, tôi tá hỏa khi biết đã bảy giờ, cầm đầu cầm cổ chạy đến trường.

Hic hic, cổng trường đã đóng. Biết làm sao bây giờ? Chả lẽ khóc thê lè trước cổng, mà tôi cũng chẳng còn nước mắt để khóc. Mắt tôi từ hôm qua đến giờ vẫn đỏ lôm. Quay về nhà thì không có gan, trèo tường vào thì chân tôi còn quá ngắn. Tôi biết làm gì?

A, nhớ rồi, trong phim Anh Hùng, một lần Lâm Phong không kịp giờ học, anh ta đi lòng vòng tham thú thế giới xung quanh ngôi trường. Sau đó gặp được những người tốt và cả người mà anh ta yêu sau này. Hề hề, biết đâu tôi gặp Lâm Vũ của mình ở ngoài đời.

Nuốt bịch sữa và cái bánh rán từ nhà, tôi còn nhiều năng lượng lắm, nghĩ vậy phăm phăm đi một vòng xung quanh trường.

Nhưng không gặp người nào cả.

Chả lẽ lại đi vòng nữa.

Bịch sữa với bánh rán bị tiêu hóa mất rồi, tôi ngồi xồm ở một góc phía bên ngoài trường, nằm ngủ dưới tán cây bàng lẳng.

Thật kì lạ khi tôi ngủ ngon đến thế.

“Mày làm cái quái gì ở đây hả CHUN?”

Sau tiếng hét chói tai là tiếng thở hổn hển, Phong lao đến như thể con bò tót nhìn thấy tấm vải màu đỏ, chỉ dừng lại khi cách tôi một bước chân, mồ hôi chảy tong tong rơi xuống cả mũi giày của tôi.

“Thì... ngủ.”

“Mày dám trốn học?”

“Chun không biết, thế Yến và Mai đâu?”

“Bọn nó và tao vào trường, không thấy mày theo vào lớp, tưởng mày đi tè, hết tiết một mà không thấy mày vào. Mày đã đi đâu HẢ?”

“Thế cậu ra đây bằng cách nào?”

“Mày nói tao nghe mày làm gì? Ở đâu?” – Phong không trả lời câu hỏi của tôi.

“Hức hức...”

Tôi òa lên lên khóc, hai tay nắm chặt vạt áo Phong. Tôi cũng không biết mình ngơ ngơ thế nào lại để mất dấu các bạn trên con đường đến trường quen thuộc. Chỉ cảm thấy rằng tôi đang được an toàn.

“Chết mệt với mày!”

Phong ngồi phịch xuống cỏ, cậu không cần để kê dép như tôi. Tay trái tôi đưa lên lau nước mắt, còn tay phải đã nằm gọn trong cái nắm tay của Phong.

“Giờ tính sao?”

Tôi đưa tay lấy chiếc lá buông trên cái đầu húi cua của Phong.

“Sao với trắng gì? Bùng học chứ làm gì nữa.”

“Nhưng mà...”

“Mày trèo sao được cái cổng mét rưỡi.”

Phía sau trường có cánh cổng cho thầy cô ra vào từ khu nhà ở dành cho giáo viên. Với đứa ngơ ngơ, hậu đậu như tôi không khéo bị thủng cặp vì song sắt mất. Thế là tôi nghe theo lời Phong.

Lần đầu tiên tôi trốn học, mà lại là đi theo trai. (*__*)

Để tránh cô Vân hàng xóm tầng dưới trông thấy vì cô làm ở gần đây, Phong kéo tôi vào một quán truyện tranh của học sinh cấp hai.

Lần đầu tiên được đọc Đô-rê-mon. Thực ra tôi chỉ xem tranh còn Phong đọc thành tiếng vì tôi đánh vần rất chậm. Nờ... ô... nô bờ... i... bi tờ... a... ta... Nô-bi-ta.

Tôi chả thấy nó hay gì cả, về căn bản thì so với tôi nó nhiều chữ quá, nên chưa kịp hiểu nội dung. Phong thì thích lắm, cậu ta đọc mà cười lẩn cười lộn.

“Mày còn ngơ hơn cả thằng Nobita.”

Hơ hơ, động vào tự ái, tôi giằng lấy quyển truyện xem tranh đoán nghĩa. Sau đó lẩn quay ra ngủ.

Lúc trả truyện, tôi và Phong bị bà chủ quán mắng te tua vì nước dãi của tôi còn đọng lại trên cuốn sách. Thực ra nếu bà ấy không trông thấy tôi ngủ há miệng thì không thể nào biết được, tại tên Phong cũng lăn ra ngủ không chịu trông chừng.

Bọn Yến đi về hai đứa chúng tôi cũng nhập bọn cùng, vờ như vừa trải qua bốn tiết học mệt mỏi. Yến bước thật nhanh tránh mặt hai đứa tôi. Tôi chẳng biết nó bị sao nữa.

“Ảnh gia đình của chúng ta đã rửa xong chưa?”

Phong chồm người, quàng vai Yến bước lên, nhìn hai đứa cứ như chị họ Hải Anh của tôi với anh người yêu vậy. Tôi không nghe rõ chúng nói chuyện gì, chỉ ít phút sau Yến lại cười tươi rói. Thi thoảng tôi thấy Phong ngoái lại như để trông chừng tôi đi lạc khỏi bầy đàn. (>”<)>

“Sao mà cứ bám váy tao thế?”

“Ồ hơ...”

Nãy giờ tôi bám sát Mai Mít như hình với bóng, dù nó có nói thế nào nhất quyết cũng không buông.

Về đến nhà, tôi bị úp mặt xuống giường, chiếc cán chổi đã được giơ cao ơi là cao bởi bố tôi.

Nhà hàng xóm khai nổ trước, nghe rõ tiếng đèn đét phát ra từ vách tường bên.

Còn ở nhà tôi, ông bà xót cháu, đương nhiên cái roi chỉ là hình thức. Tuy nhiên hôm nay có ngoại lệ. Vì việc trốn học là chuyện tày đình nên chuyện ăn lươn là hệ quả tất yếu.

Lần này tôi chỉ hét chứ không khóc được mấy. Thấy Phong thập thò ngoài cửa bố tôi mới dừng.

“Mày nói cho cả nhà Chun nghe!”

“... Tớ... xin lỗi bạn Chun... vì...!”

“Vì sao? Mày nói mau!”

Chú Dương quật roi mây vào mông Phong.

“Vì... đã ...xúi bạn... cúp học.”

Lần đầu tiên Phong xưng tớ-bạn với tôi. Cậu ấy cũng nước mắt ngắn nước mắt dài, nhưng chúng tôi khóc chỉ vì đòn roi, là phản xạ tự nhiên của cơ thể, nhưng trong lòng nhẹ bẫng. Trong ánh mắt nhạt nhòa bởi nước, tôi nhìn thấy Phong rõ nét hơn bao giờ hết, bỗng khóe môi tôi căng ra hết cỡ, tôi đang cười với niềm hạnh phúc nào đó tràn ngập tâm hồn.

Ngoài trời mưa rơi rả ríc.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 6

6. Chương 6

Hết kì một năm lớp một, trong xóm có gia đình chuyển đi. Đó là nhà Phong.

Mẹ tôi nói, cô Khánh được cơ quan cử đi nước ngoài làm việc, nên gia đình họ có thể sẽ định cư ở bên đấy. Tôi không biết định cư là gì, tự cho rằng, nó giống như khi về quê thăm ông bà ngoại, đi lâu lắm thì qua Tết cũng trở lại.

Nghe ông nói thêm, vì Phong thông minh nên chú Dương và cô Khánh muốn cậu ấy được đào tạo trong môi trường chuẩn bên tây. Những buổi đi học cuối cùng của Phong với chúng tôi, con Yến và con Mai buồn so. Phong lần lượt nắm tay từng đứa mỗi lượt đi đi về về. Tôi xòe tay ra thì cậu ấy không chịu nắm, nói rằng đã nắm rồi. Mỗi đứa chỉ có vinh hạnh được nắm tay một lần duy nhất thôi.

Tôi không so đo mấy việc ấy, mặt vẫn hớn hở cười đùa. Cậu ấy đi mấy ngày rồi lại về, còn phải lên lớp hai, lớp ba với chúng tôi nữa chứ, đi làm sao lâu được. Bọn trẻ con hàng xóm kéo tới nhà Phong chơi rầm rầm, tôi vẫn thản nhiên học bài như thể luôn có niềm tin về cậu ấy sẽ không bao giờ chia xa tôi. Giống như cái chun bám lấy cái quần vậy, câu này là ông ví von tôi với Phong. (>"<)"

Phong ném bịch kẹo M&M trước vở chép chính tả cả tôi.

"Tao sắp đi mà mày không buồn à?"

"Cậu sẽ trở về mà!"

Tôi khăng định như đinh đóng cột.

"Tao có cho kẹo để mày ăn đâu!"

"Vậy để làm gì?"

Tôi thấy Phong xếp những viên kẹo socola màu mè lên mặt bàn, bảo tôi lấy viên bi của mình ra.

Viên bi trong suốt, bé tẹo tèo.

Cậu ấy đặt nó lên trên những viên kẹo, cách một đoạn, bảo tôi nhòm thẳng từ trên cao xuống.

Tôi thấy sắc màu, không chỉ có màu hồng hay màu vàng, mà có rất nhiều.

Rồi cậu ấy đi về, trong khi đó tôi còn rất thích thú với viên bi của mình.

*

Ông xin mẹ cho cháu gái nghỉ bữa học thêm để tạm biệt gia đình chú Dương, nhưng tôi sợ không theo nổi mấy thứ "What is your name? How are you?..." nên bảo mẹ cho đi học. Cô giáo dạy kèm của tôi dữ lắm, còn bọn trong lớp toàn đứa học khá. Mới lại đi học hai tiếng rồi về, lúc ấy có chín giờ hơn, còn sớm chán.

Thế mà khi học về, căn nhà bên cạnh đã trống hoang, tôi chỉ nhìn được qua khe cửa vì nó đã bị đóng kín.

Con Yến và Mai khóc như mưa, mấy thằng con trai hàng xóm mặt tiu ngầu, lúc ấy tôi mới thấy hụt hẫng biết nhường nào.

Tôi mới biết, cái không bao giờ gặp lại giống như từ giờ đến chết sẽ không còn được thấy Phong nữa.

Vậy mà,

Tôi chưa kịp nói lời tạm biệt Phong.

Cũng chưa giả lại số bi cậu ấy nhờ giữ hộ.

Cái Mai mua tặng Phong một cái kiếm siêu nhân,

Yến viết cho Phong một bức thư,

Còn tôi, chẳng có gì, tôi chỉ nhớ, lần cuối cùng gặp cậu ấy, tôi đã nói:

"Cậu sẽ trở về mà!"

*

Từ ngày Phong đi, hành lang nhà chúng tôi vắng vẻ hẳn, cả ba đứa ngẩn ngơ ngồi trong nhà suốt, ngấm nhìn bức ảnh gia đình một chồng hai vợ một con. Cứ nghĩ đến chết không được Phong bắt nạt nữa, tôi khóc thét lên. Đêm đông trời đột ngột mưa lớn, như muốn xóa sạch những vết chân chúng tôi từng đi qua.

Sau đó vào cuối năm học lớp hai, gia đình Yến chuyển đi. Mẹ bảo nhà nó có điều kiện đến ở khu đô thị mới, nó theo học trường gần nhà luôn. Đó là trường điểm nên chất lượng học tốt hơn, phù hợp với sức học khá giỏi của nó.

Còn tôi với Mai Mít.

Nó bảo:

“Càng lớn, bọn mình sẽ càng lạnh lòng đó!”

Tôi không hiểu.

So với lúc Phong chuyển đi, chúng tôi không khóc dữ dội như thế. Nhưng tôi vừa viết thư vừa mua quà cho Yến.

Cho tới hết cấp I, thì gia đình Mai Mít cũng dọn đi, bố mẹ nó làm ăn khấm khá hơn trước nên mua được một căn hộ có sổ đỏ hẳn hoi, không còn cảnh ở thuê như nhà tôi nữa.

Ngày nó chuyển đi, tôi khóc nhiều hơn bao giờ hết.

Những người bạn thân thiết cứ lần lượt rời xa tôi mãi. Tôi chỉ sợ đến chết không còn được gặp họ nữa.

Nhưng thi thoảng tôi vẫn gặp Mai Mít đạp xe qua đây, nó nhớ những kỉ niệm của một thời con nít. Điều đó khiến tôi an ủi được phần nào.

Khu nhà cấp bốn giờ chỉ còn vài ba nhà ở, chẳng ai thêm thuê nữa nên cả tầng hai chỉ có mình nhà tôi. Tôi càng ngày càng ngơ ngơ hơn trước, nhiều lúc thần thờ ôm cột nhà ôn lại kỉ niệm của đứa trẻ mới học lớp một. Đối với tôi đó là quãng thời gian đẹp đẽ và hoàn hảo nhất cuộc đời.

*

Lúc này tôi đã thích đọc Đô-rê-mon, còn đọc rõ to cho ông bà nghe nữa. Nhưng tôi không còn ngủ chảy dãi...

Lớp sáu của tôi cũng có Phong, nó cũng thích bắt nạt tôi lắm, nó bảo đứa ngờ nghệch như tôi là của hiếm, tỷ người mới có một.

Nhưng nó không phải Phong Anh. Tên của nó đâu có xếp ngay dưới tên tôi, mà ở mãi tít gần cuối cuốn sổ điểm.

Cũng có cả Mai. Nhưng nó không bao giờ đòi Phong lấy nó làm vợ lẽ.

Những người bạn mới của tôi rất tốt, chỉ có điều họ không thể thay thế vị trí của những kỉ niệm đã khắc sâu vào tâm trí tôi.

Mỗi lần nghĩ về Yến, tôi nhớ nó trong bộ váy hồng ngày sinh nhật.

Nghĩ đến Mai, tôi hình dung hồi nó ba tuổi, khóc dữ dội khi bị Phong ăn mất cây kẹo nó để dành cả tuần.

Tới Phong, tôi nghĩ tới Lâm Phong, tới bài hát “Chú chim vành khuyên” ngày nào.

Mỗi người thân thiết của chúng ta, luôn có một hình ảnh đẹp đẽ nào đó chực chờ ứa về mỗi khi nhắc đến họ.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 7

7. Chương 7

Tôi đã là nữ sinh lớp mười một. Vì ông bà bị thoái hóa cột sống không nên đi cầu thang, gia đình tôi dọn đến một căn nhà nằm tít tắp trong con ngõ nhỏ.

Nghe nói chủ nhà bán giá rẻ bèo khu chung cư cho công ty nhà hàng khách sạn nào đó. Dù vậy họ không thể bán được kỉ niệm còn trong tôi. Tôi vẫn thường đạp xe qua đây mỗi khi bị... điểm kém.

Nói thế chứ tuy tôi ngây ngất ngơ ngơ, nhưng đi thi phần lớn là gặp may. Không ôn trúng tủ thì cũng... tự dưng nghĩ ra được bài. Trường cấp ba của tôi lắm tệ nạn, toàn bọn đầu xanh đầu đỏ, hút thuốc phì phèo, mỗi khối chỉ có hai lớp, lo sợ con gái bị tha hóa, bố mẹ có nguyện vọng để tôi sang trường khác.

Tuy nhà cửa không to lớn, cơm ăn ba bữa giản dị, nhưng bố mẹ đầu tư cho tôi học lắm, ông bà còn trích một phần lương hưu hàng tháng cho đứa cháu gái ngoan ngoãn. Hihi.

Trước đó vì lo tôi không thi đỗ cấp III (hichic), nên mẹ bảo tôi chọn Phan Đăng Lưu, sau đó thấy đầu óc tôi không đơn giản như cái vẽ ngơ ngơ, nên chuyển học bạ sang Hùng Vương.

Vừa đúng lúc Hùng Vương có đợt thi chọn lớp, tôi ngồi trên một thang cũng tên Lâm Anh và ngồi dưới một đứa Lâm Anh. Tôi làm cũng được chín trên mười câu, đủ sức vào trường, cơ mà hai đứa nó cứ rì rầm nhắc bài nhau, không muốn nghe âm thanh cũng tự động lọt vào tai. Thấy thằng Lâm Anh làm bài số sáu bị sai, nó bị mắc lừa ở những dữ kiện phụ. Bài này sáng nay tôi vừa mới ôn lại, thế là chỉ cho nó, rồi cả ba đứa bàn bài và thành ra tôi làm hết sạch. Vượt quá mong đợi.

Ngày tôi chuyển trường, bọn đầu xanh đầu đỏ tiếc lắm, chúng bảo mất tôi chúng không có đứa nào cho chép bài. Chúng còn bảo tôi là đứa đầu tiên ngơ ngơ mà không nở bắt nạt. (T.T)

Cảm giác chia tay khỏi một tập thể khiến tôi hụt hẫng lắm.

Tôi nắm tay từng đứa một mà khóc. Thằng Tuấn đón cái nắm tay của tôi trong ngõ ngang, con gái ai lại chủ động nắm tay con trai chứ. Nhưng quen rồi, hễ cứ chia tay là tôi thò ngón tay của mình siết lấy tay người đối diện. Để họ biết, dù có chết không gặp lại (—), họ vẫn ở trong tim tôi.

“Mày ấy, bớt đù đờ đi. Nếu ở trường mới bị bắt nạt thì chạy về đây báo cáo với tao!”

“... Cậu mà không làm được bài thì nhằn tó!”

Tuấn cười ha hả, theo đó mấy tên bàn dưới cũng cười theo.

“Tao định buổi cuối không bảo mày ngu ngơ nhưng mà không được. Ha ha...”

Đù đờ với ngu ngơ có khác nhau lắm sao. Thấy mặt mày tôi bí xị, tụi nó mới thôi trêu chọc.

*

Vào trường mới, con gái buộc phải mặc áo dài thứ hai và thứ bảy mỗi tuần. Trong khi đợi đồng phục, tôi được mặc tạm áo dài cưới của bố mẹ. Tôi gầy và cao nên mặc hơi cộc, vì thế tôi xắn tay áo lên trông còn ngộ hơn.

“Nhưng mà áo cưới kỉ niệm của mẹ... con...”

“Giữ cho cẩn thận đấy cháu gái. Bà mua nó tận trong Huế tặng con dâu đó!”

“Dạ!”

Đã quá nặng để cho tôi theo đủ học phí trường dân lập Hùng Vương nên ngay cả chiếc áo dài quan trọng như thế gia đình cũng để tôi mặc. Kể cả việc sinh em bé, mẹ không chịu chỉ vì muốn nuôi tôi lên người. Tôi cần cố gắng thật nhiều để không phụ lòng ông bà cha mẹ.

Trước khi đi học, tôi còn ôm chặt ông một hồi, ông vẫn mê phim kiếm hiệp nên bố mua mấy đĩa phim DVD cho ông xem.

Vẫn là bộ phim Anh Hùng ngày xưa ấy, tôi vẫn nhớ có hai nhân vật Lâm Phong và Lâm Vũ,...

“Ông vẫn nhớ phim này à?”

“Ông xem nó để an ủi cháu gái của ông, mấy người khờ khờ, ngây ngây ngô ngô đáng yêu lắm.”

Mặt tôi chưng hửng, thì ra ông và mọi người thích xem vì tìm thấy niềm an ủi cho đứa ngơ ngơ như tôi. Tôi ăn sáng rồi đi học luôn, không thèm nán lại nữa.

*

Cổng trường THPT Hùng Vương mới hùng dũng, oai vệ như cái tên làm sao. Toàn bộ tường bao quanh bởi đá, màu ngà ngà với những đường vân và hai con sư tử đứng chễm chệ hai bên.

Tôi học lớp 11B3, nghe nói lớp này lực học tương đối và toàn con nhà giàu. (___), trừ tôi. Ngoài tôi ra còn có một bạn học sinh khác chuyển từ Hà Nội về, hy vọng nhà bạn ấy cũng không giàu, (^_^) để còn chơi với tôi.

Tôi và giáo viên chủ nhiệm đợi bạn ấy để cùng vào lớp.

Và bạn ấy xuất hiện bất thành linh khiến tôi giật thót tim. Lấy tay vuốt ngực trấn an, tôi thở phào vì là người chứ không phải ma, nhưng hơi tiếc vì không phải bạn nữ.

Chúng tôi vừa bước vào lớp đã nhận được sự reo mừng của các bạn trong lớp... dành cho bạn nam đi trước tôi. Bạn ấy che hết người đứng sau rồi con đầu, việc tôi lộ mặt ra không được hưởng ứng lắm.

“Kỳ này lớp ta sẽ có hai bạn chuyển vào. Các em có thể giới thiệu tên mình.”

Tôi chần chừ chưa nói, định để cậu ta lên tiếng rồi bắt chước theo.

“Vũ.”

Chớp mắt ba lần tôi mới nhận ra cậu ta chỉ nói đúng một từ. Mà chẳng biết đó là họ hay là tên. Không thấy động tĩnh gì, cô hướng mắt về người còn lại:

“Em... à... mình là Chu...n... À... Vũ... Lâm Anh.”

Lần đầu tiên đi học mà bị trùng tên, với bạn nam làm bài cùng tôi bữa trước. Theo thứ tự ngày sinh, tôi là B, còn bạn ấy là A. Nghe Lâm Anh B dài quá đáng.

“Thực ra ở nhà mình còn có tên là Chun.”

Sau đó là tiếng cười.

Nhạo báng.

Tôi đúng là ngơ ngơ, khi không lại đem khoe cái tên ấy.

Cô để tôi ngồi ngay bàn đầu và để cậu kia ngồi bàn cuối dãy đối diện.

Bọn con trai lớp cũ của tôi nói, lớp chọn III trường Hùng Vương có tiếng toàn trai xinh gái đẹp. Đặc biệt khối 11, nếu ai vào được đó thì mặc nhiên được coi là đẹp.

Tôi cũng không biết tại sao mình được vào lớp của con nhà giàu. Hôm xem điểm, tôi có tra tên của hai bạn cùng phòng, điểm tôi thấp hơn một chút, các bạn ấy đủ điều kiện giữ lại học lớp chọn. Lạ thật nha, tôi chỉ đóng học phí và tiền xây dựng theo đúng quy định, các khoản thu ngoài không bắt buộc. Lẽ nào tôi may mắn đến thế.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 8

8. Chương 8

“Rầm!”

Tôi đang định mở lời với bạn ngồi cạnh thì cửa lớp học bị một lực đẩy mạnh vào tường. Một nam sinh mặc áo phan ngực, tóc cạo hai bên khuôn mặt đi vào. Theo sau còn có vài ba người khác ngồng nghênh không kém. Tiếng kẹo cao su nhóp nhép trong miệng, tên đi đầu nhả ngay bã kẹo trúng vỡ tôi.

“Nghe nói có học sinh mới chuyển tới lớp này?”

Còn chưa hết bàng hoàng với bãi cạo su trong vở, dòng suy nghĩ khác đã chắn ngang, mấy người họ tìm tôi làm gì cơ? Xưa nay tôi có gây sự với ai bao giờ.

“Có đến hai học sinh chuyển tới. Không biết anh muốn tìm ai?”

Chất giọng của một bạn nữ cất lên. Rất nhẹ nhàng như có thể đoán được vẻ đẹp qua âm thanh ấy, tôi ngó xuống cuối lớp rồi lại quay lên.

“Nghe nói nó họ Vũ...”

Cái gì, tìm... tìm tôi á?

“Tên Vũ.”

À ha ha, không phải tìm mình, tôi tên Anh mà.

Thở phào nhẹ nhõm.

Các bạn lớp khác đã kéo đến vây quanh dãy hành lang, họ tò mò chuyện gì nhỉ.

Vũ mà các anh trai tìm kiếm ngồi dưới cuối lớp, cậu ấy đang ngoáy lỗ tai thì phải. Nhưng ngoáy bằng tay thì sao sạch được? Rồi cậu đứng dậy ra khỏi chỗ, vẻ bất cần, lững thững bước đi qua mấy người.

- Hờm, chú em chưa chào hỏi đã tính chuồn đi đâu vậy?

- Tè!

Sự cộc lốc và khiếm nhã khiến mấy người khó chịu, tên đứng sau nạt lớn:

- Mày dám hỗn với bọn tao à?

- Hỏi gì đáp vậy!

Cậu ta bình thản bước. Tên đứng đầu đặt mạnh tay lên bả vai cậu ta:

- Nghe nói mày là dân đàn anh, nhưng về cái trường này thì phép vua cũng thua lệ làng, bọn tao có luật ra mắt!

Trông Vũ thư sinh như thế làm dân đàn anh được ư?, tôi không tin cho lắm. Cậu ấy ăn mặc chỉnh chu, tóc đen xì, trắng trẻo và điềm tĩnh. Còn mấy trò lễ nghĩa của dân giang hồ, ai muốn kết nạp phải có bước ra mắt, không cúng nạp thì cũng te tua một trận, không hề hợp với cậu ấy. Dù sao tôi không thích mấy chuyện của “giang hồ”, bố mẹ cố gắng cho tôi vào đây học để tránh những thói hư tật xấu, tôi không nên phụ lòng họ.

Nhưng không bận tâm không được, chẳng biết cậu nam sinh nói gì hay làm gì khiến mấy người kia khó chịu ra mặt, đổ thừa cho đứa học sinh mới còn lại.

“Hừm, thế còn đứa nào mới chuyển vào nữa?”

Tôi đoán họ không nói lại được nên chuyển hướng để rút.

“Bàn đầu, dãy bên phải, ngoài cùng.” – Cái này ở trường cũ của tôi gọi là chỉ điểm, một “gian thần” trong lớp đã khai ra vị trí ngồi của học sinh mới.

Họ đưa con mắt sát khí nhìn tôi rồi phá lên cười:

“Vào nhầm lớp rồi em gái ơi!”

Tiếp đó là tiếng cười đùa hùa theo của cả bọn con trai và con gái trong lớp. Tôi không nói gì, một phần vì bản tính quá hiền lành, phần vì nói cũng chẳng giải quyết được. Cho qua là thượng sách, động tới dân anh chị chẳng khác nào thọc tay vào ổ kiến lửa.

Ngay sau đó thì trống đánh vào tiết.

*

Lóc cóc rong xe khỏi nhà để xe, tôi bịt kín mít tránh nắng cuối hè.

Lại là đám dân anh chị, nhưng lần này đông hơn, cỡ chục người lăm lăm đứng ngoài cổng trường. Cũng có những người hiếu kỳ dừng lại theo dõi, ngoại trừ tôi. Vừa lên xe, tôi chỉ mong mau mau chóng chóng được về ăn cơm.

Một cú phanh gấp khiến xe tôi dừng lại. Có một chiếc ô tô con đỗ oai phong giữa cổng trường, theo đó là hai chiếc xe máy không gương, không mũ bảo hiểm, và những người đang cười trên chúng cũng “ngáo” như dân đàn chị.

Tôi nép người và xe để tìm đường về vốn chẳng dễ dàng gì, còn đang lưỡng lự giữa rẽ trái hay phải thì cậu nam sinh cùng lớp vượt qua. Trông cậu ta điềm nhiên ngồi lên xé hộp trước ánh mắt chứng hững của dân “giang hồ” trường tôi. Chiếc xe lăn bánh, theo đó xe máy chuyển hướng theo, cứ như lễ diễu hành vậy.

Tôi cũng cho con ngựa sắt của mình lăn đi.

*

Điều duy nhất an ủi tôi ở môi trường mới đó là việc học. Thầy dạy Lý nói rằng tôi là niềm vui nhỏ nhoi mỗi khi thầy đứng lớp 11B3. Chỉ có tôi làm đầy đủ số bài tập của thầy và cũng chỉ mình tôi trả lời những câu hỏi thầy đặt ra. Chắc vì thế cô Oanh chủ nhiệm đặt tôi vào vị trí gần giáo viên.

Sáng nay đến lớp không khí có vẻ là lạ. Mấy bạn nữ vừa soi gương vừa bàn tán to nhỏ. Họ nói về ai đó và khen tằm tắc. Chắc có bộ phim nào mới, tôi lấy sách bỏ vào ngăn bàn rồi đi giặt giũ lau.

Vừa bước ra cửa lớp thì tôi đâm đầu cái rầm vào cột điện, à không, cột điện làm sao mọc ngoài cửa lớp được. Nhưng cái thứ vừa va vào rần chẳng kém bê tông.

Khi nhận ra trước mặt là một nam sinh tôi vội vàng bước sang bên. Như biết sẽ được dọn đường cậu ta đứng im và nhìn xuống dưới.

Theo lẽ thường, tôi cảm thấy đi tiếp và nghĩ cậu ta cũng thế. Đó là cách coi như không có chuyện gì xảy ra, chữa ngượng cho đôi bên. Vừa đi tôi cảm thấy xót xót trên má, dùng tay quẹt mới biết mình chảy máu, có lẽ đã quẹt vào bảng tên trên ngực cậu ta.

“Đứng lại!”

Chắc là gọi mình, tôi quay người:

“Mua giúp hộp phấn!”

“Bạn không nhắc mình quên mất, lớp mình hết phấn viết rồi!”

Tôi còn nở nụ cười rõ tươi cảm ơn cậu bạn mới vào. Nhưng cậu ta không nghe hết câu đã vào lớp.

Tôi mua phấn và urgo trước khi đi giặt giũ. Dán miếng urgo lên má, xong xuôi mới vào lớp, đặt hộp phấn lên bàn giáo viên và lau lại bảng.

“Ăn sáng chưa?”

Giọng của cậu bạn đó thì phải, cậu ta nói khá to nhưng chắc đang hỏi mấy người ngồi cạnh vì có người đáp lại là chưa.

Tôi tiếp tục lau mặt bàn giáo viên mới nhận ra cậu ta đang nhìn mình, một số bạn trong lớp cũng nhìn chăm chăm vào tôi như thể câu hỏi lúc rồi còn đợi người trả lời.

Nhưng không đời nào có chuyện đâm sầm vào người khác được mời đi ăn cả nên tôi không nói gì. Nhờ người ta không hỏi mình mà đáp lại thì què chết đi. Hơn nữa trong cái lớp này có mấy người muốn nói chuyện với tôi.

“Ăn sáng chưa?”

Lần này tôi quyết định quay lại xem thế nào. Giọng cậu ta có vẻ bức mình.

“Bạn hỏi mình à? Mình ăn từ nhà rồi.”

“Cầm lấy phấn và ăn!” – Câu trên và câu dưới chẳng liên quan.

“Bạn vừa nói gì cơ?”

Tôi có nghe lắm không vậy.

“Bạn đã làm bẩn quần của Vũ.”

Bạn nữ gần tôi nhất nói thế. Cái giẻ lau dính đầy bụi phấn trong tay tôi đã chạm vào người của cậu ta trong cú va chạm.

“Vì thế mà mình phải ăn phần?”

Cậu ta không trả lời. Tôi xoay người trở lại và cho rằng trò đùa đã kết thúc.

“Ba!”

Cậu ta nói gì vậy?

“Hai!”

Hình như là đếm ngược nhưng tôi không ăn thì làm gì được chứ. Cậu này đúng là hết trò để nghịch. Mà sao cậu ta giỏi thế nhỉ, mới học cùng đã biết tôi ngờ ngợ để chọn người bắt nạt.

Chưa để cậu ta tiến về zero thì trống đánh, giáo viên vào lớp. Tiết Lý, thầy cưng tôi lắm. Đúng là môn khoái khẩu, tôi học say sưa mà chẳng để ý tới thời gian gì hết, giờ ra chơi thầy còn cho thêm bài tập để làm và tôi cứ cắm cúi làm thôi.

“Một!”

Hộp phấn bị dốc ngược đổ xuống quyển vở của tôi. Thật là, hôm qua bị đánh bả kẹ, hôm nay lại chuyện gì nữa, tôi ngược mắt lên nhìn. Vũ cúi xuống quan sát tôi bằng vẻ mặt đặng đặng sát khí.

“Ăn!”

“Bạn bảo mình ăn phần á? Ăn làm sao được chứ? Nếu mình làm bẩn quần bạn thì ỉnh xin lỗi, mình cũng bị chảy máu trên má nè!”

Tôi chỉ ngón tay lên vết urgo, bình thường chẳng khoe thương tích làm gì nhưng không hiểu sao lúc đó tôi lại dừng cảm tới thế. Ấy mà đó là sai lầm.

Cậu ta xốc nách tôi lên bằng một bàn tay, kéo lê ra khỏi cửa lớp.

“Bạn làm cái gì vậy?”

Tôi cố gắng bám víu vào song cửa nhưng không thể, cậu ta khỏe quá.

Gì kia, cậu ta mang tôi tới bể bơi. À, chắc định thả tôi xuống đó, nhưng tôi có biết bơi đâu chứ.

“Vũ, cậu làm gì vậy?”

Tôi nghe loáng thoáng tiếng các bạn cùng lớp trước khi âm thanh “tôm” được cất lên.

“Đứa nào có gan thì nhảy xuống!”

Sau tiếng tôm là tiếng cậu ta.

Còn tôi đang ở dưới nước, chơi với và ướt nhẹp. Nước tràn vào cổ họng, tai, lỗ mũi khiến tôi khó thở, đưa tay vùng vẫy.

Bình tĩnh nào, nếu không có ai cứu thì phải tự mình đứng lên, bể bơi trường học không thể ngập đầu được, vậy mà mãi sau này khi bị ném xuống nước vài lần nữa tôi mới biết đây là bể bơi dành cho bọn con trai và chỗ này sâu nhất.

Vì thế tôi cố gắng đập nước càng mạnh càng tốt, mà không ngờ rằng càng làm thế càng bị nước điều khiển.

Nhưng tôi nghĩ mình không thể chết, tôi còn chưa gặp lại những người bạn thơ ấu.

Đúng vậy, một người nào đó đã cứu và đưa tôi lên bờ, ấn chặt lồng ngực cho nước trong bụng đi ra. Trong trường hợp nước chưa ra được phải hô hấp nhân tạo. Tôi bật dậy ngay lập tức khi nghĩ đến chuyện đó.

“May quá bạn không sao! Cậu ta quá đáng hết sức!”

Dù rất mệt nhưng tôi đã nhận ra khuôn mặt của vị anh hùng. Là một bạn gái mang tên Diệp Lệ Quyên. Vì tôi mà bộ đồng phục của bạn ấy ướt sũng, nước chảy tong tong trên người hai đứa.

“Cảm... ơn... bạn... nhiều... lắm!”

“Cậu kia đứng lại!” – Lệ Quyên nói lớn, đồng thời siết lấy cổ tay tôi, kéo đi.

“Bạn đi theo mình!”

Tôi bị Lệ Quyên kéo lại gần Vũ.

“Tôi nghĩ cần có lời xin lỗi!” – Quyên ngược lên nhìn Vũ rồi quay sang nhìn tôi.

“Hả? Gì cơ? Mình phải xin lỗi cậu ta ư?”

“Đó là cái giá phải trả khi chạm vào người tao!”

Sau đó hai người nói qua nói lại. Tại tôi lúng búng nước nên chả nghe rõ. Chỉ biết rằng cô bạn tốt bụng muốn Vũ phải xin lỗi tôi. Cô ấy quả thật dũng cảm, trong khi chỉ cần nhìn vào mắt cậu ta tôi đã sợ xanh mặt huống chi đòi công lý.

Vũ có đám đàn em hộ tống tới trường, lại “hiên ngang” quảng bạn học xuống nước ngay trong trường học không là dân anh chị thì còn là cái gì được. Dù ầm ỨC nhưng tôi chọn cách nuốt vào lòng để dạ dày tiêu hoá giúp.

Lần thứ hai tôi trốn học, nhưng là lên sân thượng cùng một đứa con gái (*_*)

Quyên nói chờ khi nào tóc khô thì xuống, còn đồng phục cô ấy đã mượn giúp tôi.

“Bạn... dễ thương quá!”

Hơ hơ, tôi chẳng biết mình học từ đâu câu này. Nhưng nó thay lời cảm ơn chân thành nhất của tôi gửi tới Quyên.

“Bạn mới vào chưa hòa đồng được với tập thể cũng đừng buồn, có gì cứ hỏi mình.”

Trời ơi, tôi muốn la lên rằng tôi rất hạnh phúc, mười bảy tuổi đầu giờ mới tìm được người không có hứng bắt nạt mình, thậm chí còn bảo vệ tôi nữa. Tôi gật đầu cái rụp.

Vừa vào lớp, đặt được cái mông xuống ghế tôi chẳng có ai hỏi thăm trong khi Quyên được các bạn nam hỏi han đủ thứ, cậu có lạnh không? Có vị đau họng không? Để mình quạt khô tóc cậu. Nhưng khi Vũ bước vào thì cả lớp im re. Phải thôi, bởi chẳng ai muốn bị như tôi cả.

*

Tôi chóng mặt, rất họng từ sáng tới giờ chưa khỏi. Cổ nổi tiết sinh hoạt là được về rồi. Nghĩ vậy nên tôi sửa soạn sách vở bỏ vào cặp, ôm trước bụng.

Trong giờ sinh hoạt cô giáo phổ biến đủ các thứ, nhưng cô có nói mồn lưỡi thì ngoại trừ tôi chả có ai chấp hành cả. Tôi nghe câu được câu mất, chỉ chực giờ về.

“Bạn nào có ý kiến gì không?”

Hy vọng là không để cô cho về sớm, tôi mệt muốn xỉu rồi.

“Em muốn ngồi cạnh bạn Vũ Lâm Anh B!”

Cái tên nghe quen quá chừng, hình như là tên tôi thì phải, chả có nhẽ ngoài Lệ Quyên còn có người quý mến tôi.

Đang lơ ngơ tìm bạn nào dành tình cảm đặc biệt ình thì cả lớp sừng sỏ nhìn tôi vẻ rất nghiêm trọng.

“Lâm Anh B xuống bàn cuối ngồi nhé.”

“Dạ!”

Tôi gật đầu, ngồi đâu chả được. Mau mau kết thúc giờ học để còn được về.

9. Chương 9

Kết quả của việc đập xe hơn năm cây số giữa trời nắng như đổ lửa là tôi nghỉ học ba ngày.

Đến hôm đi học, từ cổng trường tôi đã thấy Vũ uống nước với mấy người đàn anh trong trường. Cậu ta đã gia nhập gia đình đầu gấu của trường tôi? Cũng không liên quan đến mình, tôi cấp cạp đi vào. Vẫn như mọi khi, các bạn trong lớp coi như không khí.

Đặt cạp vào bàn tôi mới nhớ mình đã chuyển chỗ. Chỗ mới ở bàn cuối, xuống dưới tôi loay hoay nhìn xem mình sẽ ngồi đâu.

Eo ơi, thế này ngồi gần Vũ quá, lẽ nào các bạn muốn tẩy chay nên đánh đòn tâm lý để tôi sợ. Không sao, xưa nay tôi vốn nổi tiếng lì lợm, giỏi cam chịu. Chắc là mình ngồi ở đây đối diện Vũ, tôi đặt cạp xuống và chạy tốt đi giặt giũ.

Khi vào lớp thì Vũ đã ngồi vào chỗ, tôi e dè tiến về cái cạp của mình.

“Bạn ngồi bàn đây bên mà!”

Một bạn đẩy cạp tôi ra bằng một ngón tay, sau đó bạn ấy còn di di đầu ngón tay vào cạnh bàn.

Ồ? Nhưng bàn bên kia của Vũ và Lệ Quyên. À, đây ngoài cùng ha?

Lớp có ba dãy bàn, mỗi bàn hai người ngồi nên tôi đoán vậy. Xách cạp lên tôi đi vòng qua bàn Vũ. Nhưng bàn dãy ngoài đã có hai cặp xách. Vậy nghĩa là...

Khi Lệ Quyên đến lớp và ngồi vào chỗ cũ của tôi, tôi mới thực sự tin vào suy luận của mình.

Tôi sẽ ngồi vào bàn hai chỗ ngồi với kẻ đã ném mình xuống nước?

Không ai khẳng định giúp tôi sự thật đáng sợ đó.

Tôi đành ngồi vào nhẹ nhàng như đặt một sợi lông lên ghế, trong suốt tiết học chỉ ngồi vồn vện trong phạm vi một quyển vở. Hễ khi người ngồi cạnh vươn vai hay lấy cạp, tôi co do hệt như con gà rù rụt cổ. Mắt không đưa lên bảng thì cũng cầm cổ ghi ghi chép chép.

Giờ ra chơi, Vũ ra ngoài tôi mới dám thở mạnh.

“Bạn nhút nhát quá! Việc gì phải sợ cậu ta chứ?”

Tôi ngược lên nhìn Lệ Quyên.

“Nhìn xem, cậu ta khá thân thiện đó!”

Theo hướng chỉ tay của Quyên, tôi nhìn ra cửa sổ. Vũ đang cười đùa với mấy đứa con gái trong lớp và cả lớp khác.

“Ừ.”

“Cậu ấy là người đầu tiên không muốn ngồi cạnh tôi đấy!”

“Ừ.”

“Cậu ấy đúng là dân xã hội đen, bạn cũng nên cẩn thận nhé!”

“Ừ.”

Về như tôi quá kiệm lời nên Quyên chẳng muốn tiếp tục cuộc nói chuyện. Nói thực tôi chẳng quan tâm, tôi không thích dính líu tới học sinh cá biệt.

Trống vào, Vũ vào lớp. Cậu ta chiếm nguyên hai phần ba cái bàn, còn tôi khẹp nép, khúm núm một góc.

Tôi và Vũ ngồi cạnh nhau suốt một tuần mà không hề có bất cứ sự giao tiếp gì.

Thi thoảng có mấy bạn kéo xuống trò chuyện với cậu ấy và làm rơi đồ của tôi, hoặc là cười đùa rung bàn rung ghế. Tôi chỉ lẳng lặng nhặt đồ. Buồn thật, cùng vào lớp, Vũ đã quen hết tất cả các bạn, trong khi đó tôi chả quen ai. Lệ Quyên cũng có bạn của cậu ấy, còn tôi mãi ru rú một góc.

Tôi lại đi giặt giũ, đó là nghĩa vụ mà lớp trưởng phân cho. Thực ra cô phân mỗi bàn lau bảng một ngày trong tuần, chúng tôi không phải quét lớp vì đã có bác lao công, nhưng cả lớp chả ai làm cả. Nên tôi làm.

Khu vệ sinh nam và nữ của tầng một chung trần nhà nên hôm ấy tôi nghe rõ mồn một giọng bạn Lâm Anh A:

“Tao tưởng con bé nhà quê học giỏi lắm cơ, hóa ra nó chỉ được cái chăm. Học từng tâng hơn mình tẹo tèo. Bữa đi thi chọn lớp, tao được đáp bài nhắc cả con Lam Anh, thấy con bé kia có vẻ hiểu biết nên bảo ông bà già hạ điểm nó cho vào lớp mình. Ai dè...”

“Dù sao lớp cũng cần có đứa osin, để bọn cán bộ lớp, bọn con Lam Anh, cả bọn Lệ Quyên có khướt chúng nó làm.”

“Nhưng mà nó lập dị chết đi, làm mất tiếng hotboy hot girl lớp mình. Từ giờ tới đợt thi chuyển lớp, ngày nào cũng nhìn thấy nó tao ngứa mắt quá đi, hay anh em mình làm gì cho nó tự rút khỏi lớp!”

“Chắc, kéo nó vào nhà vệ sinh nam!”

...

Giờ tôi đã hiểu cái may mắn của mình. Tôi thoát ra khỏi nhà vệ sinh và đi trong vô thức, vừa ra tới cửa thì Vũ bước vào, nhìn thấy cậu ta tôi tự giác tránh sang bên.

10. Chương 10

Tôi chống cằm nhìn đồng sách vở, mắt lơ đãng nhìn xa xăm. Cho đến khi giáo viên cho cả lớp ngồi, tôi vẫn nằm khoanh tay nhìn người bên cạnh. Nước mắt ứa ra từ lúc nào. Cái nỗi buồn của tôi khó diễn tả, nó hiện lên trong hình ảnh vất vả của bố mẹ, hay những lời hỏi han ân cần của ông bà về trường lớp mới, và biết bao nỗ lực ngày đêm của tôi.

Nếu có cậu ấy ngồi cạnh lúc này, tôi sẽ nắm chặt vạt áo để bàn tay mình nằm gọn trong nắm tay của cậu ấy.

Kí ức luôn được phủ lên mình lớp trang sức huyền hoặc mà tôi cứ đinh ninh rằng nó vô cùng hoàn hảo.

Lúc này mắt tôi mở thao láo nhìn Vũ, và cậu ta cũng đang nhìn lại bằng vẻ khó chịu. Song, tôi đang mải miết đi tìm hình ảnh của Phong năm nào.

Bỗng cuốn từ điển Anh Việt rơi ngay vào đầu khiến hai mắt tôi nhắm chặt.

Tôi bỏ nó ra khỏi đầu và cất lại trong cặp. Dù bị u một cục trên đầu chẳng làm tôi bận tâm ai là người thả.

“Lâm Anh B, giặt giúp cái giẻ.”

Tôi ngồi dậy, đã ra chơi rồi ư, cái giẻ vừa mới giặt tiết trước, bẩn nhanh vậy. Tôi không giành thời gian thắc mắc, lên bảng cầm giẻ mang đi giặt.

Vừa vào tới nhà vệ sinh, tay tôi bị giữ chặt bởi một bàn tay rắn chắc, lưng tôi bị đẩy tiến về phía trước.

“Các cậu làm gì thế?”

Tôi đang bị ép buộc đi đâu đó.

“Đứa con gái nào lớp 11B3 cũng được ngắm nhà vệ sinh nam hết á!”

“KHÔNG... KHÔNG... BUÔNG TỐ RA. TỐ KHÔNG MUỐN...UỐN”

Tôi giãy giụa đến tuột cả giấy nhưng cánh tay ghì mạnh lấy vai và đẩy người tôi đi vẫn không buông tha. Vào tới cửa phòng, tôi dùng mười đầu ngón tay bám chặt tường. Người nào đó đang ngỡ chúng ra trong tiếng cười hả hê.

“TỚ XIN CÁC CẬU ĐẤY, TỚ KHÔNG VÀO ĐÁ...UUU.”

Năm ngón tay bị trượt ra, rồi là mười ngón. Lũ con trai đã kéo tôi vào sâu bên trong.

Tôi chỉ biết nhắm nghiền mắt, gào lên trong sợ hãi.

“Thôi, trêu nữa nó són ra quần bây giờ.”

Nhờ câu nói từ ngoài vọng vào của ai đó, tôi được tha, chạy một mạch về chỗ ngồi. May chưa nhìn thấy gì. (+_+)

Chưa dừng lại ở đó, giờ ra chơi tiết sau, lớp trưởng nhờ mua giùm cây bút bi. Ban đầu tôi còn vẻ hoài nghi nhưng ở căng tin đông người, ai làm gì được tôi chứ, nghĩ vậy nên không từ chối. Có thể việc vào nhà vệ sinh nam là thủ tục kết nạp chẳng?

“Mua hộ chai Sting đỏ.”

“Ừm.”

“Cả Poca vị sườn nướng nữa.”

“Ừm.”

Tôi đi mua và xách về chia cho từng yêu cầu, sau đó trở về chỗ ôn bài.

“Á Á Á”.

Tôi hét toáng, nhảy dựng lên ghế. Tụi con trai phía trên chạy nhào xuống.

“Có chuyện gì vậy?”

Nhưng tôi vội vàng coi không có chuyện gì, ôm cái kính khủng đó vào lòng.

Sau đó Vũ đi vào, tôi đành nhét trong cặp. (—) Nhét trực tiếp luôn, không bọc giấy báo gì hết.

Tôi nghe có tiếng cười xung quanh mà cố làm thính.

“Mình... vừa giẫm chân lên ghế... chỗ bạn ngồi. Bạn đợi mình kiếm cái khăn lau.”

Tôi lúng túng.

“Khỏi.”

Vũ lấy giấy ướt và giấy ăn từ một cô bạn bên trên.

“Lâm Anh B, bạn lại bị con người này bắt nạt gì hả?”

Chưa rõ đầu cua tai nheo, Lệ Quyên từ ngoài chạy vào, tay đứng chống hông trước mặt Vũ.

“Phiền phứt!”

Vũ định bỏ ra ngoài nhưng cô bạn bước sang ngang.

Tôi thì chỉ mong cậu ấy bỏ ra ngoài.

“Lâm Anh B, bạn nói đi, tên này đã làm gì bạn?”

“Không, cậu ấy chẳng làm gì tớ cả!”

“Bạn cứ phải e dè hắn là sao?”

Về mặt của Vũ cho thấy cậu ta rất muốn xóc nách Lệ Quyên thả xuống hồ, nhưng Lệ Quyên biết bơi mà.

“Thôi thôi, sắp vào tiết rồi, Vũ chẳng làm gì tớ cả. Tớ thích thì hét lên thôi. Hờ.”

“Nghe thấy chưa?”

Vũ dùng ngón tay cốc nhẹ vào đầu Lệ Quyên. Theo tôi đoán câu chuyện sẽ như thế này, Vũ là đầu gấu, Quyên là hiệp nữ. Bất bình trước những hành động ngang ngược của cậu ta, Quyên đã thay những đứa nhút nhát, sợ chết như tôi đấu tranh. Sau đó họ thành một đôi và Vũ thay đổi tính nết, dịu dàng hơn, kết thúc viên mãn. Trong ngày cưới của họ tôi được mời đến dự với tư cách... chất xúc tác.

Nhưng điều đó không liên quan đến thứ có trong cặp tôi. Có người nào đã nhân lúc tôi ra mua đồ thả vào. Người đó chơi ác quá.

Tôi chủ động lau ghế cho Vũ khi Lệ Quyên về chỗ. Suốt giờ học chỉ chăm chăm mong Vũ không tự tiện lục cặp lấy cuốn từ điển của tôi để nhìn thấy cái đó. Bọn trong lớp thi thoảng vẫn quay xuống nhìn tôi vẻ khoái chí lắm.

Giờ ra chơi, Vũ ngồi lì một chỗ. Đã vậy tụi con trai còn kéo xuống chơi với cậu ấy.

“Chúng mày về chỗ đi, tao muốn yên tĩnh.”

“...”

Tôi muốn nói với Vũ khi chỉ còn hai người nhưng không dám cất lên lời.

“Có chuyện gì?!”

Ồ sao cậu ấy biết tôi muốn nói gì nhỉ, mặt tôi biểu cảm tốt vậy ư?

“À... ờ... thì... hôm nay không thấy bạn ra ngoài chơi?”

Thủ tiêu thứ đó không nên có con trai ngồi cạnh.

“Mày thích quần tao à?”

“Ồ không... không.”

Tôi sợ cái ánh mắt cậu ta khủng khiếp, như có lửa trong đó và đốt nỗi sợ hãi của tôi lên cực điểm.

“Ê, mượn cuốn từ điển.”

Mình Thu ngồi trên quay xuống hỏi mượn đồ khiến tôi giật mình.

“Không... hôm nay tớ... không... mang.”

Tôi áp ứng. Cả lớp đều có kim từ điển trừ tôi, có lẽ sách điện tử của bạn ấy bị hỏng nhưng mà tôi không thể mượn được. Tôi không muốn mở cặp trước mặt Vũ vì thế hai tay ôm khư khư lấy cái ba lô.

“Hôm nào có giờ Anh bạn đều mang đi, tôi không tin hôm nay bạn để ở nhà, đưa cặp cho tôi kiểm tra.”

Mình Thu quay hẳn người xuống giằng cặp của tôi.

“Mình nói không mang mà!”

“Bịch!”

Tất tần tật đồ đạc trong cặp văng ra, quyển từ điển, sách vở, tiền lẻ, bút viết, và cái đó đập vào tường rồi rơi xuống dưới lực ném của Vũ. Cậu ấy đã giật cặp của tôi và ném có chủ ý.

“Đứa nào làm trò này?”

“...”

Tôi chẳng nghĩ được gì ngoài việc vội vàng nhặt nhanh những thứ rơi ra, xấu hổ tới cùng cực. Ngay trước mặt hai mươi mấy cậu con trai là thứ đồ vật của con gái tụi tôi khi đến ngày. Nó bị nhuộm màu đỏ.

“TAO HỎI ĐÚA NÀO NHÉT CÁI KIA VÀO CẶP NÓ!”

Tôi lấy cổ tay lau nước mắt, lặng lẽ giật giấy để vo tròn thứ đó lại.

Lệ Quyên chạy xuống nhặt giúp.

“Đây là son môi, bạn nào làm thì tự giác nhận trước khi tôi gọi giám thị. Tôi biết trong lớp những ai dùng loại son này.”

Tôi gom mọi thứ lại, giật nó từ tay Quyên, nhét hết vào cặp, về chỗ ngồi.

“Mày bị ngơ mà nhét cái thứ đó vào cặp? Không phải của mày mà ngại cái gì? LÔI RA TAO XỬ!”

Vũ bóp chặt bắp tay tôi ra lệnh.

“Quá đáng!”- tôi ngược mắt lên nhìn cậu ta đúng một giây rồi cụp xuống, khiến nước mắt hàng nối hàng rơi lã chã.

Tôi trách Vũ. Tôi cũng có e thẹn, xấu hổ, tự trọng của một đứa con gái chứ.

“Ngu xuẩn!” – Vũ nói rồi bỏ đi, cậu ta bỏ luôn ba tiết cuối.

Lệ Quyên vẫn còn cay cú thay và muốn tìm kẻ chủ mưu nhưng bị tôi gạt đi. Hay ho gì mà làm to chuyện.

Tan học, tôi vợ đồ dùng của Vũ nhét vào cặp. Chắc rồi cậu ta sẽ quay lại lấy.

“Để mình cầm cặp cho Vũ.”

Tôi đưa cho Quyên, lầm lũi đi về.

11. Chương 11

Hôm sau đi học, tôi cúi gằm. Đặt cặp xuống bàn, tôi ngồi im đọc sách. Vũ đi sát giờ, quăng cặp vào bàn như mọi khi.

Như thường lệ tôi vẫn im như thóc trong cả năm tiết học.

Kể từ ngày học tại Hùng Vương, gia đình luôn hỏi han về môi trường xung quanh. Họ cứ đinh ninh rằng trong lớp toàn những bạn quý mến tôi, đến nỗi nhiều hôm đi học về tôi phát khóc vì sung sướng trước tình cảm của các bạn.

Lớp tôi có tiệc prom thì phải, thấy chúng nó lên kế hoạch bàn tán mọi giờ ra chơi. Nghe nói để chào mừng những thành viên mới của lớp. Đương nhiên trong số đó có tôi, thành viên thứ bốn chín.

“Hôm đây tao qua đón mày nhé?”

“Nhớ đây, sáu giờ ba mươi đợi trước cổng.”

“...”

Các bạn đang tìm cặp để đi cùng, tôi chẳng mong gì mình được rủ rê nên chỉ dựa... cột quan sát sự thích thú của các bạn.

“Cậu... có nhiệm vụ phải đưa tôi đến prom.”

Lệ Quyên chỉ tay về phía Vũ, giọng hơi run run nhưng vẻ mặt rất khí thế.

“Có què không?”

“Cậu bảo sao?”

“Không thì tự đến!”

Lời từ chối của Vũ khiến Quyên bị què trước mặt mọi người, nhưng may mắn cho cô ấy, vẫn còn người khác sẵn lòng đưa đón. Tuy nhiên Quyên không quan tâm đến những lời mời mọc đó, cô ấy hơi sốc trước phản ứng của Vũ, quay gót bước về chỗ.

Như vậy ngoài tôi ra, Vũ cũng chẳng có ai mời đi cùng nữa.

*

Tôi không biết mặc gì cho buổi ăn liên hoan, tôi nghĩ dùng từ đó thích hợp hơn buổi tiệc, nghe tiệc trang trọng và hoành tráng quá. Tôi đòi mặc quần nhưng mẹ không cho, bắt mặc váy, mà tôi chẳng có cái váy nào đẹp cả, vì toàn lê la mặc ở nhà. Vì vậy chị Hải Anh mượn đồ, chị còn kéo tôi vào phòng bôi bôi chút chút đủ kiểu.

“Con gái phải có chút phần son thêm phần duyên dáng!”

Tôi gật gù gù gù để chị ấy muốn làm gì thì làm, mãi tới tận 6h25 thì xong. Tôi bước ra với cái má hây hây đỏ và bộ váy màu xanh thiên thanh, độn thêm hai lớp mút ngực.

“Chết rồi, sắp muộn rồi, lớp em tổ chức tiệc lúc bảy giờ!”

“Khỏi lo, chị lấy xe đèo đi, mặc váy đi xe đạp mồ hôi mồ kê trôi hết phần!”

Chị Hải Anh rong xe máy ra và hỏi địa chỉ.

Ồ hơ hơ, tôi không biết địa điểm. Có ai nói với tôi đâu. Lớp trưởng chỉ nhắc tôi thời gian buổi liên hoan diễn ra.

“Sao? Nói đi để chị tính đường đi tắt!”

“... À, thực ra thì... có bạn rủ em đi cùng,... hai đứa hẹn nhau ở... nhà em.”

“Ai thế? Nam hay nữ?”

“... Đứa ngồi cạnh...”

Tôi trả lời chung chung.

“Thế chị đèo về nhà, tiện thể thăm ông bà luôn.”

“Ồ thôi, em đi xe đạp để mai còn có xe đi học... thêm. (Hôm nay thứ bảy mà, tôi nhanh trí đáo để). Ông bà giờ này đang xem phim không thích bị làm phiền đâu!”

Thật là lí do chống chế rất dở. Nhưng may thay chị Hải Anh biết tính tôi hay xấu hổ, ngại ngùng nên để dịp khác xem mặt người bạn tốt bụng trong tưởng tượng ấy.

Dắt xe ra, tôi phóng như bay về nhà. Khi chỉ còn vài mét tôi quẹo hướng khác. Trước lúc đi khỏi, cả nhà mừng lắm, gọi điện dặn chị Hải Anh làm điều giúp tôi, ông còn nhắc tôi chụp thật nhiều ảnh lấy làm kỉ niệm, giờ vác xác về,... họ sẽ nghĩ ngợi nhiều lắm.

Mỗi khi tâm trạng rối bời, tôi lại đạp xe về ngôi nhà cũ. Tôi vẫn hay hoài niệm về những năm tháng tuổi thơ, những mái nhà rêu phong, bậc cầu thang chỉ chút nét vẽ màu, tiếng nô đùa của tụi tôi.

Ấy thế giờ đã là một khách sạn to sừng sững, tập hợp của toàn bộ những dãy nhà chung cư trước đây. Thay vì hai tầng, nó có tới một... hai... hai mươi tầng. Ánh đèn sáng trưng, tấm biển tên nhấp nháy sắc màu liên tục. Tên khách sạn là “Vũ”, chỉ có một chữ Vũ duy nhất.

“Tin tin!”

Tiếng còi ô tô con, chú bảo vệ chìa côn về phía tôi bảo lùi lại cho xe ra.

Tôi tấp xe sang bên, ngẩng nhìn tòa nhà thêm vài giây nữa rồi phóng xe đi. Đi được một đoạn tôi quay lại với hy vọng tòa lâu đài nguy nga sẽ biến thành khu nhà chung cư cấp bốn trong lúc tôi đi vắng.

“Tin tin!”

Tôi đứng sát mép đường phía đối diện, không ngại đường của bất kì phương tiện nào cả, cứ sao xe còn kêu. Cảm giác bị xua đuổi dâng lên ngập kín tâm trí.

“Mày định rủ tao đến prom với cái xe đạp này à?”

Tôi quay sang, chiếc xe ô tô từ từ tiến lên, dừng lại song song.

“Ồ, Vũ! Sao bạn ở đây?”

Tôi ngạc nhiên vô cùng khi gặp bạn cùng bàn trên đường, đã bảy rưỡi mà Vũ chưa tới buổi tiệc.

“Nhà tao ở đây.”

“Bạn cũng từng sống ở đây ư? Sao tớ không biết bạn nhỉ? Tớ ở dãy F, tít sâu bên trong kia kìa!”

“Mày nói cái gì vậy?”

“Tiếc nhỉ, họ đập chung cư để xây khách sạn, hồi đó nhà tớ là một trong những nhà cuối cùng chuyển đi. Mà bạn ở khu nào? Bố mẹ bạn tên gì? Chắc ông tớ biết.”

“Tao vừa ở khu A, vừa ở khu B, cả khu H nữa.”

“Bạn nói vậy là sao?”

“Thì nhà tao kia!”

Nói rồi cậu ta đánh mắt nhìn sang, dòng chữ đỏ chạy trên viền đen ở cổng chào.

Nhìn về mặt ngơ ngác của tôi, Vũ tiếp tục:

“Giờ này mày còn lớn vồn ở đây?”

“Tớ... đang trên đường...”

“VẬY HẸN GẶP LẠI!”

Nói rồi bác tài khởi động xe, chiếc xe nhẹ nhàng lao thẳng về phía trước.

Một lúc sau trời mưa tầm tã. Tôi nép mình vào hiên một cửa hàng tạp hóa. Giọt mưa thấm ướt vai tôi.

Ông nói tên tôi nghĩa là cơn mưa rừng, có chút gì lạnh lạnh mà trong lành, thanh khiết, ấy vậy là mưa lại khiến tôi buốt giá.

*

“Lâm Anh B, sao tối qua bạn không đến?”

Tôi liếc nhìn Vũ mới trả lời Lệ Quyên.

“Mưa quá!”

“Bạn có thể gọi taxi hoặc bảo tôi mà!”

Lệ Quyên nói với giọng trách móc.

“Tớ... lười!”

“Ảnh buổi prom nè Vũ!” – Thịnh lớp trưởng chìa bức ảnh ra – “Lâm Anh Bò, chắc bạn không lấy ảnh, bạn không đến mà!”

“À ừ.”

“Lớp trưởng, bạn đừng gọi Lâm Anh B như vậy chứ?!”

“Bê với bò khác nhau à?”

“Hừm. Bạn mặc kệ lớp trưởng đi!”

“Ừ ừ.”

Lệ Quyên hơi bất ngờ vì câu trả lời, như thể chẳng cần lời khuyên của cô ấy, tôi vốn dĩ đã chẳng bận tâm.

Tối giờ học thể dục dụng cụ, thầy giáo yêu cầu lớp chuẩn bị sẵn hai chục quả bóng ngoài sân tập.

“Bò, thầy thể dục dặn bạn mang bóng ra trước”.

Tôi ngừng bài đồ thị theo lời lớp trưởng, tới phòng thể chất, chia số bóng làm nhiều phần, xách ra sân, đi đi lại lại.

Chúng tôi học bóng rổ, thầy dạy cả lớp kỹ thuật tung bóng rồi cho tập thử. Tôi chúa ghét môn này, tung mười quả thì trượt cả mười, trong khi bọn con trai chơi ngon ơ.

Lệ Quyên đang được hai bạn nam hướng dẫn các động tác, nhưng cô ấy không tập trung, chốc chốc lại nhìn Vũ chơi bóng. Riêng tôi chỉ thấy Vũ giỏi đưa bóng vào rổ, quả nào cũng trúng vì lợi thế chiều cao. Nếu được như thế tôi khỏi cần học môn này.

Chỉ duy nhất một lần Vũ rơi bóng, quả bóng lăn lại chân Lệ Quyên, sau đó cô ấy học bóng cùng Vũ, bỏ mặc hai bạn nam kia.

“Búp.”

Có những ba ngôi sao bay lượn trên đầu tôi, theo đó là cảm giác choáng váng và tức ngực xâm lấn.

“Chỗ bọn tôi tập bóng, bạn đứng lù lù ở đây sao chúng tôi tập được chứ?”

“Mình... không để ý.”

Nãy giờ tôi vẫn đứng tập bóng ở đây không ảnh hưởng đến ai, dù biết các bạn sai nhưng không muốn đòi co, lẳng lẳng ra gốc cây ngồi nghỉ. Cú va chạm với quả bóng khiến đầu óc tôi choáng váng, mắt lơ đãng nhưng chưa đến nỗi nhìn một thành hai.

Chả biết thế nào cái tên Vũ Lâm Anh B nằm trong sổ đầu bài, với lí do trốn tập thể dục.

Tiết sau lớp trưởng kêu tôi đi phô-tô bài tập, tôi đi, mang về lớp, cậu ấy lại bảo đưa thiếu đề nên nhờ phô-tô thêm, tôi vẫn đội cơn nắng băng qua sân trường. Thịnh nói vì tôi nhanh nhẹn và nhiệt tình nên thích nhờ hơn mấy bạn ông ọ trong lớp.

“Thôi chết, mình quên mất còn đề hóa trong usb thầy dặn đem in cho cả lớp.”

Cầm usb với vẻ mặt méo mó, tôi ngồi thở lấy hơi.

“Ồ kìa, bạn đi luôn đi, sắp vào lớp rồi!”

Thế là tôi đứng dậy.

“Lâm Anh, về chỗ!”

Tôi quay xuống bàn cuối, Vũ đang ngồi nói chuyện với mấy bạn trong tổ.

“Bạn nhờ tớ mua gì ha?” – Tôi trở về lấy thêm tiền.

“Mua cái đầu mày ấy.”

Là sao? Tôi nhìn cậu ta ngơ ngác.

“Nó bảo mày ăn s.h.i.t mày cũng ăn hử?”

Mấy người xung quanh phá lên cười, hưởng ứng.

“...” – Tôi ngậm tằm.

“Mày giả vờ hay ngu thật? Bọn nó cố tình ném bóng vào đầu mà mày đi xin lỗi, bị ghi tên vào sổ đầu bài với lỗi không phải do mày lại cho qua để bọn nó lần tới, kể cả việc đi in bài, đó là nghĩa vụ của thằng lớp trưởng, mày việc gì phải làm osin cho tụi nó.”

“...”

“Chúng nó tổ chức prom, không ày địa chỉ thì mày không biết mở mồm hỏi con Quyên hay hỏi tao à? Từ bé đến giờ tao chưa thấy con nào ngu dần, nhu nhược như mày!”

Thay tiếng im lặng tôi trả lời bằng nước mắt. Tôi biết chứ, nhưng làm gì được cả một tập thể đoàn kết. Đến một ngày nào đó các bạn bắt nạt chán rồi sẽ thôi, nếu như kháng cự, sẽ càng bị tẩy chay hơn mà thôi. Còn ông bà, bố mẹ nữa, nếu bị đẩy ra khỏi lớp, họ sẽ buồn và vô cùng thất vọng. Tôi có sự lựa chọn tốt hơn được ư?

“Tao nói thế mày vẫn đực ra à. Mày vẫn còn ngơ lăm! Tao sẽ giúp mày giải cái ngơ ấy đi!”

Nói là làm, Vũ xốc nách kéo tôi đi, lại tới chỗ bể bơi hôm trước. Lần này cậu ta nhẹ tay hơn, bước đi cũng chậm hơn. Khi chỉ cách mặt nước một bước chân, Vũ buông tôi ra, chỉ xuống mặt hồ.

“Giờ tao sẽ thả mày xuống dưới đó!”

“Vũ! Ai cho phép cậu...”

“Câm mồm!”

Vũ gạt Quyên sang bên.

“...”

Tôi không nói gì, cậu ấy cũng đang bắt nạt tôi đó thôi. Thực ra nhân lúc này có thể thoát ra chạy về lớp nhưng tôi đã quá mệt mỏi rồi. Chừng mười lăm giây nữa Vũ đẩy tôi ngã xuống nước.

Cậu ấy giữ Lệ Quyên trên bờ, nhìn tôi vẫy vùng. Áp lực của nước khiến tôi khó thở, đầu óc quay cuồng, tay chân rã rời, cơ thể cứ thế chìm xuống.

Tôi tỉnh dậy khi bị vỗ nhẹ vào má nhiều lần, những giọt nước trên tóc Vũ rơi thẳng xuống mặt. Tôi ngồi dậy, nôn hết nước ra.

Lúc này đã vào tiết, chỉ còn tôi và Vũ. Lệ Quyên chạy tới đem khăn chìa cho từng người. Vũ giật lấy cả hai, chụp lên người tôi.

“Tiết này kiểm tra Sinh 15’, tôi mượn được đồng phục cho hai người rồi vào thay nhanh còn làm bài.”

“Bùng thôi chứ còn học hành cái gì nữa!”

Tôi ngước lên nhìn Vũ.

“Hay là mày muốn lăn ra ốm?”

Sau đó tôi nằm ngủ ở phòng y tế tới tận giờ tan học. Trở về lớp lấy cặp, trông thấy tôi Lệ Quyên mặt lạnh te, quay đi. Cặp của Vũ vẫn còn nguyên, tôi thu dọn cho cả hai.

“Quyên giữ cặp của Vũ giúp tớ!”

“Tại sao tôi phải làm việc đó!”

Tôi cầm lấy chiếc cặp đeo lệch xách về nhà, có chút băn khoăn về thái độ của Quyên, đi tới nửa đường thì rẽ về khu chung cư cũ dù không chắc đó là nhà của Vũ. Nhưng nếu tôi đem cặp tới nhà, bố mẹ Vũ biết con trai trốn học sẽ phạt cậu ấy. Thế là tôi mang luôn về.

Bà hỏi tôi kĩ lắm, rằng vì sao cầm cặp con trai về nhà. Rồi lại hỏi tới bộ đồng phục, đời nào tôi dám khai thật, đành lấp liếm vì phải học bơi quên chuẩn bị đồ, còn cậu bạn ngồi cạnh bị ốm được đưa về mà quên cặp.

“Còn có đưa ngơ hơn cả con Chun nhà mình! Có cái cặp cũng quên!”

Tôi cười trừ, trong lòng áy náy với Vũ.

Đã lâu lắm rồi mới được giữ cặp ột ai đó.

12. Chương 12

Ngày hôm sau đi học, tôi cười toe khi Vũ vào lớp. Tính tôi chóng quên, chả để bụng bao giờ. Dù bị cậu ấy đẩy xuống nước nhưng cũng chính cậu ấy cứu nên chả giận được.

“Cặp của...”

Trông Vũ đáng sợ hơn mọi khi, mắt cậu ấy long lên, vằn những đường đỏ tía, quầng chiếc cặp khác xuống bàn.

Có gì bằng kim loại trong đó đã tạo âm thanh nặng nề khi chạm mặt bàn. Đường như cậu ấy không đem sách vở đi học.

Trông thấy tôi Vũ bỗng nhiên thở dài.

“Hôm nay mày hết nợ chưa?”

“Gì cơ?”

“Nhìn bản mặt mày tao chẳng còn hứng đánh đấm gì nữa!”

Khuôn mặt cậu ấy dịu lại nhanh chóng. Quả thực tôi rất muốn soi gương xem mặt mình lúc này thế nào. Vì không chỉ duy nhất Vũ nói với tôi câu ấy, hồi còn học lớp một, mấy thằng con trai đang chơi tự dưng gây gổ, không can được, tôi chỉ biết khóc òa. Thấy thế bác bảo vệ ra can, tụi thằng Phú hẹn Phong bữa sau tính sổ. Suốt quãng đường về nhà tôi vẫn khóc, chỉ đến khi được Phong hứa cho qua, tôi mới nín.

“Phong hứa với Chun đi, ngoắc tay!”

Tôi chìa ngón út ra.

“Khỏi, mày khóc trông gớm ghê lắm, tao ớn chả thèm đánh nhau với tụi nó nữa!”

Thế là tôi chuyển mặt khóc sang mặt cười.

Nhưng không như Phong, hết tiết thứ ba Vũ cầm cặp đi mất hút, cho tới tiết thứ năm thì chúng tôi nghe tin một học sinh khóa trên nhập viện. Tôi hy vọng không phải do Vũ gây ra, dù có người trông thấy Vũ rút mã tấu trong chiếc cặp cậu ấy mang đi.

Nạn nhân bị chém một phát vào lưng, không nguy hiểm tới tính mạng nhưng là quá sức tưởng tượng của tôi.

Hôm sau đó Vũ vẫn đi học bình thường, thản nhiên như không, cũng chẳng ai dám mở lời hỏi. Thế mà tôi lại lên tiếng:

“Tớ không tin bạn chém người ta!”

“Thế mày có tin tao quăng mày xuống hồ lần nữa không?”

“Cái này thì... thì...”

“Thì sao?”

“Tin.”

Tôi đáp mà suýt cắn phải lưỡi.

“...”

“Nhưng bạn nói nhìn mặt tớ không muốn đánh đấm nữa!”

“Tao có nói thế à?... Nhớ rồi, nhưng đến tiết ba thì tao quên mất!”

Tôi không nói gì thêm nữa, lòng thoáng buồn.

*

Cầm vé xe tìm một thôi một hồi, rõ ràng hồi sáng tôi để xe dây đầu tiên, cạnh cột sắt, nếu bị di chuyển cũng chỉ quanh đây thôi mà tìm bờ hơi tai không thấy. Đến khi nhà xe trong trường chỉ còn vài ba chiếc, tôi mới dám chắc chắn mình bị mất xe.

Trước khi trình bày sự việc với chú bảo vệ, tôi tìm lại một lần nữa thì thấy có một tờ giấy khổ A4. Nãy đâu có thấy nhỉ, nghĩ vậy tôi nhặt lên, lật ngược mặt giấy.

“Xe đạp của bạn để ở gốc cây me, đằng sau trường THCS Hùng Vương”.

Đó là dòng chữ được đánh máy. Lại là một trò đùa của các bạn trong lớp ư? Nhưng không có vé các bạn ấy mang xe ra khỏi trường kiểu gì nhỉ. Dù sao tôi đang cố gắng chuẩn bị tâm lý đón nhận sự việc. Như Vũ đã chỉ ra, tôi cần mạnh mẽ và can đảm, nếu không tôi sẽ bị thả xuống hồ.

Trường THCS Hùng Vương nằm sát cạnh trường THPT, nhưng đi bộ mất không ít thời gian, vừa đi tôi vừa tìm chiếc xe đạp mini màu trắng bên gốc me. Chỉ có duy nhất một cây me già xum xuê cành lá, nhưng không có chiếc xe nào cả. Ngay sau đó, mắt tôi ríp lại, người mềm nhún như bún, mọi thứ đều biến thành màu đen.

*

Khi tỉnh dậy tôi thấy mình nằm co quắp trên sàn nhà, miệng bịt kín bởi băng dính, hai tay chắp sau lưng không thể ngo nguậy, chân cũng vậy. Giấc mơ kỳ cục, tôi nhắm mắt ngủ tiếp. Đang lơ mơ lơ mơ, tôi nghe tiếng bước chân người, khoảng hai, ba người bước cầu thang, có tiếng mở cửa, ánh sáng ủa vào, theo đó là mùi hăng hăng của cỏ dại. Có lẽ vừa có cơn mưa ngang qua.

“Đại ca, con nhỏ vẫn ngủ say lắm. Em lỡ tay đổ quá lọ thuốc mê.”

“Không sao! Nghe tiếng tụi mình là nó tỉnh thôi. Gọi cho thằng đó đi!”

“Em quay số rồi, đại ca nghe.”

Tôi không nghe quen những giọng người này. Nó giống một cuộc bắt cóc mà nạn nhân là tôi. Nghe có vẻ phi lý nhỉ, ai bắt cóc tôi để làm gì chứ? Vì thế tôi vẫn nghĩ mình đang mơ và không hề lo sợ.

“... Bíp... bip... bip. A lô!”

Ngay cả trong giấc mơ, tiếng điện thoại cũng rõ, đầu dây bên kia đã nhắc máy, giọng có vẻ uể oải.

“Giống tai lên mà nghe, tao đang giữ bạn gái mày đó!”

Hê hê, đáng yêu quá, tôi đang tò mò vị hoàng tử đầu dây bên kia là ai. Hy vọng mẹ đừng đánh thức tôi lúc này.

“VẬY À.”

“Ồ, nó đang ngủ ngay dưới mũi giày tao.”

Tôi nghĩ thấy mùi thum thum thật, mơ mà có cả mùi vị.

“Tao không biết mày đang nói tới đứa nào. Nhiều quá nhớ không nổi!”

Nhưng chất giọng ở đầu dây bên kia rất quen, dù âm thanh không được tốt.

“À ha, bạn gái mới, kể từ ngày mày chuyển về đây thôi.”

“... Con Hải Yến hay con Lệ Quyên?”

Lệ Quyên tôi mới gặp sáng nay, còn Hải Yến, cái tên nghe quen quá chừng.

“Khá khen ày, mới vào Hùng Vương chưa được tháng đã quen hai em hot girl đẹp nghiêng nước nghiêng thành.”

“Cảm ơn lời khen.”

“Nhưng tiếc là không phải. Tụi anh đang giữ đứa khác cơ, nó tên gì nhỉ?... Sửa tao nghe mày tên gì?”

Tôi hoảng hốt mở mắt, một tên con trai mặc áo khoét nách, cả cánh tay trái xăm trổ đủ hình thù họa tiết, hất ta dí điện thoại vào miệng tôi.

“Ư... ư...”

“Thôi, tao gợi ý nhé, nó họ Vũ, tên Anh, ngồi ngay cạnh mày trên lớp ấy!”

“À, Vũ Lâm Anh ấy hả, con bé ấy sao?”

“Bọn tao ày ba mươi phút, nếu mày không đến đây một mình, tao sẽ ăn nó!”

“Thoải mái đi! Chúc ngon miệng! Tút... tut... tut.”

“Thằng cún, mày dám cúp máy trước bố à?”

“Bình tĩnh đi Hùng, tao chắc chắn nó sẽ đến!”

Người thứ ba lúc này mới lên tiếng, chất giọng điềm tĩnh. Đến lúc này, tôi không dám nghĩ cơn ác mộng sẽ có ai tới thức tỉnh, trống ngực đập thành thịch, nói đúng hơn tôi đang hoảng loạn. Những con người này âm mưu điều gì chứ?

“Mày dựa vào đâu nói nó sẽ tới?”

“Nếu nó biết tội mình giữ con Yến hoặc con Quyên, không đời nào nói huých toẹt tên cả hai đứa ra vì chắc chắn chúng ta để loa ngoài.”

“Vậy thì sao?”

“Nó làm vậy để chúng ta nghĩ rằng con nhỏ bị bắt nhốt chẳng có giá trị gì với nó. Mày nên nhớ nó không phải tay vừa, bọn đầu gấu Hà thành không thằng nào không biết tên nó cả. Hơn nữa trò bắt cóc người thân xưa như Tráí Đất, bất kỳ dân đàn anh nào đều biết việc hạ thấp giá trị con tin là yếu sách.”

“Nhưng... tao đã kịp nói cho nó địa chỉ đâu chứ?”

“Mày yên tâm, nó sẽ gọi lại!”

Tiếng đồng hồ tíc tắc tíc tắc, mỗi giây trôi qua không khi nào tôi dám thở mạnh, xung quanh mọi thứ đều xa lạ, việc tôi có mặt ở đây và bị đe dọa liên quan gì đến Vũ... tất cả đều không thể lý giải. Bọn người kia thật đáng sợ, mùi thuốc lá len lỏi trong từng hơi thở, những vết máu khô kết loang lổ trên sàn, vọng lại tiếng chim kêu, mọi thứ như bị bao phủ bởi màn u tối.

“Rìng rìng rìng...”

“Tao đoán đúng mà, lần này để tao nghe máy!... Còn một phút nữa hết giờ, mày có điều gì muốn nhắn nhủ với con nhỏ này trước khi tao biến nó thành đàn bà không?”

“Vậy mày có muốn nghe đàn em của mình nói gì trước khi con chim cánh cụt của nó trở thành món ăn của lũ cá nhà tao? Tao tự hỏi nó sẽ sống thế nào khi không có cái thứ đưa nước tiểu ra ngoài!”

“Khá khen ày đây Vũ. Chưa đầy nửa tiếng đã tra ra kẻ chỉ điểm, tao có thể biết mày suy luận kiểu gì không?”

“Tao đề nghị ngồi cạnh con bé đó vì nó yên tĩnh và không quấy rầy tao, việc bênh vực nó có lẽ thẳng đệ của mày nghĩ tao quan tâm đến nó. Có khó gì khi lọc từ bốn tám đứa trong lớp để lôi ra cái đuôi này đâu.”

“Hết ba mươi phút rồi mà chưa thấy mày đâu cả, xem ra vết chém của thằng em tao để con bé kia nhận thay dưới hình thức khác.”

“Mày nghe chưa con, sống đến mười bảy tuổi đầu bị chúng nó coi không bằng đứa con gái, lưỡi dao này tao mượn của ông đầu bếp chuyên dùng thái thịt đông lạnh, sắc và ngọt, mày nên nói lời tạm biệt đời trai của mình đi!... Đại ca, cứu em với! Em không muốn... Gái gú trên đời này thiếu gì, nhưng kẻ chu cấp tiền thì không có nhiều đâu, khổ thân mày, cống nạp cho tội nó bao nhiêu tiền, chắc chắc... Đại ca, cứu em!”

“Xoẹt!”

Tên đại ca giật mạnh bằng dính trên miệng tôi, đồng thời rút một con dao găm kề sát cổ. Như cá mắc cạn, tôi hét toáng lên:

“VŨ ƠI CỨU TỐ!!!”

“Mười phút! Tao ày mười phút để đến đây trước khi hóa kiếp con bé này thành ma không đầu.”

Dứt câu hắt thở chiếc di động vào cốc nước.

“Mày làm thế bọn đàn em không phục! Bỏ lại thằng đệ ở chỗ nó à?”

“Điều đó còn phụ thuộc.”

Tôi đã nghĩ đó là mười phút cuối cùng của cuộc đời. Từ giờ đến chết tôi sẽ không được gặp những người yêu thương nữa. Tên đại ca buông tôi ra để mài lưỡi dao vào chiếc bát sứ. Âm thanh cọt két lạnh lùng dội vào tai. Ngoài nước mắt, tôi không biết làm gì hơn, cuộc đời đến đây là chấm hết.

Hắn tiến lại gần, từ từ ngồi xuống, ngả lưng tôi vào ngực hắn, đưa lưỡi dao trở lại vị trí cũ.

Tôi cảm nhận được giọt máu rịn ra theo đường đi của con dao. Vậy là kết thúc, con xin lỗi ông bà, bố mẹ, vĩnh biệt những người bạn yêu dấu của tôi!

“Đại ca, hắn đến rồi!”

Kẻ đó buông vũ khí ra khỏi người tôi.

“Hắn đến một mình!”

Hắn buông tôi ra.

Tiếng bước chân vội vã lên cầu thang, Vũ đã có mặt ngay trước cửa ra vào, chống tay cạnh tường thở hổn hển. Dù đã bị mờ đi bởi nước mắt, tôi vẫn thấy Vũ, thực, rất thực.

“Vũ!” – Tôi hét lên trong đỉnh điểm của nỗi sợ.

“Muộn một giây, xem chút nữa người tao sặc mùi máu.”

“Tụi mày muốn gì?”

Tiếng răng rắc của các khớp xương, phía sau Vũ có tới chục người nữa, họ đều nhìn Vũ với vẻ muốn ăn tươi nuốt sống.

“Nhẹ nhàng thôi, trả thù cho thằng em tao đang bó gối nằm nhà! Tuy nó thích gây sự nhưng chẳng có lí do nào để mày chém nó cả.”

“Anh em mày giống nhau nhỉ, chỉ thích chơi số đông chấp một. Hèn quá con ạ!” – Vừa nói Vũ thông thả tiến sâu vào trong, ngồi xuống ngay sát cạnh tôi, đưa tay quệt vết máu trên cổ và cởi dây trói cho tôi.

Mặc nước mắt thấm đẫm vai áo, tôi ôm chầm lấy cậu. Trong giây phút này, Vũ như một vị thần giành sự sống của tôi từ tay thần chết. Cậu ấy không hề đáp trả lại, nhưng chừng đó quá đủ để cảm thấy được an toàn.

“Mùi mẫn quá! Yên tâm, bọn tao sẽ ày được chăm sóc thằng Vũ ở bệnh viện!”

“Trong ba sáu kẻ, mày biết thượng sách là gì không?” – Vũ ghé sát tai tôi nói nhỏ.”

“... Là... chuẩn.”

“Mày bớt ngơ rồi đó, khi tao đếm đến ba, mày ném cây pháo này ra trước và giữ chặt cổ tao. Một... hai...”

“Đoàng!”

Tiếng pháo diêm không lớn phát ra từ bên ngoài, trong lúc bọn họ mất cảnh giác, Vũ bẻ thốc tôi lên, cây pháo khói trên tay tôi vừa bị ném rơi xuống đất, xì ra làn khói đục mờ ảo. Chúng tôi chạy vụt qua đám đầu gấu, dù có những cánh tay quơ loạn xạ cậu ấy vẫn cứ chạy không hề nao núng, Vũ sải bước nhảy cao từ bậc thang, qua bức tường cũ kĩ, rêu phong, tôi nhìn thấy xác pháo và điều thuốc lá cháy đen, đó là cách châm lửa từ từ.

Vũ vẫn tiếp tục chạy, băng qua cánh đồng. Bọn đầu gấu đã đuổi theo, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, người nào người nấy đều có vũ khí. Cả người tôi run lên bần bật, nếu xảy ra xô xát giữa cánh đồng hoang, Vũ sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

“Đưa em đi chơi xa... Trên con xe tay ga...”

Trong tình thế này tôi lại nghe thấy Vũ lẩm nhẩm hát bài gì đó rất nhộn, nó giống một bài nhạc chế.

“Anh! Bọn em tới yểm trợ đây!”

Có ba bốn chiếc xe máy kẹp ba đi chậm lại ngay lối rẽ vào, một cậu thiếu niên chỉ tầm mười lăm nhảy xuống đón đầu Vũ.

“Tại em đến trễ, có thằng vừa điện nói anh gặp nguy hiểm nhưng em không tin, chờ xác thực...”

“Kịp lúc đấy!”

Vũ buông hai tay khỏi người khiến tôi suýt kéo cậu ấy ngã cùng. Gì thì gì tôi vẫn bám cậu ấy rất chặt.

“Ai đây anh? Trời, máu trên cổ áo anh... Chúng mày, xông tới.”

Khoảng bảy tám người chạy về phía bọn đầu gấu, thực ra số người bạn của Vũ trông giang hồ chẳng kém, còn cậu thiếu niên kia vẫn đứng lại.

“Tiết của con bé này đây, mày đi lấy cho nó bông băng.”

Tôi là người chứ nào phải động vật (>.<), vừa=“” thả=“” hai=“” tay=“” ra=“” thì=“” vũ=“” ấn=“” đầu=“” tôi=“” xuống,=“” che=“” mọi=“” tâm=“” nhìn.=“” ngoài=“” tiếng=“” động=“” cơ=“” xe=“” và=“” thi=“” thoảng=“” là=“” âm=“” thanh=“” kim=“” loại=“” va=“” vào=“” nhau,=“” tôi=“” chẳng=“” còn=“” biết=“” gì=“” nữa.=“”>

Vũ nói tôi lên chiếc xe máy phía sau. Nó có mặt ở đây trước khi cứu cánh của Vũ tới, trong trạng thái bị đổ rạp, chìa khóa còn nguyên trong ổ. Cậu ấy đã dựng nó lên và quay đầu xe rất thành thực, dù trông nó không hề nhỏ. Tôi loay hoay mãi không trèo lên được yên sau, đến nỗi Vũ phải xuống xe, chống chân và “cấp” tôi lên, hệt như hồi bé bố thường cho tôi ngồi lên xe cào cào vậy.

Cậu thiếu niên vẫy tay chào, sau đó Vũ phóng vèo đi. Tôi vẫn ngoái lại nhìn theo, chưa dám tin mọi chuyện đã kết thúc.

“Mày ngo ngoe nữa tao cắt cổ làm bữa tiết canh!”

Kể từ đó tôi ngoan ngoãn ngồi im. Vũ lấy điện thoại bật nhạc xập xình, chỉ ít nó cũng làm tâm trạng tôi tốt hơn.

Nhưng đi tới đường lớn ai cũng quay sang nhìn bằng ánh mắt khó chịu khiến tôi xấu hổ vô cùng.

“Tỷ tuổi đầu mà xí xón!”

Từ “xí xón” thường để nói về con gái, hình như họ đang nói tôi. (=___=). Nhân lúc đường đông xe đi chậm, tôi gỡ tay khỏi mạng sườn của Vũ, ngồi xa ra về phía mông xe, bám vào yên. Vũ tắt nhạc đi ngay sau đó.

“... Để họ ở đó,... lỡ xảy ra chuyện gì...”

Lúc này tôi mới nói được thành lời.

“Vậy quay trở lại mày có giải quyết được gì không?”

“... Nhưng...”

“Bọn nó biết cư xử thế nào, mày khỏi lo!”

“Vũ, cậu dừng xe lại đi, tớ xuống đi bộ, công an kia!”

Tôi hốt hoảng vỗ vai cậu bạn khi chỉ cách ngã tư vài chục mét và có hai anh công an đã cho chúng tôi vào tầm ngắm.

“Mày có xuống thì tao vẫn bị bắt thôi... ngơ ngơ ạ!”

Ngơ ngơ là ai vậy? Cơ mà Vũ nói đúng, chưa đủ tuổi lái xe máy, không đội mũ bảo hiểm thì chắc chắn để xe ở đồn rồi, nhưng chỉ ít việc tôi xuống đi bộ còn giảm tội hơn chứ.

“Bám cho chắc vào.”

“HẢ?”

Chữ “hả” bị kéo dài vì chuyển động của tôi tăng nhanh đột ngột. Vũ rồ ga và đi lấn sang phần đường bên trái. Tôi sợ hãi kẹp chặt chân áp sát bụng xe khiến chiếc xe bị lạng. Nhưng rồi Vũ nhả ga, phanh từ từ.

“Thôi! Xuống rong bộ.”

Tôi leo xuống với vẻ mặt thất thần, tưởng như sắp đi tàu bay, may thay cậu ấy chọn phương án an toàn nhất, dắt xe men sang vỉa hè bên kia đường.

Đi qua ngã tư tôi ngược lên nhìn chiếc đồng hồ công cộng, lo húng:

“Chết rồi, đã sáu giờ tối, ông bà bố mẹ tớ lo chết mất. Ôi không, còn cái xe đạp nữa!” – Tôi vò đầu bứt tóc.

“Mày khỏi lo, cái xe của mày vẫn còn ở sau nhà vệ sinh. Còn thằng giấu cái xe đó cũng đã gọi điện xin phép gia đình mày về muộn rồi.”

“Là sao?”

“Ngơ quá, không thấy mày về, bố mẹ mày sẽ đi tìm con thông qua ban giám hiệu trường. Thế gọi gì là bắt cóc nữa! Cái mày nên suy nghĩ bây giờ là vết băng trên cổ kia kìa.”

Cậu ta vênh mặt nhìn, không muốn bị nói là ngơ, tôi suy nghĩ thật kỹ.

“Không sao, tớ sẽ nói dối lớp mình tổ chức Halloween, vết máu trên cổ áo này là phẩm màu. He he,…”

“Giờ là ngày mấy tháng mấy?”

“Cuối… cuối tháng chín.”

“Vào đây!”

Vũ cho xe dừng gần lối ra vào của một siêu thị hàng Việt Nam xuất khẩu, bên cạnh là cửa hiệu giặt là. Sau đó bộ đồng phục của cả tôi và cậu ấy đều bị tống vào máy giặt.

“Rồi đó, bây giờ mày có thể về nhà.”

Vũ bắt cho tôi một chiếc xe taxi.

“Tớ không cần đi xe ô tô về đâu. Tớ còn quay lại trường lấy xe.”

Vũ rút ví đưa tiền cho anh tài xế.

“Bạn làm thế là không tôn trọng tớ. Tớ sẽ trả tiền giặt là và bộ quần áo này. Xin lỗi anh lái xe, em muốn đi bộ về.”

Và thế là tôi đi bộ về, Vũ lái xe của mình vượt qua, chẳng kịp nói lời tạm biệt.

Ở Vũ tôi tìm thấy một cảm xúc gì đó rất quen thuộc, ngay trong chính cách xưng hô của tôi cũng có lúc bị nhầm lẫn. Một cơn gió thổi lướt qua những ngón tay tôi, không biết giờ này, Phong ở đâu?

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 13

13. Chương 13

Chương 13: Trịnh Quốc Phong Anh

Trịnh lớp trưởng tránh mặt suốt. Tôi không biết mình đã làm gì không phải, hể đi đến đâu cậu ấy chủ động lảng xa, cũng không còn gọi tôi là bê hay bỏ gì nữa và nghe lời Vũ răm rắp.

Đầu tiết một tôi thấy Lê Quyên chạy vào lớp với đôi mắt gợn nước, Vũ cũng từ cùng một hướng với bạn ấy trở về.

Trên bàn Lê Quyên có bó hoa rất to, bên trong là một bông hoa hồng được ghép từ rất nhiều cánh, xung quanh còn trang trí hoa bi bi. Lê Quyên cầm bó hoa trên tay mỉm cười ngoái lại nhìn Vũ, nụ cười của bạn ấy long lanh như những giọt sương.

Hoa bi bi, tôi tự dưng đâm nhớ đến những viên bi để trong lọ thủy tinh ở bàn học của mình. Những viên bi ấy cũng đã theo tôi được mười năm rồi.

Tấm thiệp kẹp trên bó hoa bi rơi ra trong lúc Quyên đưa lên ngửi, nó rơi xuống chân tôi.

“T.Q.P.A.”

Vũ đứng ngay sau đọc lên thành tiếng. Về mặt của Quyên lập tức sa sầm, bạn ấy cầm bó hoa và giật tấm thiệp trên tay tôi ném vào sọt rác. Nghe nói bất kỳ ai tặng hoa Quyên đều phũ phàng như vậy, ngoại trừ của Vũ.

T.Q.P.A. danh từ viết tắt này rất đặc biệt. Nó gọi tôi nhớ đến một ai đó, vị cảm xúc quen thuộc trong số vô vàn kỉ niệm xa xôi. Vì thế tôi nhặt lại tấm thiệp mặc dù nó đã bị vấy đi.

“T.Q.P.A. Cậu viết cái gì vào nhãn vở vậy?”

“Chữ cái đầu tên tao chứ còn cái gì nữa!”

“Sao cậu lười thế?”

“Mày chăm thì ngồi viết hết nhãn cho tao đi!”

Tôi cầm lọ mực bơm vào bút rồi dán cái nhãn vở khác đề lên, viết lại cho Phong.

“Mà thôi, chữ mày xấu lắm, tao sang nhờ con Yến.”

Phong giật cuốn vở trước mặt tôi mang sang nhà Hải Yến.

*

“Ring!”

Tiếng rung của chiếc điện thoại đưa tôi về hiện tại. Vũ vẫn thói quen chiếm 2/3 cái bàn, di động của cậu ấy để sát cạnh vở ghi bài của tôi. Trên màn hình hiển thị một tin nhắn.

Người gửi đến là T.Q.P.A.

“Thay áo mới à?” - Nội dung tin nhắn hiển thị bản xem trước.

Tôi không giấu nổi sự tò mò, đưa mắt theo từng chuyển động của chiếc điện thoại. Vũ cầm lấy máy nhắn lại.

“Hàng mới, cảm giác mới.”

“Who?”

“Con nhỏ ngồi cùng bàn.”

“How long?”

“Như mọi lần...”

Ngón tay của Vũ dừng lại, rồi xóa dòng tin vừa soạn. Cậu ấy có vẻ do dự cho câu hỏi trên.

“Sao mày đọc trộm tin nhắn của tao?”

“Ồ...”

Tôi quay mặt sang phía bên kia. Tầm một phút thì quay trở về màn hình điện thoại. Vũ vẫn để ngỏ chưa trả lời.

“T.Q.P.A. là ai vậy?” – lần này tôi thừa nhận mình đang đọc tin nhắn của Vũ, nhưng tôi không chú trọng nội dung, cái tôi quan tâm là người đang nhắn tin với cậu ấy.

“Người yêu cũ.”

À ha, có lẽ đó là Phương Anh, Phương Ánh, hay một cái tên nào đó, chứ không phải Phong Anh như tôi nghĩ.

Mặt tôi giãn ra, cười cười với Vũ, cậu ấy quan sát tôi nãy giờ.

“Mày không biết hần ư?”

“Cái gì chứ? Hần là con trai, người yêu cũ,... vậy bạn bị...?”

Sau khi nói ra tôi cố làm vẻ mặt bình thường để Vũ không có cảm giác bị phân biệt.

Vũ không trả lời tôi, cậu ấy nhếch môi soạn tin.

“More than 2 weeks.”

Tin nhắn lần này được gửi dứt khoát.

Nhưng sau đó, suốt cả tiết học, tôi có một suy nghĩ rất khó hiểu, dường như đã tìm thấy cảm giác rất an toàn của Phong ở Vũ, hoặc là tôi không ngừng cảm nhận được trong Vũ hình ảnh của cậu bạn thuở thơ ấu. Nếu là cậu ấy, người đang ngồi cạnh tôi ở đây, nếu cậu ấy là T.Q.P.A, nếu cậu ấy giữ lời hứa trở về bên tôi, nếu đúng là như vậy,...

“Thật sự mày không biết T.Q.P.A. là ai?”

Vũ dùng hai ngón tay bật mạnh tạo âm thanh sát tai tôi.

“Trịnh... Quốc... Phong... Anh.”

“Ồ, tao cũng không nhớ rõ, hình như vậy, tao toàn gọi là Phong. Nhưng mày đừng nghĩ linh tinh, một cool guy với một hot guy không thể yêu nhau được đâu. Dù trai đẹp bây giờ đã ít, bọn tao mà quay sang yêu nhau thì lũ con gái trong trường tự tử hết.”

Vũ đặt tay lên vai tôi kéo lại sát vừa lúc giáo viên cho lớp nghỉ.

“... Bạn nói vậy có nghĩa là bạn không phải là... Ph...”

“Con ngờ này, nếu không tin tao ày kiểm tra!”

Nói là làm, Vũ siết vòng tay lại gần hơn, đưa mặt tôi áp chặt lồng ngực cậu ấy. Tôi nghe thấy tiếng đập của trái tim ngay bên tai, nó vốn vã, rất nhanh, rất dữ dội.

Vũ thả tay khỏi tôi, nhưng một lúc tôi mới ngồi thẳng người lên. Trong đầu tôi không nghĩ thứ Vũ đang nghĩ, tôi nghĩ về Phong của mười năm trước và chỉ nghĩ về cậu ấy nên Vũ đi ra ngoài lúc nào cũng không hay.

Khi Vũ vào lớp, tôi chớp ngay cơ hội:

“Bạn vừa nói ai là Hot guy?”

“Là tao.”

“Cool guy?”

“Là thằng bạn tao. Mày lẽ nào không biết nhất Vũ, nhì Phong, tam Trường, tứ Đức?”

Trong câu cửa miệng của học sinh trong trường có tới hai người học lớp tôi. Về sau tôi mới biết câu đúng phải là nhất Phong, nhì Thắng, tam Trường, tứ Đức. Anh tên Thắng đã lên đại học, cái tên Vũ được thế vào, tuy nhiên Vũ xuất hiện sau nên thứ tự đó độ chính xác chưa được kiểm định. (____.)

“Nhưng khỏi quan tâm làm gì. Bạn gái tao không nên quan tâm những thứ đó.”

Vũ quay mặt đi khi về cuối câu, cho đến mười giây sau tôi mới biết cậu ấy nói gì và mất thêm ba mươi giây để hiểu.

“Bạn nói gì cơ? – Theo phản xạ sẽ phải hỏi lại.

“Mày muốn rơi xuống bể bơi để hiểu cho rõ hử?” – Còn theo quy luật Vũ đáp.

“Không... nhưng...”

“Bình tĩnh và làm tốt vai trò của mình!” – Vũ vỗ nhẹ vai tôi rồi cậu cúi mắt vào trò điện tử trong điện thoại.

Sau đó, tôi chỉ nghĩ về những điều Vũ nói.

*

Mẹ nấu canh riêu cá ăn với rau sống và đậu luộc. Gần như hôm nào đi học về cơm canh đều sẵn sàng chờ tôi. Những câu hỏi han về trường lớp của người trong nhà đã ít dần đi, phần vì muốn tôi được thoải mái, phần vì mọi người đều tin rằng tôi đã hòa nhập vào môi trường.

“Đầu tháng này khai trương khách sạn xây trên khu chung cư nhà ta thuê trước kia. Chắc, mới ngày nào hai đứa còn tổ chức đám cưới, rồi sinh con Chun,... Thời gian trôi nhanh quá!”

Ông bỗng dừng cơm, giọng trầm xuống.

“Cái khách sạn xây nhanh thật, có hai năm đã hoàn thành rồi, to nhất nhì thành phố. Nghe nói họ có công ty ở Hà Nội, mở thêm chi nhánh các tỉnh lân cận.”

Bố tôi tiếp lời, chuyển nỗi buồn của ông sang bên.

“Bố và ông nói về khách sạn Vũ phải không?”

“Ừ, cậu con trai nhà đó học trường con thì phải. Tên khách sạn lấy tên của cậu nhóc đó mà ra.”

“À mà trên lớp con ngồi cạnh một bạn tên Vũ, bạn ấy cũng ở khu đó, sao con không nhớ xóm mình có ai tên Vũ nhỉ. Khi hỏi ở nhà nào thì bạn ấy bảo vừa ở khu A, vừa ở khu B, đến tận khu H. Con nghĩ mãi không hiểu bạn ấy nói gì.”

Cả ông bà, bố mẹ nhìn về mặt ngơ ngác của tôi phì cười.

“Nó nói vậy tức là cái khách sạn đó là nhà nó chứ còn sao nữa.”

“Hả? Nhà Vũ là cái khách sạn đó á ă?”

Thế mà tôi không đoán ra.

“Nó có chảnh chọe bắt nạt cháu gái bà không?”

“Không không... (thực ra là có)... nhưng mà... bạn ấy bảo con là bạn gái bạn ấy là sao chứ?”

Nó giống như là tôi không biết tâm sự với ai nên buột miệng nói ra. Sau đó thì ngay hôm sau mẹ đích thân đưa tôi đến trường.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 14

14. Chương 14

Mẹ muốn gặp Vũ và đợi ngoài phòng bảo vệ. Trong khi đó tôi vào lớp tìm.

Vũ đã đến lớp từ sớm, trông thấy tôi cậu ấy đứng dậy, quàng tay lên vai kéo đi khỏi lớp.

“Đi ăn sáng!”

“Ồ không, tớ mang đồ ăn sáng theo đây rồi.” – Tôi chỉ vào trong cặp.

“Đi!”

Tôi khoát tay Vũ ra, ngập ngừng:

“Mẹ tớ muốn gặp bạn.”

“Có chuyện gì? Mà nói gì về tao với gia đình? Đừng nói là: tao bảo mày làm bạn gái tao chứ?”

Vũ lúc nào cũng đoán được chuyện của tôi, cậu ấy như đi guốc trong bụng người khác vậy.

“Tớ có hỏi mẹ muốn gặp bạn có việc gì, mẹ bảo muốn hỏi về khu chung cư cũ ấy. Thì ra nhà bạn là...”

“Tao hỏi mày có nói gì về việc bạn trai bạn gái không?”

Vũ cắt ngang lời tôi.

“Thực ra thì...”

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Ồ... phòng bảo vệ.”

Vũ đưa cặp cho tôi giữ rồi ra khỏi lớp tới phòng bảo vệ. Tôi thấy cậu vừa đi vừa cài thêm cúc cổ trên cùng. Định đi theo nghe lỏm nhưng Vũ đã chỉ tay về phía tôi hướng vào lớp.

Tối hết giờ trao bài cậu ấy mới về. Trông thấy tôi Vũ đành lại, lờ như không.

“Mẹ tớ hỏi gì bạn?”

Vũ không đáp lại.

“Bố mẹ tớ sống ở khu nhà chung cư ấy từ trước khi có tớ cơ, bao nhiêu kỷ niệm của tớ cũng ở đấy hết nên chắc mẹ tớ muốn biết nơi đó ở giờ được sử dụng như thế nào.”

“Thật là mày vẫn nghĩ mẹ mày gặp tao chỉ để hỏi chuyện đó sao?”

“Chứ không lẽ... còn chuyện gì nữa?”

“Thôi khỏi, về nhà hỏi mẹ thì biết.”

Tôi định hỏi thêm nhưng nghĩ đến cái bể bơi thì tự khắc thôi. Chìa nắm xôi của mình ra.

“Bạn chưa ăn sáng, thế thì ăn cùng với tớ.”

Vũ nhìn túi xôi trong tay tôi, lắc đầu.

“Mình mày mà chơi túi xôi to thế?”

“Xôi bà tớ nấu. Sợ tớ đói nên bà nén chặt lắm. Ăn đi, không sợ thiếu đâu. Ăn trong giờ học là ngon nhất đó.”

Chợt tôi nhớ đến Phong, bà vẫn thường nấu đồ ăn cho cả hai đứa làm quà ăn sáng. Mỗi lần đem đến lớp, Phong dặn để trong giờ học mới được ăn.

“Ăn trong giờ cô bắt được phạt úp mặt góc lớp thì sao?”

“Của ăn vụng bao giờ cũng ngon.”

Đúng như Phong nói, hai đứa tôi chốc chốc lại thò tay xuống ngăn bàn nhón từng nắm ít một cho lên miệng. Vừa ăn vừa cười hí hửng. Nhiều lúc vô tình chạm vào tay nhau, Phong luôn hất tay tôi ra giành phần bốc trước.

Nhưng lần này, thấy tôi thích thú với việc ăn trong giờ học, Vũ bắt chước theo, nhưng cậu ấy không nắm xôi, mà nắm chặt những ngón tay của tôi.

Giây phút ấy như có dòng điện chạy ngang qua người tôi.

Tê tê.

*

Bữa nay nhà tôi ăn cá rán và rau muống vắt chanh.

Ngồi vào bàn, tôi hỏi luôn mẹ:

“Sáng nay mẹ gặp Vũ nói những gì vậy?”

“Con Chun nhà mình đúng là may mắn. Ngồi cạnh thằng nhóc vừa ngoan ngoãn vừa biết cư xử. Thằng nhóc không có ý gì, nó thấy con bé ngốc nghếch, suốt ngày đi giặt giũ và trực nhật bóng nên nhắc nhở cán bộ lớp. Con nhà có giáo dục có khác, nhẹ nhàng, lễ phép.”

Vũ mà cư xử nhẹ nhàng ư? Ngay buổi thứ hai cậu ấy đã hầy tôi ngã xuống nước, nói chuyện chống không với dân đàn anh, còn ham đánh đấm mà mẹ lại nói như vậy.

“Nhưng sao con Chun nói nó là bạn gái thằng bé đó?”

“Bọn học sinh trong lớp đều đùa thôi bố. Thằng bé vừa đẹp trai, lại ga lăng như thế tụi nó để ý cũng phải. Nó cũng nói luôn quan điểm, học hành là mục tiêu hàng đầu, ngoài ra giúp đỡ bạn bè là việc nên làm.”

Ồ ơ, mẹ đang nói về ai khác vậy, trong giờ học Vũ toàn nghịch điện thoại chứ có thấy học bao giờ, mà tôi nhớ cậu ấy từng nói yêu nhiều lắm không nhớ nổi tên bạn gái nữa kìa.

“Nhưng mẹ dặn, con đừng lầm tưởng giữa tình bạn và tình yêu, tuổi bọn con còn bé lắm, những cử chỉ quan tâm của các bạn nam đôi khi dễ bị hiểu lầm. Thế nên đừng nghĩ ngợi về lòng tốt của bạn Vũ, tập trung vào học thôi.”

“Dạ vâng.”

Thực ra tôi cũng đâu có tin giữa Vũ và tôi có gì khác ngoài tình bạn. Chỉ là, thi thoảng cậu ấy cứ nói lung tung. (@.@)

15. Chương 15

Không nghĩ tới chuyện đó nữa, tôi ngồi vào bàn giải quyết hết số bài tập sáng nay. Lọ đựng bi đặt ngay cạnh chiếc bàn học lại đem tôi nghĩ về chuyện khác.

Là Phong, Vũ nói có một người bạn tên T.Q.P.A., đáng lẽ hôm đó tôi phải hỏi ngay địa chỉ. Nếu không phải, sẽ tiếp tục tìm kiếm, còn nếu đúng, tôi sẽ...

Tôi nghĩ mình sẽ phi nước đại chạy đến chỗ Phong, ôm chầm cậu ấy, mắt sẽ khóc nhưng miệng cười tươi lắm. Phong cũng mừng không kém, có lẽ còn ôm tôi chặt hơn cơ. Tôi đã nghĩ rất nhiều lần về cuộc tái ngộ của hai đứa, nó chắc chắn đóng đầy những cung bậc cảm xúc.

Sáng thứ hai đầu mỗi tháng, trường làm lễ chào cờ. Lần chào cờ trước tôi ở lại trông lớp nên không được tham gia, lần này phải tranh thủ kiểm tra cậu ấy.

Cậu ấy có biến thành tro tôi cũng nhận ra (Câu này tôi lấy trong mấy bộ phim kiếm hiệp). Chắc chắn thế. Để cặp trên mặt bàn, tôi đi lung tung trong sân trường tìm kiếm.

Lúc này một số lớp đã tập trung, mỗi lớp chia làm hai dọc, nữ một bên, nam một bên. Vì thế tôi sẽ dễ dàng tìm ra Phong thôi.

Khối mười một có mười lăm lớp, đứng vị trí trung tâm so với bục chào cờ, xếp theo thứ tự từ trái sang phải tính từ chọn I, II, đến XV. Tôi định nhìn Phong sẽ ở lớp I, hoặc II, thế nên cứ lăm lăm nhìn lớp tụi nó.

“Bạn đây rồi, hôm nay bàn bạn nhận phân công trông lớp.”

Thịnh gọi với tôi, cậu ta vẫn giữ nét e dè.

“Ồ, tháng trước tớ trông lớp rồi mà.”

“Hồi đó bạn ngồi bàn một, còn giờ là bàn bảy.”

“Nhưng một bạn trông lớp đủ rồi, Vũ...” – A, nói đến đây thì tôi tiu ngửi, đời nào cậu ta chịu ở trong lớp.
– “Ừm, tớ sẽ vào lớp sau khi các bạn ra hết, tớ đang tìm một người quen.”

“Ừ. Nhớ vào lớp nhé.”

Tôi gật gù lảng sang chỗ khác tiếp tục tìm kiếm. Thực ra hỏi một học sinh cùng khối sẽ biết ngay cậu ấy ở đâu nhưng muốn tự mình tìm kiếm, như vậy sẽ có ý nghĩa hơn nhiều.

Học sinh đã tập trung gần kín hết sân trường, tầm khoảng một hai phút nữa là trống đánh. Tôi vẫn chưa tìm ra, buồn rầu đi vào lớp, đành đợi đến giờ sau rình mò vào từng lớp.

Trong lớp tôi thấy có bóng trắng của hai người, một đang ngồi chỗ Vũ, một đứng ngay cạnh khoanh tay trước ngực.

“Sao bạn vào lớp tớ?”

Tôi lên tiếng khi nhận ra bạn nữ đang đứng không giống với những bạn trong lớp. Tóc của bạn nữ này để xoăn rất dài, mượt mà và óng ả.

Khi bạn ấy quay ra tôi nhận thấy cậu nam sinh đang ngồi không ai khác là Vũ. À ha, có người trông lớp rồi, tôi quay gót. Nhưng tôi thấy một ai đó rất quen.

Bạn nữ, người đang nói chuyện với Vũ rất xinh, so với Lệ Quyên thì một chín một mười. Trông bạn ấy quen quen, tôi đã từng nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ, ví như tại một buổi sinh nhật, trong chiếc váy màu hồng...

“Yến... Chun nè!” – dòng chảy thời gian như ùa về, trước mắt tôi, Yến như một cô bé sáu tuổi, nở nụ cười kiêu kì khi trông thấy tôi vừa nghịch cát, mặt mày lấm lem.

Tôi mừng húm ra mặt, bước nhanh đến trước mặt Yến, hai tay bắt lấy tay nó.

“Mày cũng học trường này ha? Tao mới chuyển vào đây được năm tuần, mày học lớp nào thế? Có còn giữ liên lạc với Mai Mít không? Và cả...”

Yến ngạc nhiên không kém, ngỡ ngàng ra mặt. Lắm bảm tên tôi rồi mỉm cười.

“Nhỏ Lâm Anh Chun, nhớ rồi, bạn hàng xóm...”

Thực ra tôi đã tưởng tượng đến cảnh mình sẽ nhảy cẫng lên ôm hôn nó, cũng như con Mai Mít, nhưng giờ chúng tôi khác nhau nhiều quá. Yến bây giờ cũng giống như những bạn nữ lớp tôi, không mặc đồng phục của trường, mà mặc áo dài tự may, mùi nước hoa ngọt ngào tỏa ra từ người cậu ấy không giống mùi sữa tắm hồi đó nhỏ Mai vùi vùi Yến để ba tôi tắm cùng, nụ cười của cô bạn trong tôi rạng rỡ và căng tràn sức sống lắm, giờ nó vẫn vậy nhưng bị khuyết một thanh bạc nào đó.

“Giờ bạn ở đâu vậy?” – Cách xưng hô của tôi cũng vì thế mà thay đổi.

“Khu đô thị Thành Công, bữa nào rảnh mình ôn lại chuyện cũ. Thì ra Vũ Lâm Anh là bạn... Vũ, không tởm chút nào.”

Trước khi gạt tay tôi ra nhẹ nhàng, Yến bất giác mỉm cười rồi quay mặt bước đi, mắt cậu ấy nhòa đi, giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi. Tôi vẫn nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm của Yến cho đến khi cô bạn đi qua dãy hành lang.

Một khoảnh khắc nào đó, tôi do dự về việc tìm kiếm Phong.

“Hừm, con bé ấy gốc ơi là gốc!”

“Bạn bảo gì cơ?”

Tôi về lại bàn ngồi.

“Mày không phải bận tâm gì hết, việc nó là người yêu cũ của tao, hai đứa lại là bạn hàng xóm cũ.”

Tôi cho rằng Vũ định nói gì thêm nhưng cậu ấy dừng lại, đồng thời đứng dậy, quàng tay vào vai kéo tôi ngồi xuống. Cái khoác vai giống như giành cho bạn chiến hữu nhưng có chút ngọt ngào.

“Tớ bận tâm gì chứ?”

Trong đầu tôi giờ tràn ngập những kỉ niệm về Yến, đem kể với gia đình chắc họ cũng vui không kém. Sau nhiều năm chúng tôi đã gặp lại, chứ không đến chết cũng không được nhìn thấy nhau như tôi từng nghĩ.

“Hừm!”

Lần này Vũ áp sát tôi vào người hơn, cậu ấy quý tôi quá chẳng, thực ra tôi cũng quý cậu ấy rất nhiều.

“Khoan đã! Theo quy định một người trong lớp thôi, bạn không muốn ra chào cờ thì tớ ra nhé.”

“Mày ra ngoài đó tao ở đây làm gì nữa!”

Suy nghĩ một hồi tôi đáp:

“Lớp... lớp mười một... phải lo học... không được yêu... đương!”

Bà nội dặn thế, tôi dặn lại cậu ta.

“À ha ha, mày bớt ngơ rồi đấy. Đừng tưởng bỏ, tao yêu nhiều chán lắm rồi,... cố nốt mày... là tao thôi!”

Chưa để tôi ý kiến, Vũ chặn lời bằng tấm thiệp mời màu vàng óng ánh.

“Cái gì vậy?”

Nó giống thiệp mời đám cưới.

Tôi bỏ ra xem, trong thư đề người được mời là tên bố tôi, dự lễ khai trương khách sạn. Tôi há hốc miệng.

“Tất... tất cả những gia đình từng sống ở đó được mời dự?” – khả năng nắm bắt thông tin của tôi nhiều lúc nhanh nhạy đến chính tôi cũng không ngờ.

“Không hẳn, ngoại trừ gia đình nào mất liên lạc với chủ cũ.”

“Hua ra, thích quá đi mất.” – Tôi thích thú nhìn tấm thiệp, cười tít mắt, cũng vòng tay khoác vai Vũ.

“Đừng tưởng bỏ, đây là chiêu kinh doanh của gia đình tao.”

“Ừm, mà tớ theo đuôi bố đến cũng được nhỉ?”

“Mày không thấy thư đề mời ông và gia đình đến dự à?”

“Thế cả nhà tớ đến luôn! Không biết mọi người trong xóm có nhận ra tớ không?!”

Cứ nghĩ đến những người hàng xóm cũ là tôi không thể giấu giếm niềm vui, có thể Phong còn là bạn của Vũ nữa, như thế cả tôi, Yến và cậu ấy sẽ trùng phùng, chỉ thiếu mỗi Mai Mít không biết giờ này ở đâu.

“Mày... cứ mặc như cái hôm Prom ấy...”

Lần này Vũ vẫn để lắng câu nói, tôi quay sang nhìn thì cậu ấy quay đi. Nhưng mà chiếc váy xanh ấy là đồ đi mượn của đồ đi mượn, chị Hải Anh hơn tôi gần mười tuổi cơ mà. (T_T)

16. Chương 16

Lần đầu tiên tôi mặc váy là vào ngày sinh nhật của mình hồi cuối năm mẫu giáo, chiếc váy màu trắng, có thắt nơ, chân váy phồng. Bọn con trai trong xóm nhìn tôi ghê lắm, vì tóc tai ngắn cùn, giống như một thằng con trai mà gia đình nó chỉ mong có con gái nên bị ép buộc.

“ Sinh nhật tao năm tới mày phải mặc cái váy này và để tóc dài, nghe chưa?”

Tôi quyết tâm nuôi tóc dài sau hôm đó. Dù mùa hè năm ấy nóng như đổ lửa, tóc tai lở cỡ, thả thì nóng, buộc không xong, bà và mẹ có nói thế nào chẳng nữa tôi không chịu cắt. Nhưng tóc đã dài mà cậu ấy không còn ở bên tôi nữa.

Thế nên lần này chị Thủy Anh cho tôi mượn một chiếc váy màu trắng, chị hơn tôi ba tuổi nên váy là của chị luôn. (~_~)

Ngoài ra chị Hải Anh còn mang máy uốn tóc đến nhà tôi nữa. Chị nói phải làm cho tôi thật lung linh.

“Em không quen như thế này đâu, ngại chết đi được!”

“Không phải diện ình, mà cho thẳng nhóc bạn em.”

Lúc đó hình ảnh xuất hiện trong đầu tôi là Vũ, nên thay vì hỏi là ai, tôi hỏi:

“Sao lại thế?”

“Chị chắc chắn nó chấm em rồi!”

Chị Thủy Anh tiếp lời.

“Lễ khai trương tối nay diễn ra, hôm qua mới đưa thiệp cho em, chứng tỏ những khách mời in thêm, lại còn bày đặt nói vì lí do quảng cáo cho khách sạn.”

“Không nói với mấy chị nữa đâu!”

Tôi giữ lấy mái tóc của mình, định mò ra ngoài nhưng không được. Hai bà chị tôi mà nói chuyện thì chỉ xoay quanh mấy thứ yêu đương lãng mạn, biết thế không kể cho họ nghe nữa. Nhưng tính tôi dễ bị khai thác, ai hỏi gì là khai hết thật luôn.

“Thế có làm tóc nữa không đây? Không biết thằng Phong giờ trông thế nào, ngày trước nó đã lanh lợi, thông minh, sáng sủa, khối đứu theo.”

“À... thì làm... nhưng... em...”

“Biết rồi, không cần kì để lỡ nó càng lớn càng xấu thì nhìn hai đứu vẫn đẹp đôi hả?”

“Các chị cứ chọc em hoài.”

Tôi muốn xuất hiện trước Phong thật đặc biệt.

Không biết vì sao lại thế.

Nhưng trong trí nhớ của tôi, cậu ấy là người hoàn hảo nhất.

*

Lần này có thêm chị Thủy Anh nên mất nhiều thời gian trang trí cho tôi hơn. Mỗi người một ý, vô hình chung tôi là con chuột bạch. “Rắc màu” xong các chị mới cho động tới gương, nhìn trong gương, trông tôi khác quá.

Ông nói giống mấy đứu nhắng nhít trên tivi.

Bà không tin đấy là tôi.

Bố thì không nói gì.

Còn mẹ bảo tôi bắt chước mấy bạn nữ ở trường.

Thế là tôi lau đi hết. Người thân của tôi còn nói vậy thì Phong nhận ra tôi bằng cách nào.

Rốt cục tôi trông không khác với hôm gặp Vũ trước cổng khách sạn, chỉ khác mỗi màu váy.

Ông sẽ đi cùng vì muốn được trông thấy tụi trẻ bọn tôi gặp lại. Hóa ra ông mong gặp Phong chẳng kém gì. Vì ông nghĩ tôi mê cậu ấy lắm (hic hic) và sẽ không từ chối nếu nhận cậu ấy là cháu rể. (v_v)

Ông còn thuê hẳn bộ -lê cài khấn trước ngực, trông rất lịch lãm. Hai ông cháu được bố và chị Hải Anh chở đến tận nơi, hẹn tới chín giờ tới đón. Bố không vào vì ngại đi đông dù cô con gái có năn nỉ thế nào chẳng nữa. Rõ ràng tôi nói với Vũ để cả nhà cùng đến mà.

Khoác tay ông bước vào, dòng cảm xúc bồi hồi len lỏi trong từng hơi thở của cả hai ông cháu.

Trước mặt chúng tôi là tòa nhà cao lớn, với những ánh đèn màu bắt mắt, nhấp nháy liên hồi. Tầm thăm màu đỏ dải từ lối đi vào tận trong, xung quanh là những loại cây được tạo hình theo nhiều tư thế.

Ông chỉ vào chỗ đài phun nước con con, có bức tượng trẻ con với đôi cánh thiên thần đang... đi vệ sinh (>_<) và=“” nói:=“”>

“Chỗ này ngày trước ông cháu mình chôn cái răng cửa của cháu đó!”

Miệng tôi giống số ba xoay ngang và mắt thì như hai hột nhãn tròn vo. (-° -) Trí nhớ ông tốt quá xá. Hồi đó vì tôi khóc dữ quá, ông và bà dắt tôi ra tận ngoài cổng, đào một cái lỗ nhỏ để thả răng xuống, làm như thế mấy hôm sau cái răng sẽ trở về. Tôi đinh ninh nên ngày nào cũng qua đây tưới ít nước và cuối cùng không còn bị sún nữa.

“Cái cổng này ngày xưa có cây dâu da, thằng Phong hay trèo trẩy quả cho cả mấy đứa. Chun của ông đòi leo lên rồi bị ngã đập mông. Về nhà chú Dương cầm roi quật thẳng bé mà ông sang can mãi mới bố nó mới tha. Ha ha...”

Tôi dìu ông qua những bậc thang tiến vào sâu trong sảnh. Những bước chân của ông chậm rãi như muốn níu kéo thời gian. Ngày trước ông kiên nhẫn đợi từng bước chân tôi thì bây giờ mọi thứ đã đảo ngược.

Sảnh tiếp khách của khách sạn rất lớn, tôi và ông trình thiệp mời cho lễ tân, chị ấy nói hai ông cháu đợi chút sẽ có người dẫn vào, trong khi chỉ cần đi thẳng là tới phòng tiệc. Tôi và ông ngồi nghỉ tại đây ghé hướng mắt về phía tường ngắm nghía những bức tranh sơn dầu.

“Tôi nghĩ là mình đánh rơi thiệp mời.”

“Xin quý khách vui lòng cho biết quý danh.”

“Trịnh Quốc Phong Anh, bạn của Vũ.”

“Đây rồi, mời quý khách đi thẳng đến cuối đường, rẽ phải.”

Loáng thoáng trong những lời bình phẩm tranh vẽ của ông, tôi nghe được cuộc hội thoại của lễ tân với người nào đó. Khi quay mặt ra người đó đã đi được một đoạn.

Cậu ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng xanh, chân đi giày thể thao tiến thẳng vào trong, nghiêng mặt vờ vai với ai đó. Ở khoảng cách này tôi không nhìn rõ, định gọi ông thì cậu ấy đã vào bữa tiệc rồi, còn người đã nói chuyện kia đang tiến gần chỗ lễ tân.

Là Vũ.

“Con chào ông!”

Mãi suy nghĩ về “thân phận” cậu con trai đó, tôi chỉ âm ừ những gì Vũ nói, chân bước theo quán tính, để mặc Vũ đỡ ông và kéo tôi vào phòng.

Giữa rừng người đi qua đi lại, ai ai cũng ăn vận trang trọng, đẹp đẽ. Họ có lẽ là bạn bè của gia đình Vũ, còn một góc khác, những con người giản dị, tôi nghĩ mình thuộc về nơi ấy. Còn Phong?

“Mười lăm phút. Sau đó Lâm Anh sẽ đi với tôi.”

Tôi đơ ra như thể con bé Lâm Anh trong lời nói đó không phải mình.

“Bạn đang nói chuyện với mình à?”

Vũ đưa tay lên định xoa đầu tôi nhưng nhận thấy một vài chiếc kẹp tóc nên thôi, chào ông rồi đi để chúng tôi tự do. Ông và tôi gặp mấy cô chú hàng xóm cũ, ôn lại bao nhiêu chuyện xưa xưa xưa xưa. Họ vẫn nhận ra tôi dù giờ trông tôi phổng phao hơn ngày xưa. (Thực ra là nhờ miếng lót ngực của chị Hải Anh, chị ấy chê tôi lép xẹp nên cho luôn (._)).

Khi ông cảm thấy mệt, tôi dẫn ông ra bệ đá ngồi. Tiệc gì mà chả có chiếc ghế nào.

“Thằng nhóc này đứng với ông cháu mình là thằng mà mẹ cháu kể hả?”

“Dạ, bạn ấy là Vũ, ngồi cùng bàn với cháu.”

“Nó thích cháu hả?”

“Sao ông nói thế?”

Tôi giật mình ngoái lại nhìn Vũ, cậu ấy đang đứng nói chuyện với một vài người trung tuổi, bắt gặp ánh mắt của tôi liền quay đi.

“Đó thôi, ở đây có bao nhiêu đứa đẹp gái mà nó nhìn mỗi cháu!”

Tôi lúng túng nhìn ra chỗ khác. Rốt cục vẫn chưa tìm ra người con trai mặc áo trắng, quần ống đứng đi giày thể thao.

“Trời ơi, thằng nhóc kia giữa nơi đông người thân nhiên ôm và thơm má con bé bên cạnh. Thanh niên bây giờ thoáng quá.”

Đó chẳng phải là người tôi tìm kiếm này giờ ư, còn bạn nữ mặc chiếc váy màu đen bên cạnh không ai khác là Hải Yến, xung quanh đám bạn cùng tuổi, có vài người lớp tôi, họ đứng dân ra cho Yến đứng vị trí trung tâm, có thể bạn ấy vừa đến. Lệ Quyên cũng ở đó.

Bất chợt người con trai ấy đưa mắt nhìn một vòng quanh, dừng lại một giây phút về phía tôi.

Nét mặt ấy, sống mũi ấy, đôi mắt ấy,... hao hao với cậu bạn nhỏ của tôi.

Nhưng...

Phong ghét đi giày vì nó rất bí, cậu ấy thường xách nó trên vai, chạy nhảy bằng chân đất.

Phong thường ngồi bệt xuống vệ cỏ trong khi tôi kê dép lên.

Phong vừa cầm phấn viết, bóc vớ thức ăn mà không hề thấy bẩn.

Phong ghét mặc áo có cổ vì nó rất vướng víu.

Phong...

“Ông mệt phải không? Con chuẩn bị ghế cho ông ngồi đây. Ông cho con mượn Lâm Anh một lát nhé! ”

Một ai đó đang đẩy tôi lại gần cậu ấy.

Mà đôi chân tôi khựng lại.

Những ngón tay nắm chặt cánh tay người bên cạnh, Phong của tôi không như thế. Người con trai kia trông chính chu từ mọi góc độ.

“Lâm Anh! Mày bị cảm à? Trán ướt và mồ hôi rồi.”

Phải như thế cơ, Phong của tôi phải áp tay lên trán một cách thô lỗ, lớn giọng và đuổi tôi về nhà. Nhưng Phong không bao giờ gọi tôi là Lâm Anh, vì tôi là Chun, cái nịt chun gắn với chiếc quần.

“Không, không ốm,... tớ bị nóng thôi.”

Vũ kéo tôi lại gần cây điều hòa, để gió nhân tạo thổi bay những giọt lấm tấm trên trán. Lạnh kinh dị.

Cậu con trai ấy đang tiến gần chỗ ông tôi.

“Phong phải không con?”

“Con đây ông. Ông và... bạn nữ kia là... Ch... Lâm Anh phải không?”

Sự xa cách dường như đã tung cánh biến mất, tôi buông tay khỏi Vũ, chạy nhào ra chỗ ông, xem chút nữa bị niềm vui sướng nuốt chửng ý tứ.

“Phong!”

Tiếng hét của tôi khiến một vài người xung quanh giật mình.

Nhưng chưa chạy được tới bên cậu ấy thì bị một lực giữ lại, cánh tay của Vũ ôm trọn thắt eo tôi.

“... Bạn cũ không cần phải nhảy tung tung và chạy đến ôm hôn thắm thiết đâu!”

Có thể Vũ rút kinh nghiệm từ bữa trước tôi gặp Yến.

“Bạn làm gì vậy? Buông tớ ra, ông tớ...”

Vũ buông tôi ra, nó giống như một hành động bộc phát không suy tính trước, nhưng những gì Vũ nói không lớn, chỉ đủ tôi nghe. May thay Hải Yến cũng lại chào nên ông nội không để ý đến đứa cháu gái.

“Tao... cảm thấy khó chịu... khi Lâm Anh dáo dác tìm ai đó, và nó lại là thằng bạn đẹp trai không kém cạnh gì tao.”

Hơ hơ, tôi bị lời nói đó làm... buồn cười. Vũ dạo gần đây cư xử khác quá, cậu ấy cứ... dễ thương thế nào ấy. Sao lại là từ “dễ thương” nhỉ?

Mà lần này tôi cũng không phải ngỡ ngàng kiểm Lâm Anh là ai trong lời nói của Vũ nữa.

Đang mải nghĩ mông lung thì Phong đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào,

“Đã lâu không gặp!”

Cậu ấy nở một nụ cười rất nhẹ.

So với ngày trước, giờ tôi phải ngược lên nhìn. Sau bao năm không ngờ chúng tôi được gặp nhau tại đúng nơi hai đứa từng sinh ra.

“Vũ Lâm Anh, đứa con gái tao kể với mày ấy!”

“...”

“...”

“Tao đang định ra mắt đám bạn bè.”

“...”

“...”

“Vậy nhà tao ngày trước mày cũng từng ở à?”

“... À ừ.”

“...”

“Bụp!” – Ông vỗ mạnh sau gáy khiến Phong đổ người về phía trước, – “Sao ít nói thế con? Ngày xưa mày với con Chun, con Mai, con Yến nô nhau hét ầm ĩ khắp xóm có cho ai ngủ trưa bao giờ.”

“...”

“...”

“Chun là tên Lâm Anh hả ông? Cái tên gì kì cục thế?”

“Ông hay mặc quần buộc chun, bỗng cháu gái đi chơi khắp xóm, nó cứ đòi rút cạp chun của ông nên gọi nó là Chun. Cái tên độc, chẳng ai thêm đụng hàng.”

Im lặng này giờ tôi mới khua tay ra dấu cho ông ngừng lại, nhưng chỉ được một tay vì bên còn lại đang ở trong nắm tay của Vũ.

Nhưng cậu ta nắm tay tôi để là gì chứ?

Dù vậy tôi còn mải ngắm nhìn Phong nên cứ mặc kệ đi.

“Thì ra bọn nước ngoài có thói quen ôm hôn bạn bè, mới đi nước ngoài được bao lâu mà đã quên phong tục của người Việt là sao hả con?”

Giải thích cho Vũ xong ông quay sang trách móc Phong. Tôi chỉ đứng nghe.

“Thời gian Phong ở bên ấy nhiều hơn mà ông.”

Hải Yến trả lời thay.

“Không, thực ra thì... với những người con quý mến con luôn làm thế.”

“Thế còn ông và con Chun?”

Mười giây sau thì Phong vòng tay ôm siết ông nội. Ông giữ Phong chặt lắm. Nhưng đến lượt tôi cậu ấy lưỡng lự, gờ cánh tay để lửng. Chẳng lẽ Phong không xếp tôi vào những người được quý mến ư?

À, một lúc tôi mới biết phía sau lưng có con người mất đang rùng rợn nhìn cậu ấy, không rõ vì lý do gì.

“Con Chun nó nhớ thằng hàng xóm lắm, từ ngày con đi nó luôn miệng hỏi ông bao giờ con về, thế mà giờ nó im re. Chắc nó xấu hổ đấy!”

“Ông!!!” – Trời ạ, ông đã mang guốc trong bụng tôi mà còn kể ra cho Phong nghe, tôi muốn độn thổ chết mất. Nhưng không trách ông được, vì mỗi lần nhớ cậu ấy, tôi thường ngồi trong lòng ông, xòe bàn tay nhăn nheo, điểm những vết đồi mồi để viết tên nỗi nhớ. Phong đã về bên tôi đây rồi, mà nỗi nhớ còn chưa nguôi.

“Thế ở nước ngoài đã có bạn gái chưa?” – Ông vỗ mạnh gáy Phong lần nữa. Tôi ước mình được tự nhiên như ông.

“Cháu chính là bạn gái của Phong Anh!”

Âm thanh vừa rồi có ảnh hưởng đến tôi như tiếng sét đùng đoàng bên tai. Hải Yến sững sờ chẳng kém.

Lệ Quyên đứng khoanh tay ngay sát Phong, nhưng lại nhìn Vũ vẻ đầy thách thức.

“Con bé xinh đáo để!... Về thôi Lâm Anh, bố cháu hẹn tám giờ tới đón, giờ ra là kịp.”

Ông đánh vào cái nắm hờ hờ của Vũ và tôi, tách những ngón tay tôi thu về bên.

“Ồ?”

Ông nhớ nhầm giờ rồi.

“Về thôi ông buồn ngủ lắm. Oa!” – bình thường ông ngáp dài và chảy nước mắt chứ không há miệng rồi đóng luôn thế này. Thay vì để cháu đi, ông kéo đứa cháu gái đi theo. Tôi vội vã cúi đầu thay lời chào.

“Để con đưa ông và Chun về.”- Hình như có hai người vừa đồng thanh lên tiếng.

“Chọn thằng nhóc này!” – Ông tôi cười toe chỉ tay về phía Vũ. Nhưng sau đó đổi ý ngay – “Mà bữa nay tiệc của nhà nó, thôi, thằng Phong đưa ông về.”

“Không sao, con đưa hai người về rồi quay lại.”

“Thôi khỏi, để dành lần sau. Ta còn muốn hỏi han về hàng xóm cũ.”

“Nhưng ông vừa bảo có người tới đón?” – Vũ không chịu, nhìn cậu ta trẻ con ghê gớm.

“Ồ, sau ta nhớ ra hẹn bố con bé lúc chín giờ, mất ông sắp dịp chặt rồi Chun, không mau thì cháu không công nổi cái thân già về đâu.”

“Dạ dạ!”

Tôi luống cuống chạy theo ông, Phong đi theo sau một đoạn. Chắc vì giải thích với Lệ Quyên. Phong và Lệ Quyên, Lệ Quyên và Vũ, Vũ và Hải Yến, thế là thế nào, còn tôi nữa, tôi và... ông nội.

Phong gọi một chiếc taxi màu xanh, mở cửa sau để ông vào nhưng ông lại muốn ngắm phố phường nên ngồi ghế trên. Ông nội vốn dễ tính mà bữa nay xoay như chong chóng.

Phong đợi tôi vào trong rồi đóng cửa. Vòng ra sau mở cửa ngồi ghế bên. Thế mà tôi tưởng cậu ấy ở lại bữa tiệc. (^_^)

Tôi tiếp tục im re, đi di chân vấy, ngay cả địa chỉ nhà cũng để ông nội chỉ.

Còn nhớ hai đứa từng ngồi chung hàng ghế sau, hôm đó tôi và Phong bị ép chặt bởi hai mẹ, hàng ghế trên là bà nội đi cùng cổ vũ. Đó là cuộc thi Bé khỏe Bé ngoan ở trường mẫu giáo, mẹ tôi trát đầy phấn má hồng lên mặt hai đứa, trông cứ như hai chú hề bị tống đến trường. Phong ngồi sát sạt, dù ghét cái thứ màu mè trên mặt nhưng không dám kêu ca, trong khi tôi xốn xác ngêu ngao bài “chiếc đèn ông sao”. Sau đó cô Khánh xuống xe rẽ vào cơ quan, nhờ mẹ tôi trông chừng Phong giúp, thế mà hai đứa vẫn ngồi sít sịt, không hở ra bọt khí nào.

Còn giờ mỗi đứa một góc, áp sát cửa xe, không hở ra bọt khí nào.

“Bố mẹ con giờ công tác ở đâu?”

Nếu không có ông thì chúng tôi như người vô hình.

“Mẹ con làm ở viện nghiên cứu khoa học, còn bố con bên dầu khí.”

“Tốt quá. Bữa nào bảo bố mẹ con tới nhà con Chun ăn một bữa.”

“...”

Phong không trả lời ông. Chúng tôi tiếp tục im lặng,

Cho tới đường rẽ vào, xe ô tô không thể đi vào nữa, thì có tiếng mở cửa xe, còn không vẫn im lặng.

“Con Chun mời bạn vào nhà chứ!”

“Dạ... à... Ph... bạn vào nhà tớ chơi!”

Chỉ cơ miệng hoạt động, còn lại mặt tôi vẫn đơ ra khiến chú tài xế đang trả tiền thừa phán:

“Căng thẳng như đi ra mắt bố mẹ vợ thế thì làm ăn được gì?”

Hình như chú không nói tôi, càng không phải ông nội, còn lại cậu ấy. Tôi chỉ dám liếc mắt nhìn Phong vài giây, gặp ánh mắt cậu ấy là tôi ngước lên trời ngắm trăng sao ngay.

Trước đây chúng tôi có bao giờ thế.

Theo thứ tự ông đi trước vì chê hai đứa chậm rì, tôi bám sát ông, Phong sau đó một vài bước chân.

“Phong có em không con?”

Dù nghĩ nát óc tôi cũng không đưa ra được câu hỏi thăm dành cho cậu ấy thế mà ông thì luôn có.

“Dạ có. Cả em trai và em gái.”

“Tốt. Sau này con Chun có làm dâu nhà họ Trịnh cũng bớt gánh nặng.”

“Ông!!! Ông đừng chọc cháu mà!”

Ai lại đem chuyện cưới xin nói với người bao lâu mới gặp lại chứ. Hic hic. Mà Phong và Lệ Quyên, bó hoa,... họ là một đôi mà.

“Hai đứa cảm như con hến ông không nói vậy thì sao mà mở miệng.”

Nhưng mà ông nói thế chỉ càng làm ngại ngùng trong tôi hơn.

“Thế còn thằng nhóc tên Vũ?”

“Ông hỏi gì ạ?”

Giờ ông lại sang chủ đề khác.

“Nhà nó có mấy anh chị em?”

“Cháu không rõ.”

“Có mình nó thôi”- Ông biết câu trả lời còn hỏi tôi, – “Trong lúc nhà nó giới thiệu thì cháu làm gì mà không nghe? Mất dáo dác tìm thằng Phong hả?”

Trời ạ, kiểu gì ông cũng quay sang gán ghép tôi. Tốt nhất nên im lặng.

“Thằng Vũ được đó, nhưng nó là con một nên phải xem xét.”

Mặt tôi muốn mếu cũng không xong. Tôi quay lại khua tay với Phong.

“Phong đừng nghĩ tớ với Vũ có gì, không có gì hết. Chỉ là bạn cùng bàn thôi.”

Cậu ấy bật cười. Ông cũng cười. Nhưng tôi không cười.

Hình như Phong có điện thoại, tôi thấy cậu ấy rút ra nghe và nói sẽ quay lại. Thế là cậu ấy xin phép ông đi, hẹn dịp khác đến nhà chào bà và bố mẹ tôi.

Tôi cứ thấy cậu ấy khang khác thế nào.

Thâm tâm vẫn chưa nghĩ rằng mình đã tìm được Phong.

Ông và tôi trở về nhà.

“Lâm Phong và Lâm Vũ!”

Tự dưng ông nhắc tới hai nhân vật trong phim kiếm hiệp nhằm mục đích gì cơ chứ?

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 17

17. Chương 17

“Cool guy trường mình đã lộ diện người yêu rồi chúng mày ơi! Đúng là nỗi nào úp vung đó. Bạn gái hẳn cũng như hần.”

“Ai? Đứa nào dám cướp cool guy của chúng ta?”

“Con bé Diệp Lệ Quyên ấy.”

“Sao cơ? Nghe đồn bọn B3 nói nó thích Vũ mà.”

“Nó bị Vũ đá rồi, vừa được Phong tán thế là đổ luôn. Bọn này toàn thích yêu lại của nhau. Bạn bè gì kiểu đấy.”

“Cái thằng mới chuyển đến với con bé Lệ Quyên yêu nhau á, có đứa nào ngoài cái lớp ấy biết đâu. Thằng Phong không hề biết, mới lại hẳn không phải người như thế.”

“Mày làm gì mà bênh bạn cool guy như chồng con vậy? Con bé người yêu hiện tại của Vũ ấy, vừa là bạn cùng lớp với con Quyên, vừa là bạn cũ của con Yến, nó trơ trên cướp Vũ đấy thôi.”

Lần nào ngồi trong nhà vệ sinh tôi cũng nghe được nhiều chuyện, và lần nào cũng có “mùi” của tôi trong đó. (Sao hôm nay tôi tiếp thu vấn đề nhanh thế nhỉ?)

“Bạn cũ của con Yến?”

Ba người họ đã ra khỏi nhà vệ sinh nên không còn nghe thêm nữa, nhưng câu hỏi cuối cùng tôi nghe được ấy là của ai nói nhỉ?

Tôi mang suy nghĩ theo vào lớp, gặp Vũ ngay cửa nhưng cậu ấy phớt lờ luôn.

Trong giờ học Vũ cũng chẳng thèm nhìn tôi cười cợt nữa.

Sau ba tiết học thì cô chủ nhiệm vào, dặn cả lớp chuyển sang hội trường.

“Trời ạ, năm nào lớp mình cũng phải đi nghe cái này!”

“Cái gì vậy?”

“Sức khỏe sinh sản tuổi vị thành niên.”

Thái độ ê chề, ngán ngẩm của Minh Thu lan sang Vũ.

“Ặc, cái này trường cũ của tao cũng bắt nhốt cả lớp vào nghe, và tao được lấy ra làm ví dụ.”

“Vì lần này hội trường khá đông, có các bạn lớp khác nên những bạn có tên sau sẽ được đi, còn lại làm bài tập trong sách giáo khoa, tôi sẽ kiểm tra.”

Cô chưa đọc tên mà Vũ và Minh Thu, gần như cả lớp tôi đã thu dọn sách vở.

“Mày còn chưa cắt đồ đi?! Nghe cái đó lâu lắm, xong thì cấp mông đi về luôn chứ quay lại lớp lấy cặp làm gì ắt công”- Vũ đã trở về cách xưng hô thường nhật, tôi thích như thế hơn.

“Ồ, nhưng... chắc gì tớ được đi.”

“Được á? Mày thích cái được á?”

Vũ vừa nói thì cô đọc đến tên tôi. Cả lớp đi gần hết, chỉ trừ lại vài bạn, hình như họ đang độc thân nên ở lại lớp, Thu nói với Vũ thế mà. Nhưng... tôi thì sao? Và nghe cái đó chán đến nỗi nào mà các bạn lục đục chuẩn bị tai nghe sẵn.

“Cầm lấy!”

Vũ đưa cho tôi cái tai nghe không dây màu đen. Cậu ấy nhét cái còn lại lên tai và phát nhạc. À há, là bài “Đưa em đi chơi xa/ Trên con xe tay ga” bữa trước.

Lớp tôi “ra quân” nhiều nhất, những lớp khác nhiều thì chừng 2/3, hoặc một nửa. Trông thấy Phong đi từ cửa lớp 11B1, tôi giơ tay vẫy, có cả Hải Yến nữa, nhưng sau đó Yến đi lẻ một mình, vì Lê Quyên đã chạy tới kéo Phong lên trước.

Vũ tự dưng kéo tôi sát hơn khiến cô Oanh đi gần quay sang lườm hai đứa. Tôi hốt hoảng đẩy ra.

Vào tới hội trường, chúng tôi chia làm hai, một bên dành cho nữ, một bên của nam sinh. Dòng chữ “giáo dục giới tính” to hoành tráng trên bục, tôi định kiếm chỗ nào góc cuối ngồi nhưng đã chật kín. Đang lúc lúng túng thì bị gọi lên hàng đầu.

Hic hic.

Tiếng nhạc trên tai tôi đã tắt. Cô Trang tổng phụ trách bắt đầu vào đề.

Lần lượt từng thầy cô giảng giải về vấn đề tâm lý tuổi mới lớn, rồi cái gì gì đó. Nghe xấu hổ chết đi, tôi chỉ biết cúi gằm mặt.

Có người chuyển tới tôi chiếc điện thoại của Vũ và tiếng nhạc lại cất lên. Đó là, một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, khác hẳn với dòng nhạc xập xình Vũ thường nghe.

Dù nghe không hiểu gì nhưng tôi áng chừng phải có tới chục lần từ “I love You” có trong bài. Giai điệu bài hát hay quá, nhưng nó mang ẩn ý gì chứ. (T_T) Tôi không muốn hiểu thì cũng đã hiểu rồi. (Thông minh đột xuất).

Sau đó điện thoại của Vũ rung, người gửi là T.Q.P.A.

“Thả tóc ra không lộ tai nghe.”

Tôi ngoái lại, Vũ đang ngồi bên cạnh Phong. Vũ nhìn tôi cười tươi lắm, còn Phong thì không để ý gì cả.

Vũ để chế độ khóa màn hình nên trừ khi tôi bỏ tai nghe, còn không cụm từ “I love You” cứ lảng vảng quanh tai. Sau đó tôi đưa đến quyết định vừa nghe nhạc vừa nghe giảng, vì dù sao như thầy Tổng phụ trách nói, giáo dục giới tính là một môn khoa học cung cấp đầy đủ kiến thức về cơ thể học, tâm lý học, kỹ năng tự bảo vệ. Đây là bài học bổ ích, rất quan trọng cho lứa tuổi vị thành niên. (>_<)>

“Giờ tôi cần một nam sinh và một nữ sinh lên đây. Ai xung phong?”

Đương nhiên là không rồi, bọn học sinh chúng tôi cầm mặt xuống... đếm ngón chân.

“À, trong đây tôi thấy bạn Trịnh Quốc Phong Anh, xin mời bạn lên đây. Được rồi, vậy đã có một bạn nam rất đẹp trai, có bạn nữ nào muốn đứng cùng với cool guy không?”

Phong phải lên ư, thật tội nghiệp cậu ấy. (T_T) Sau khi một nhân vật nam bị lên thì cả lũ con trai thở phào nhẹ nhõm, đến lượt bọn con gái tại tôi ghệt thở. Gì chứ mấy chuyện nhạy cảm thế này ở tuổi tôi đứa nào chẳng thẹn.

“Em!”

Âm thanh ấy giống như thánh chỉ giáng xuống. Sự trùng hợp ngẫu nhiên đặt trong hoàn cảnh hết sức tình cờ. Tôi nói là trùng hợp vì đúng lúc thầy nhìn xuống, điện thoại của Vũ phát sáng. Tin nhắn từ tổng đài thông báo khuyến mại, mà tôi đang cầm nó trong tay. (O_o)

Sự thật là tôi phải lên, đứng đối diện Phong, thầy đứng giữa. Hai đứa lẽ nào là công cụ cho bài giảng ngoại khóa, chỉ dám nghĩ đến vậy mặt tôi đỏ ửng.

“Nói thầy nghe em thấy gì ở bạn nữ này.”

“...”

Gì vậy cà? Thầy... sao lại hỏi đúng câu tôi luôn canh cánh trong lòng (^_^).

Phong chậm trả lời quá. Hai đứa cứ dừng nhìn nhau vậy thôi.

Vậy nhưng tôi vẫn rất vui và háo hức chờ đợi cậu ấy nói gì.

“Em chưa thấy gì nổi bật.”

Tôi không muốn nghe câu trả lời đó, cái tôi muốn biết là Phong còn nhớ về tôi không.

Thầy quay sang hỏi tôi câu tương tự.

“Em thấy gì ở cậu ta?”

Thậm chí thầy còn hiểu luôn tôi muốn nhấn nhủ gì với Phong nữa.

“Bạn ấy... là một bạn nam.”

(.____.) Chẳng lẽ lại là bạn nữ, hic hic, vốn từ của tôi chạy đi đâu hết rồi.

Bên dưới cười như chợ vỡ.

“Cặp này không được rồi, bạn nữ chưa gì đã đổ tía tai. Chắc lo bạn trai ghen. Thầy mời một bạn khác.”

Tôi đi xuống, để Lệ Quyên lên, vì bạn ấy xung phong.

Mặt tôi không còn đỏ ửng mà méo xẹo. Đã vậy điện thoại của Vũ còn đổ chuông, có tin nhắn tới từ T.Q.P.A.

“Rất tốt.”

Tôi nhìn lướt qua rồi nhét điện thoại sâu trong cặp, đợi lúc về đem trả. Đã buồn lại còn bị xát muối.

Vẫn với câu hỏi trên, vậy mà Phong nói về Lệ Quyên rất nhiều, đến nỗi mà tụi nữ sinh còn òa lên thích thú.

Lệ Quyên bị thầy vắn vẹo đủ thứ, nhưng bạn ấy đối đáp rất tự tin. Còn Phong tiếp nhận những vấn đề này hết sức bình thường bởi ở nước ngoài họ có hẳn môn học giáo dục giới tính cho học sinh từ cấp I. Tôi nghe tai nọ luồn sang tai kia, cơ mà nếu bị thầy chất vấn, hỏi han đủ kiểu như thế chắc chỉ biết đứng chôn chân chết ngượng, nên cũng gọi là có chút may mắn.

Từ các câu hỏi về ấn tượng ban đầu, thầy đưa chúng tôi đến các giai đoạn phát triển tình yêu tuổi học trò qua lời kể sinh động và hài hước, giới hạn những điều nên và không nên,...

“Thôi hạ nhiệt, bớt căng thẳng. Hai đứa song ca một bài rồi thầy thả cho về.”

Tiếng vỗ tay reo hò rầm rầm. Trong khi tôi hát rất dở, Lệ Quyên lại hát hay. Phong thì không nói làm gì, từ xưa cậu ấy đã được các cô dạy mẫu giáo cho đứng giữa mười bạn nữ để hát.

“Hát bài gì nhỉ?”

Lệ Quyên quay sang hỏi Phong.

“Nơi tình yêu bắt đầu/ Cơn mưa tình yêu/...”

Có rất nhiều lời đề nghị.

“Con chim vành khuyên thì sao?”

Phong không nói với Quyên, không nói qua mic mà hướng về tôi. Và chẳng có lí do nào để tôi đưa mắt nhìn về phía khác. Trong khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc của hai chúng tôi, của con bé Chun ngây ngô và thẳng nhóc cùng bàn, chúng tôi đã hát bài “Con chim vành khuyên” bị thiếu lời, giờ đây, khoảnh khắc này, tôi đã chạm được vào quá khứ, vào những nỗi nhớ và vô vàn kỉ niệm tươi đẹp.

“Bài gì cơ?”

Quyên hỏi lại, Phong trao đổi với cô bạn để chọn bài rồi nhận cây đàn ghi-ta từ thầy Tổng phụ trách. Cậu ấy ngồi lên một cái ghế, bắt đầu bản nhạc dạo.

Tiếng Anh vốn chẳng ăn ai, không hiểu sao tôi nghe và cảm nhận được hết những gì trong bài hát ấy.

“Remember when, we never needed each other

The best of friends like

Sister and Brother

We understood, we’d never be,

Alone

...

What can I do, to make you mine

Falling so hard so fast this time

What did I say, what did you do?

How did I fall in love with you?

...

How did I fall in love with you?

...”

Làm sao tôi lại phải lòng em cơ chứ?

Làm sao tôi lại phải lòng em cơ chứ?

Tôi ngẩn ngơ theo giai điệu bài hát. Đường như căn phòng này chẳng còn ai khác ngoài tôi và cậu ấy nữa, dường như tiếng đàn ấy chỉ dành cho tôi, dường như chúng tôi còn nhớ, chúng tôi từng là những người bạn, thân thiết như anh em một nhà, chúng tôi biết: mình không bao giờ cô đơn...

Hoặc là chỉ mình tôi cảm nhận thấy vậy. Vì Lệ Quyên mới là người hát chính. (o_o)

“Về thôi, còn đơ ra làm gì nữa.”

Tôi ngẩng lên nhìn Vũ, cậu ấy lấy về chiếc điện thoại. Tôi mới nhớ ra, nãy giờ, còn một bài hát khác vẫn cứ chạy đi chạy lại trong chiếc tai nghe mà tôi đã nhét tận sâu trong cặp.

[Sau chap này các bạn đã xác định nhân vật nam mình yêu thích chưa?, mình thì vẫn thích cả hai ^_____^]

18. Chương 18

Ngày nào cũng vậy, tôi dắt xe ra khỏi nhà lúc 6h25 và hì hục đạp cho tới gần kịch giờ trống vào. Trong lúc xếp hàng gửi xe, vừa hay gặp Phong, cậu ấy cũng đạp xe tới trường, thế mà từ lúc vào năm học tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi bắt gặp.

“Cứ nghĩ Ch... cậu thường đi học sớm.”

Phong chủ động bắt chuyện với tôi, cậu ấy vẫn còn nhớ con bé Chun ngày trước sáng nào cũng gào ầm trước cửa nhà hàng xóm để thúc thẳng bạn mau chóng đến trường chẳng?

“À thì... hôm qua thức khuya quá!”

Đó là câu trả lời mà cậu nhóc ấy thường nói, và tôi đã thuộc nằm lòng, để bất chợt bây giờ Phong hỏi, tôi đem ra trả lời.

Điều đó khiến cậu ấy cười, một nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng sớm.

Tôi để xe cạnh bên xe cậu ấy, rồi cùng đi vào lớp, vẫn luôn là Phong bước trước, tôi chậm chạp theo sau mà sao cảm thấy lòng ấm áp lạ kỳ.

Chỉ tiếc tôi không còn được ngồi bên cạnh cậu ấy trong giờ học nữa.

Vì bên cạnh tôi giờ là Vũ.

Vũ đang ngồi chơi bài, cậu ấy ngồi hẳn lên bàn, chân để nguyên đôi giày lên ghế bàn trên. Đáng lẽ lúc này là thời gian kiểm tra bài tập, nhưng cả lớp trưởng, tổ trưởng và lớp phó cũng tham gia cùng, xung quanh còn có sự cổ động của các bạn khác.

Ngoài lối chơi tiến lên tôi biết chơi ba cây, còn lại không biết nên chẳng rõ họ đang chơi gì. Tôi về chỗ nhìn tấm lưng hoành tráng của Vũ lù lù trước mặt, thi thoảng cậu ấy cười nghiêng ngả, suýt làm rơi cặp của chính mình.

Quên chưa nói, lớp phó lớp tôi chính là Lệ Quyên, ván bài vừa rồi người thắng là Quyên, bạn ấy hét lên vui sướng khiến tôi giật bắn mình. Sao tôi cứ thấy bạn ấy cá tính, hợp với Vũ hơn Phong.

Bài của Vũ khá đẹp theo như những bạn xung quanh bình luận nhưng cậu ấy để thua. Chắc thích được Lệ Quyên té tay đây mà. Vũ đưa tay trước mặt Quyên để bạn ấy soi xem nên đánh chỗ nào, ngắm nghía một lúc, Quyên mới giơ cao hai ngón tay, và đánh rất khê.

Đã thế Lệ Quyên còn hỏi: “Có đau không?”

Vũ trả lời rằng: “Có.”

Nhìn bọn họ đẹp đôi thật, hơn cả Phong. Tôi nghĩ Phong nên với một bạn nữ hiền hiền, ví dụ như là... tôi chẳng hạn. Hiu hiu. (^_____^)

Tôi vẫn còn nhớ hôm ấy nhà chỉ có tôi và ông, mẹ chở bà đi khám bệnh, còn bố đi làm, chú Dương gửi Phong sang để đi đám. Ông tưới nước ấy chậu hoa xong thì mắt lim dim, ngủ luôn trên đi-văng. Phong chờ ông gáy o o, lôi cái kính lúp trong túi quần ra, giơ trước chậu hoa mười giờ. Cậu ấy cứ đứng giữa hiên nhà hứng nắng và bảo rằng sẽ cho tôi xem hiện tượng lạ.

Cánh hoa mười giờ bị héo rồi bốc khói.

“Giời ạ! Hai đứa làm cái gì thế hả giới! Mà có biết ông phải lên tận Tuyên Quang mang chậu hoa này về không?”

“Hoa này ở đâu chả có ông? Cháu đang nghiên cứu khoa học.”

Phong vẫn còn định soi kính vào chậu xương rồng.

“Lôi tờ giấy ra mà soi chứ chúng mày có biết hoa này là quà kỉ niệm của ông không?”

Tôi và Phong ngồi nghe ông kể về mối tình đầu của mình, ông dặn không được kể với bà vì đó là những kỉ niệm vô cùng tươi đẹp trước khi gặp bà. Rằng ông và mối tình đầu là bạn từ thuở lọt lòng, ngày ông đi nhập ngũ hai người hứa hẹn nhiều lắm, một vài năm sau ông về thăm nhà thì bà ấy đã lấy chồng tận Tuyên Quang, con hai tuổi rồi. Nhìn hai đứa tụi tôi chơi với nhau khiến ông nhớ đến người cũ, và dặn Phong:

“Sau này đừng nghe những gì con Chun thề thốt.”

@_@, giờ thì tôi mới hiểu sao ông nói vậy, còn khi ấy tôi chỉ biết nghe Phong trả lời rằng:

“Cháu sẽ lấy nó trước khi đi xa.”

“Thằng này khôn đáo để!”

Rất cục mứi năm sau tôi lăn ra cười, chứ lúc đó mặt tôi ngơ ngác lắm.

Vũ đã về chỗ từ lúc nào, hội bài bạc cũng đã giải tán, cậu ấy nhìn về mặt tươi rói của tôi, cau mày.

“Vũ có người bạn thơ ấu nào không?”

Tôi nghĩ chắc Vũ còn có nhiều hơn Phong, và cũng nghịch chẳng kém gì.

“Hả...?”

“Bạn hàng xóm chẳng hạn?”

“...”

Không thấy Vũ trả lời nên tôi cũng chẳng hỏi thêm,

Rất lâu sau cậu ấy nói:

“Như mày với thằng Phong hả?”

Tôi không trả lời,

Vì tôi thấy mình trong đôi mắt Vũ.

Suốt ba tiết học, bình thường cậu ấy sẽ lấn gần sang bên, ngang nhiên cướp thước kẻ khi tôi đang dùng, hoặc là tự tiện đặt tay nghe lên tai tôi nhưng bây giờ mọi thứ trở lại tuần đầu tiên khi tôi ngồi bên Vũ, không có bất cứ giao tiếp nào, dù chỉ ánh mắt.

Đến giờ ra chơi tiết sau, Vũ ra ngoài. Và trở về cùng tiếng thét của các bạn nữ.

Vũ cầm trên tay con chuột nhựa dẻo, chìa ra trước mặt bất kì bạn nữ nào đi qua, khiến các bạn ấy hét ầm ĩ. Vũ còn ném thẳng con chuột vào vỏ ghi bài của Lệ Quyên, rồi hai người chuyển sang cãi cọ, chốc chốc Vũ lại đứng đưa con chuột làm Quyên sợ hết vía.

Nói tới chuột, tôi lại nhớ đến anh Sơn (thực ra anh ấy tên Sơn Anh) tặng ột cái hộp rất dễ thương, anh bảo tôi mở ra vì thứ bên trong còn dễ thương hơn nhiều. Nghe theo, tôi mở hộp quà và thích thú với con chuột chút chút bên trong nhưng về mặt hồ hởi của tôi không làm anh hài lòng. Tôi đem hộp quà chạy sang khoe Phong với suy nghĩ rằng cậu ấy còn thích nó hơn tôi nữa.

“Ai ày hộp quà này, khai mau?”

“Anh họ tớ. Hôm nay nhà tớ đi vắng hết nên anh Sơn tới trông nhà và trông tớ luôn.”

“Ồ.”

Phong thích chơi với anh họ của tôi lắm, hai người thường hợp tác bắt nạt tôi, nên mừng ra mặt. Phong giật lấy cái hộp và mở ngay, vì có lò xo nên con chuột nhựa bật ra bất thành linh. Cậu ấy sợ hãi ném con chuột của tôi rơi từ tầng hai xuống hè. Thấy thế anh Sơn chạy ra, anh nói:

“Phong, mày làm chết con chuột của con Chun rồi.”

Tôi nhìn xuống qua ban công, con chuột nằm bất tỉnh dưới nền xi măng, vì vậy tôi gào ầm lên, lao xuống tầng dưới nhặt chuột lên áp vào lòng. Anh Sơn nói rằng rơi từ trên cao như thế con chuột chết mất, mặt anh buồn thiu, vậy nhưng còn cầm đuôi chuột ngoe nguẩy trước mặt Phong khiến cậu ấy chạy một mạch về nhà đóng sập cửa luôn. Còn lại hai anh em, dù đã được anh Sơn giải thích rằng đó là chuột bắt tử nhưng mãi tôi mới nín, suốt cả ngày chỉ nắm chặt con chuột mà hỏi nó có còn sống không?

Thì ra Phong sợ chuột, cậu ấy không sợ gì khác ngoài chuột. Ha ha, từ lần ấy, mỗi khi Phong không cho chơi cùng, tôi lại giả vờ chạy về nhà lấy con chuột ra, vì sợ bị mấy thằng trong xóm nắm được điểm yếu nên Phong buộc phải cho tôi bám đuôi suốt cả ngày.

Không biết bây giờ cậu ấy còn sợ chuột nữa không, không biết rằng tôi còn có thể lấy điều kiện đó để được chơi với Phong. Tôi bật cười khúc khích.

“Mày cười cái gì?”

Bất giác Vũ về chỗ từ lúc nào, cậu ấy nhét con chuột vào cặp mình, để cách xa tôi.

“À, thấy vui thì cười thôi.”

“...”

Vũ nhìn tôi một lượt.

“Mày... không thấy khó chịu vì những trò đùa của tao với đứa khác ư?”

“Khó chịu? Có gì phải khó chịu?”

Tôi chả hiểu Vũ, cậu ấy trêu chọc ai thì liên quan gì đến tôi, cũng đâu ảnh hưởng đến tôi chứ. Nhưng từ sau đó, cậu ấy làm mặt lạnh thật sự luôn, như một người nào đó đã lấy đi tiếng cười của Vũ.

Vũ vẫn hòa đồng với các bạn như thế. Trừ tôi.

Tôi không cho đó là chuyện quan trọng, vì ngoài mình ra còn rất nhiều người thích chơi và muốn ngồi cạnh cậu ấy, cho nên tôi lẳng lặng cặp cặp đi về những chỗ cho các bạn khác bàn bạc với Vũ về vụ đi chơi cuối tuần.

Thực ra tôi có một nỗi mong chờ, đó là được gặp Phong ở nhà để xe. Lớp 11B1 chưa được tan, ở lại chờ kì thế nào ấy, tôi có còn là con bé Chun lùn tịt ngồi đếm lá bàng đợi Phong nữa đâu.

Do đó tôi đi về.

Trời đã sang thu, những chiếc lá vàng rụng đầy trên đường, tiếng võ giòn tan mỗi khi bánh xe lăn qua nghe thật thích tai, tôi vừa đi vừa hát, bài “Con chim vành khuyên”, hát trôi chảy, không hề thiếu từ nào.

Khi tôi quay sang bên thì Phong đã đi cạnh từ bao giờ, mồ hôi lấm tấm trên trán. Tôi lại bắt gặp nụ cười của cậu ấy, xấu hổ quá đi.

“Lâm Anh đã thuộc lời bài hát ấy rồi à?”

“Hừ, cậu cũng có nhớ lời đâu.”

Tôi và Phong đạp xe song song, băng qua những cơn nắng thu nhẹ nhàng. Rồi tôi chợt nhớ, với Phong, bảng chữ cái abc chỉ mất ba ngày để học thuộc nằm lòng, trong khi đó tôi với cái Yến, cái Mai, mỗi ngày học hai chữ. (-_____-)

Thì ra hồi đó Phong cố tình hát sai để được đứng góc lớp cùng tôi. (^_____^)

“Nhà cậu về cùng đường với tớ à? Sao chưa bao giờ tớ bắt gặp cậu? Cậu về nước lâu chưa? Tớ còn giữ năm sáu viên bi của cậu đấy, còn cả...”

Phong chỉ cười và nghe tôi nói, nếu cậu ấy có thể kiên nhẫn, tôi sẽ kể cho cậu ấy rất nhiều, kể cả về nỗi nhớ của tôi.

Nhưng không được, có tiếng còi xe phía sau. Vũ phóng lên đi vào giữa, nếu Phong không đánh lái ra ngoài chắc chắn sẽ bị tông.

“Bạn về lối này sao?”

“Sao mày về lối này?”

Câu trước là tôi hỏi Vũ, còn câu sau Vũ hỏi Phong, hai câu nói được phát ra gần như đồng thời.

“Nhà tao ở khu dưới này.”

“Nói láo, mày ở khu đô thị phía nam, ngược đường hoàn toàn, xuống đây làm gì?”

Vũ tra hỏi Phong bằng được.

“Về nhà chứ làm gì, thôi tao về trước. Lâm Anh, tớ đi trước nhé!”

Ồ, cả ba có thể cùng về được mà, tôi chưa kịp chào, Phong đã phóng xe vượt qua ngã tư trước khi đèn đỏ. Tôi đi tiếp đoạn đường cùng Vũ, nhưng cậu ấy đi xe máy, dù vừa bóp phanh vừa đi thì tôi vẫn cảm thấy mình chậm chạp.

Vũ không nói với tôi một câu nào, còn tôi, vốn không biết nói gì với cậu ấy, về chuyện trường lớp thì Vũ còn rành hơn, về chuyện học hành cậu ấy càng không muốn nghe. Cho đến khi rẽ vào ngõ, tôi mới nói:

“Bạn đi đâu vậy?”

“Tổng mày về nhà!”

“À, cảm ơn Vũ, nhưng đường vào nhà tớ lắt léo lắm, bạn không thể nhớ đường ra đâu.”

“Điện thoại tao để làm gì?!”

Biết là Vũ có thể tra đường qua bản đồ nhưng nếu cậu ấy tiễn tôi về tận nhà vào giữa trưa vắng vẻ thế này không hay chút nào. Như hiểu được suy nghĩ đó, Vũ vòng xe quay lại luôn, chẳng nói chẳng rằng. Tôi dừng lại nhìn Vũ ra khỏi ngõ.

Gần tới đầu ngõ, Vũ phanh xe, chống chân và ngoái lại:

“Lâm Anh, tao... rất thích mày!”

Những lời nói của Vũ bị một anh sinh viên đi qua nghe thấy hết, anh ấy đi lướt qua tôi, lẩm nhẩm: “Nói yêu luôn đi còn bày đặt. Sến quá em trai ạ!” (>____<)>

Nhưng tôi không hề thấy sến, cũng không hiểu cảm giác lúc này của mình nữa, vì thực ra so với trước lúc Vũ nói thế, tâm trạng của tôi vẫn vậy. (-_____-)

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 19

19. Chương 19

Tôi lười số bi của Phong ra đếm, những năm qua, mỗi khi rảnh rỗi tôi lại làm việc này. Còn viên bi “dị dạng” trong veo mà cậu ấy tặng riêng, tôi đặt trong chiếc hộp đựng huân chương của ông.

“Chun, cháu lại tha mấy viên bi ra làm gì?”

Ông gõ cửa phòng tôi rồi đẩy vào lấy cuốn từ điển tiếng Việt.

“Dạ? Có chuyện gì vậy ông nội?”

“Chả có chuyện gì hết, thằng cu Vũ thế nào? Nó còn thích cháu nữa không?”

Tôi đã cố không nghĩ tới chuyện đó mà ông đột nhiên nhắc tới, hơn nữa ông mới gặp cậu ấy duy nhất một lần.

“Ông... ông hỏi gì kì cục thế, Vũ... Vũ... Sao ông hỏi cháu về Vũ, cháu biết sao được?”

“Thì nó hay hay nên ông hỏi không được hả?”

“Phong cũng hay hay sao ông không hỏi. Mà thôi cháu làm bài tiếp đây.”

Tôi với lấy cuốn sách trên cao đưa ông rồi mang sách ra kiểm bài để làm, chỉ chờ ông đi sẽ lại lười bi ra ngẫm nghĩ.

“Con bé này kì cục, ra đấm lưng cho ông.”

Tôi gấp quyển vở, lấy lọ cao đem ra bóp vai giúp ông. Mới đấm được hai phút mắt ông đã lim dim buồn ngủ.

Sáng hôm sau đi học, Vũ đã đứng ở đầu ngõ bằng xe đạp, vẻ mặt còn ngái ngủ. Cậu ấy đứng đây để làm gì, tiện đường qua chẳng?

Vũ vòng xe đi cùng tôi luôn. Cả hai đứa chẳng nói câu gì, chỉ lăm lăm đạp xe. Đi được một đoạn, chúng tôi trông thấy Phong chở một em bé tầm bốn, năm tuổi. Có thể cậu ấy đưa em trai đi học. Trông em cậu ấy tôi lại nhớ ngày xưa.

“Mày cho đứa nào đi nhà trẻ đấy?”

Thấy tôi dừng lại Vũ cũng dừng ngay trước cổng trường mầm non, gọi với Phong.

Phong nhận ra hai đứa tôi, cậu ấy cười nhẹ, đưa tay ôm gáy, ngay lập tức bị cậu bé kéo vạt áo, chỉ ra hàng quà vật.

“Anh Phong mua cho Lâm cái chong chóng kia đi.”

Trông hai anh em cậu ấy cứ hay hay thế nào, mà cậu bé tên Lâm, hay Lâm Anh vậy? (^____^)

“Con trai chơi chong chóng làm gì?”

Vũ nói xen vào.

“Ừ ừ, anh không mua con Nhím nó cắn em đau lắm.”

Trời ạ, thì ra em của Phong bị một đứa con gái bắt nạt. Ngược lại hoàn toàn với anh trai, bắt nạt cả xóm.

Nhìn mặt của tôi Phong nói:

“Những ai tên Lâm Anh đều bị bắt nạt thì phải!”

Thế rồi cậu ấy bảo tôi và Vũ đi trước, trong khi đó Phong đi mua chong chóng cho Lâm Anh bốn tuổi và dắt em vào lớp. Đương nhiên tôi không đi rồi.

Sau đó ba đứa cùng đi học, tôi đi giữa. (^____^)

“Em cậu tên giống tớ quá ha, vậy là Trịnh Quốc Lâm Anh?”

“Trịnh Nguyễn Lâm Anh.”

À, em cậu ấy có mang hai họ.

“Bố tớ đặt vậy để nó bắt nạt lại tớ, nhưng chắc không được.”

Vì câu nói ấy mà tôi cười tít cả mắt, Phong cũng cười, vẫn là nụ cười tỏa nắng.

“Mày có đứa em gái cơ mà? Chứ cái nhà hôm trước tao vào chơi đâu phải ở khu này?”

Vũ xen vào làm nụ cười của chúng tôi tắt gấm bởi chất giọng khô cứng, cục mịch.

“Ừ, có cả em gái,... nhà có điều kiện.”

Đó không biết có phải câu nói đùa không, nhưng Phong vội vàng hỏi chúng tôi đi học nhanh cho kịp giờ.

Bánh xe của hai cậu ấy to hơn nên tôi phải đạp nhanh hơn 1,5 lần, đạp thì cứ đạp, còn quay hay không là việc của chiếc xe.

“Tuột xích rồi!”

Cả hai đồng thanh nói. Còn mười lăm phút nữa vào lớp, trong mười lăm phút đó tôi không thể tìm được quán sửa xe và kịp tới trường được.

“Giờ chúng ta gửi tạm xe của cậu vào một quán nước, đến trưa về sửa, lên xe tởm đèo.”

Đó được xem như giải pháp hay nhất lúc này, tuy nhiên ngồi sau yên xe con trai cứ ngại ngại sao ấy.

“KHÔNG!”

Vũ phản đối lời Phong tức khắc.

“Thế mày tính sao? Xe của mày đâu có yên sau.”

Vũ nhìn chiếc xe địa hình của mình, mặt nhăn nhó.

“Thôi, tớ tự đem đi sửa được, các cậu đi học nhanh kẻo không kịp.”

“KHÔNG!”

Kiểu gì cũng không chịu, Vũ chống xe của tôi rồi gỡ hộp xích ra, vì là xe mini nên việc tra lại xích không hề dễ dàng. Tay cậu ấy bị dính lỳn, đen xì mấy đầu ngón tay.

“Mày có thể lấy xe tao và đèo Lâm Anh.”

Mặt Vũ ngấn lại đến tôi cũng phải ôm bụng cười. Nhưng tôi cười phần lớn vì câu nói của Phong, cậu ấy rõ ràng định nói trước khi Vũ nhúng tay vào chiếc xe. Bây giờ Phong không còn lém lỉnh như ngày xưa nữa, nhưng cậu ấy vẫn còn tinh nghịch lắm.

Vũ nhìn tôi rồi nhìn đồng hồ trên tay Phong. Cậu ấy đem xe của tôi đi gửi và đổi xe cho Phong. Dù tôi đã từng ngồi sau xe Vũ nhưng vẫn ngượng ngùng, để đến lần thúc giục thứ ba mới leo lên.

Thực ra còn một trường hợp thứ ba nữa là tôi đạp xe của Vũ nhưng chắc không có chuyện đó vì cái yên xe quá cao.

Vũ nói cậu ấy sẽ không để tôi đi học muộn. Nhưng thực tế cho thấy điều ngược lại, đầu đã phóng như bay tới trường.

Cánh cổng trường đã đóng, bác bảo vệ nhìn chúng tôi cười: “Về ngủ tiếp thôi!”

Hai tiết Toán, hai tiết Lý, một tiết Anh, toàn nhưng môn cần học, tôi về ngủ tiếp làm sao được. (T_____T)

“Thôi xong, kiểu gì giáo viên chủ nhiệm cũng gọi cho gia đình.”

Vũ chống tay mạng sườn thở dốc, hai chúng tôi còn ngồi chung bàn, tự ý nghỉ học không giấy xin phép, chắc chắn phải viết bản kiểm điểm. Còn Phong, nội quy lớp cậu ấy hắc xì dầu nhất trường. Hichic.

“Trèo tường hay bùng?”

Cả hai nhìn sang tôi.

“Tất... tất nhiên là vào trường rồi.”

“Với bộ áo dài này hả?”

*

Tôi nuốt nguyên ngum không khí vào họng khi nhìn thấy bức tường hoành tráng rào quanh trường, lớp bê tông ét tám chữ chẳng ít, còn thêm hàng song sắt nhô lên bên trên. Vũ dẫn tôi buộc tà áo hai bên hông và sẽ có người đỡ nên không phải lo. Nhưng không lo thì chẳng phải tôi.

“Nhưng... tớ...”

Bức tường ấy còn cao hơn cả Phong và Vũ thì họ leo lên bằng cách nào. (T_____T)

“Hay thôi mình xin bác bảo vệ, tớ sẽ năn nỉ bác vì xe bị hỏng.”

“Thế thôi chúng ta cúp học.”

Có nghĩa là, thay vì tôi đi xin chỉ bằng đi về luôn. Bác bảo vệ trường tôi vui tính không ai bằng và nguyên tắc chẳng ai hơn.

“Không được, nghỉ học... cả ba đứa sẽ bị ăn đòn...”

Tôi sao dám quên lần bị bố đánh đòn vì bỏ học, lần đó cả hai mông, Phong còn phải nằm sấp suốt cả tuần.

Phong “hây a” một cái đã được nửa người lên trên bức tường, rồi hai chân và “bụp” cậu ấy đã hạ cánh an toàn.

Ba cái cặp bị Vũ quăng sang đều được Phong đỡ lấy.

“Không, tớ không lên được đâu, tớ không làm được, tớ sợ lắm...”

“Thế đi về hả?”

“Không, tớ phải học...”

Tôi sợ hãi đến chảy nước mắt, Vũ bảo chỉ cần nắm chặt cái song sắt và cậu ấy sẽ đùn giúp lên nhưng tôi không muốn.

“Đừng chạm vào người tớ!”

Không biết tôi đã dùng giày đập mấy phát vào người Vũ mới leo lên được bức tường. Vũ lặng im không nói, chỉ dùng tay phủi sạch bụi. Vất vả là vậy mới được nửa đường, còn việc leo xuống? Hic hic.

“Một là Lâm Anh trượt xuống tớ sẽ đỡ, hai là cậu cứ ở trên đấy.”

Phong nói vậy tôi còn sự lựa chọn ư?

“Khỏi đi mày!”

Vũ trèo lên một cách dễ dàng và nhảy xuống nhẹ nhàng. Sau đó bắt tôi phải nắm tay mình để kéo xuống. Tôi ngã vào người cậu ấy nhưng vì quá sợ nên thà để cậu ấy ôm còn hơn buông.

Nhờ đó chúng tôi lên vào lớp học dễ dàng. Điều đó khiến tôi nhớ lại vụ con dao kè cổ và Vũ xuất hiện trong làn nước mắt của tôi.

“Cảm ơn Vũ!”

“...”

Lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt ngơ ngơ của Vũ, trông mới buồn cười làm sao.

“Cảm ơn cái gì? Sao phải cảm ơn? Tao làm bất cứ việc gì đều có lý do.”

Tôi không biết lý do ấy là gì nhưng cậu ấy không định nói gì nữa, vội vàng lôi đồ trong cặp ra.

“Xong. Cầm nhầm cặp thằng Phong rồi.”

Hic, bó tay với hai cậu này, hai cái cặp có giống hệt nhau thì đồ của Vũ nhẹ hều, được hai quyển vở là chứ mấy, còn của Phong đầy sách vở nhầm thế nào được.

Vũ lôi chiếc điện thoại có bọc viền xanh lá cây ra, rồi còn gì trong cặp cũng lôi hết, quả thực cặp của Phong chỉ một màu đen xì, giống hệt của Vũ, và cũng mỏng tèo, có duy nhất một quyển vở ghi “Các môn”, lẫn là phải.

“Sao bạn lục cặp cậu ấy?”

“Bạn thân đến cái quần siêu nhân còn mặc chung việc gì phải lẩn tẩn?!”

Tôi nói không lại được Vũ, cậu ấy còn mở điện thoại của Phong, màn hình nền không ai khác Diệp Lệ Quyên. Bạn ấy chu môi nhìn đáng yêu vô cùng, nhưng tôi cảm thấy không vui, vì như tôi cảm nhận, bằng sự nhạy cảm của một đứa con gái, Lệ Quyên thích Vũ, không phải Phong.

Ngoài ra còn có ba cuộc gọi nhớ và một tin nhắn của Hải Yến. Yến vẫn quan tâm đến Phong như xưa.

Vũ tải hình một bạn nữ sinh từ trên mạng vào máy Phong và cười thầm.

“Bạn làm gì thế?”

“Trêu đùa nó với con Quyên.”

Nếu là ngày trước, để bắt Phong phải nghe theo, tụi thằng Phú sẽ dùng tôi làm điều kiện. Còn giờ, không phải tôi nữa rồi,...

Không buồn theo dõi Vũ nữa, vừa hết giờ ra chơi tôi lấy cớ đi giặt giũ vì chắc chắn Phong sẽ qua lấy đồ, rồi sẽ gặp Lệ Quyên. Đường như những kỉ niệm ngọt xớt không chỉ còn của riêng tôi và Phong nữa.

“Chun quần!”

Ai dùng từ chun quần ở đây để gọi chứ? Tôi ngo quanh dãy hành lang rộng.

Trước mặt tôi là một bạn nữ tóc ngắn cùn cốn, người mỏng như con trai (>____<). tôi=“” đúng=“” ó=“” người=“” ra.=“”>

“Mai Mít chứ còn đứa nào nữa!”

Trời ơi, vui không thể tả, tôi học cùng trường với cả con Mai Mít.

“Tớ... ôm cậu được chứ?”

“Thoải mái đề!”

Chưa để tôi chạy đến, nó đã ôm trầm trước. So với Phong và Yến, thì Mai Mít là đứa duy nhất tôi được thể hiện nỗi nhớ y chang mong muốn.

“AAAA, tao nhớ mày chết mất.”

Nó áp hai bàn tay vào mặt tôi và nhìn một thôi một hồi:

“Hồi xưa mày tròn tròn, mập mập, giờ bị tiêu chảy thâm niên hay sao eo ót thế?!”

Hichic, nó nói bô bô cái mồm khiến con trai lớp 11B14 ngo ra nhìn khiến tôi chỉ muốn rúc xuống đất.

Nhưng mà nó nói cũng đúng. (>____<) giờ=“” mỗi=“” bữa=“” tôi=“” chỉ=“” ăn=“” được=“” hai=“” bát=“” cơm=“” chứ=“” không=“” được=“” nhiều=“” như=“” hồi=“” bé,=“” mẹ=“” cho=“” cái=“” gì=“” cũng=“” chén=“” sạch.=“”>

“Mày học lớp B3 hả? Gặp bọn thằng Phong, con Yến chưa?”

“Có gặp rồi! Lớp mày đây hả?”

“Ồ. Cả lớp được vài đứa con gái. Trưa về nhà tao ăn cơm nhá!”

Dẫu nhiều năm không gặp nhưng tôi không hề có khoảng cách trước Mai Mít.

“Tao không dặn mẹ mà đi qua trưa để cả nhà chờ cơm đâu có được. Hay mày qua nhà tao?”

“Thời buổi này có đứa không dùng điện thoại à?”

Không phải tôi không dùng, mà dùng chung với bà, vì không muốn làm phiền bà nội nên tôi chẳng lưu số nhiều người, chủ yếu dùng để báo thức nên đi học chẳng cần mang theo.

“Thế ra mày là đứa yêu cái thằng cao to trắng như con lợn sữa ấy hả?”

Hic, con lợn sữa, Vũ mà nghe thấy những lời này chắc sẽ ném Mai Mít của tôi xuống hồ mất.

“Nghe nói nó đầu gấu, bị bố mẹ cho về đây cách ly với đám bạn hư hỏng mà tao thấy nó có quậy gì đâu? Bọn lớp mười thích lắm, suốt ngày “anh Vũ, anh Vũ!”. Nó cứ vào căng tin là cả lũ con gái vào mua.”

“Ừm.”

“Thế ra mày yêu nó thật hả? Chúng nó bảo mày cướp người yêu của con Yến và con Quyên, phải không?”

“Trời đất, tao với Vũ chỉ là bạn cùng bàn. Lần trước tao bị mấy người trường khác bắt, Vũ cứu nên các bạn suy diễn chứ làm gì có chuyện gì.”

“Ồ, tao cũng không tin. Ngày xưa mày dần dần, lớn lên thì vẫn vậy, sao khôn lên được. Haha, hay mày giới thiệu tao cho thằng Vũ.”

Thà rằng Mai Mít úp cái sọt vào mặt tôi còn hơn nói tôi vậy. Mặt tôi tiu nghỉu.

“Tao đùa thôi chứ tao thích thằng Phong cơ!”

“Hả, mày cũng mê Phong á?”

Tôi giật mình nhìn Mai Mít.

“Cũng? Ý mày là cũng giống như mày?”

Tôi vừa nói cái gì vậy?

“Không không, tao thấy bọn lớp tao khen về Phong nhiều lắm. Chứ bao lâu rồi mới gặp, tao...”

“Thời gian chẳng nói lên điều gì. Lộ rồi nhá, mày thích thằng Phong, hồi xưa mày đã thích nó rồi mà không dám nhận.”

“Không, mày nói linh tinh. Hồi đó còn bé biết cái gì chứ. Đừng có suy luận lung tung.”

Tôi vội vàng lấp liếm.

“Thôi đi ăn kem, tao mời.”

Tôi đi theo Mai Mít ra căng tin trường, nó mua hai que kem gấu.

“Ăn tao xem mày còn cần bằng răng hàm nữa không?”

Nó nhìn tôi bằng vẻ mặt nhăn nhó, cái răng khểnh không lẫn đi đâu được, Mai Mít của tôi.

Tôi vờ như không nhớ, cắn bằng răng cửa, khi vừa chạm vào miếng kem, răng tôi buốt lạnh, co rúm người. Tất cả tại nó mà còn nhe răng cười. Nhưng tôi thích lắm, hai đứa cứ đứng nhìn nhau cười thế là hạnh phúc lắm rồi.

“Thế giờ mày có chơi với thằng Phong không?”

“... Cứ xa cách thế nào ấy, cả Yến nữa.”

Tôi chỉ muốn quay ngược thời gian trở về những năm tháng tuổi thơ.

“Ồ, tao với thằng Phong hồi nó mới về nước cũng thân lắm, giờ thì không chơi nữa. Cứ nhìn thấy mặt nó là tao ghét.”

Mai ăn hết cây kem còn gặm nát que, nhìn nó đi khuệnh khạng như thằng con trai. Trông cứ buồn buồn.

“Sao thế? Phong làm gì để mày không thích? Có xích mích ư?”

“Thôi, khi khác tao kể, sắp vào lớp rồi.”

Cái buồn của Mai lan sang tôi, hồi bé chúng tôi chơi vô tư với nhau là thế, nói cắt xít thì mười phút sau làm hòa, có thể ghét nhau được bao giờ.

Tôi đi vào lớp vừa kịp giờ trống đánh. Vũ trông thấy vẻ mặt ỉu xìu dò hỏi cho bằng được:

“Mặt mày như cái bánh mỳ mốc. Ai? Đứa nào dám bắt nạt mày?”

Vũ nói tôi mới để ý, dạo này chẳng ai nhờ tôi đi mua đồ, phô-tô tài liệu hay trực nhật nữa, thi thoảng các bạn còn kéo tôi vào những câu chuyện phiếm khi quay xuống nói chuyện cùng Vũ.

“Cuối tuần này lớp mình đi dã ngoại trên núi, có cắm trại, mày về xin phép bố mẹ đi, sáng năm giờ tao qua rú.”

“Ừ, tớ sẽ xin gia đình.”

Nói vậy nhưng tôi không thực sự thích đi lắm, tôi vốn chưa hòa đồng với các bạn, ngoài Vũ ra thì chẳng chơi với ai cả.

Chính vì thế khi đệ trình với bố mẹ, tôi đã nói:

“Lớp con tổ chức đi du lịch, hai ngày một đêm, đóng gần triệu, con hay bị dị ứng phấn hoa không nên đi ông bà, bố mẹ nhỉ?!”

“Ồ, với số tiền đó cả nhà ta ăn tết.”

Ông gấp miếng cá khô cho tôi và nói. Còn bà, bố mẹ không nói gì tức là họ đồng ý.

Tôi thấy rất vui vì điều đó.

*

Các bạn đã đóng tiền cho lớp phó kiêm thủ quỹ Lê Quyên, chuyến đi lần này không phải do cô giáo chủ nhiệm mà cô dạy Hóa và thầy Lý đảm nhiệm. Hai thầy cô rất ủng hộ tình yêu tuổi học trò nên cho phép các bạn rủ nữa còn lại đi cùng. Tôi thấy Minh Thu hỏi Quyên có gạ ông xã của mình đi không?, và bạn ấy gật đầu.

“Sao chưa có mày trong danh sách?”

“À, tớ không đi được rồi.”

“Sao không?”

“Tớ không được đi qua ngày.”

Tôi lấy đại một lí do vì trông Vũ có vẻ nghiêm trọng.

“Có giáo viên quản lý còn lo gì?”

“Mới lại nhà tớ cuối tuần này có việc.”

“Việc gì?”

Tôi không thể ngồi cùng các bạn nữ và nói về mấy loại mỹ phẩm Hàn Quốc, hoặc tán ngẫu về mấy bộ phim thần tượng trong khi tôi thường hay cùng chị Thủy Anh đến nhà anh Sơn Anh xem phim kinh dị. Các bạn trong lớp thuộc về thế giới khác tôi hoàn toàn, hoặc có thể nói rằng tôi là cá thể biệt lập.

“Để tao bảo thằng lớp trưởng và con lớp phó đến tận nhà xin giúp mày.”

Tôi biết Vũ muốn hướng tôi tới tập thể nhưng quả thực tôi không muốn. Với tôi, tôi chỉ cần lượn lờ phố phường cùng Mai Mít, hoặc nghe bọn lớp cũ kể chuyện thôi.

“Họp... họp mặt gia đình.”

Tôi nói đại loại như vậy.

“Ồ, hôm đó tao sẽ đến nhà mày.”

“Cái gì? Bạn đến có việc gì? Nhà tớ bàn chuyện riêng mà! Bạn còn đi du lịch với lớp nữa, đừng đến, không cần phải đến.”

“Tao có việc bận, không đi với lớp nữa.”

“...”

Tôi không biết Vũ bận gì, nhưng hy vọng cậu ấy sẽ không vì tôi mà hủy chuyến đi chơi thú vị.

“Tao đến chào hỏi gia đình tương lai.”

Vũ lại nói nhảm rồi. Híchic, cậu ấy còn muốn châm chọc tôi đến bao giờ nữa? Tốt nhất không nên nói thêm gì.

*

Mẹ bảo gặp Phong ở chợ, cậu ấy đi chợ chiều mua xúc xích và thức ăn cho em cùng cả nhà. Tôi đang tưởng tượng Phong sẽ nói gì khi mua cá, có mặc cả như bà nội tôi không?, hoặc chọn từng quả cà chua cực kỳ kỹ lưỡng như mẹ. Rồi mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi bằng việc so cô con gái mười bảy tuổi chưa biết lên thực đơn cho gia đình với thằng con trai mười bảy tuổi tinh thông cuộc đời. (>____<)>

“Thứ bảy trường con được nghỉ, mẹ rủ nó vào nhà mình ăn cơm.”

“Thật á?”

Tôi mừng rơn hét lên. Cậu ấy không đi núi với Lê Quyên mà đến nhà mình, thích quá.

“Nhưng nó bảo đi du lịch.”

“Thế ạ.”

Giọng tôi yếu xìu tức khắc, suýt nữa lấy nhầm chai mắm đổ vào chảo rán trứng. (-____-)

“Nhưng chắc nó sẽ đến vì nhớ ông bà nội của con.”

“Thật không mẹ?”

“Ừ, sau khi mẹ bảo rủ cả Mai Mít nữa.”

Dù không phải lí do vì mình nhưng tôi vẫn vui bởi Phong sẽ đến nhà. Tôi sẽ lôi sẵn cuốn album cũ để khoe với hai người bạn cũ. Tiện đây tôi sẽ tra hỏi bằng được vấn đề giữa Phong và Mai Mít là gì.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 20

20. Chương 20

“Cuối tuần tao có việc đột xuất, không đến chơi với mày được rồi.”

Khi tôi khoe với Mai Mít Phong sẽ đến, nó trả lời như vậy, rõ ràng trước đó nói rất rảnh. Nhà nó bán nước giải khát nên phải trông hàng, trời sang thu còn mấy người uống nữa chứ. Tôi xị mặt nhìn nó.

“Mày nói đi, sao mày không muốn gặp Phong?”

“Đâu có. Hắn đẹp trai như vậy, nhìn lác cả mắt còn muốn nhìn nữa, việc gì tao phải tránh?!”

“Không phải, đừng giấu, tao biết chuyện không đơn giản như thế. Phong có hai nhà, có hai người em, hơn nữa, cô Khánh họ Đỗ, em cậu ấy là Trịnh Nguyễn Lâm Anh.”

Mai Mít đáp lời tôi bằng tiếng thở dài thượt.

“Mày nom ngơ ngơ nhưng cũng tinh ý nhỉ. Bố mẹ nó ly dị lâu rồi.”

Tôi giống như người bước hụt, chuyện gì đã xảy ra với gia đình bên cạnh nhà tôi thế? Tôi vẫn còn nhớ, mỗi khi bị chú Dương đánh đòn, Phong chạy sang nhà tôi đợi mẹ về, cô Khánh đi làm về muộn nhưng chú Dương luôn nhắc cô mua kem đồ dành con trai, tôi vẫn được ăn kẹo nên rất nhớ, nhớ rõ lắm, nếu hôm nào cậu ấy ngủ quên, chú Dương bế về. Phong còn khoe với tôi được đi chụp ảnh gia đình, được đi công viên nước, được đưa đi ăn nhà hàng, được nhiều thứ lắm, sao có thể...

“Thế sao mày còn ghét Phong?”

“Thằng Vũ này giờ đứng giữa sân trường tìm mày kìa, nó nhìn về hướng này mãi. Quên mất tao chưa chép xong bài tập về nhà, tao vào lớp chép nốt.”

Tôi vừa đưa mắt ra sân trường quay lại đã không thấy Mai Mít đâu, nó bỏ vào lớp khi câu hỏi của tôi chưa được trả lời. Cảm xúc trong tôi như vỡ vụn, cái suy nghĩ rằng bốn đứa trẻ con tụi tôi luôn hạnh phúc vỡ vụn.

Tôi đi dọc hành lang về lớp, nước mắt ứa ra từ lúc nào. Tôi hiểu rồi, về lí do gần đây mới gặp Phong đi cùng đường về, vì sao khi ông nội đề nghị Phong mời cả gia đình đến nhà ăn cơm, cậu ấy im lặng, vì sao Phong không còn hồn nhiên, nghịch ngợm như trước nữa.

“Con bé kia làm mày khóc hả?”

Tôi gạt mình vì giọng nói của Vũ, chỉ lắc đầu đi tiếp.

“Mày đừng khóc nữa,... sao mày cứ khóc thế?”

Vũ gạt những giọt nước mắt trên khóe mi tôi, chẳng ai làm tôi khóc cả nhưng sao nước mắt cứ đua nhau rơi như thế.

“Tổ đau lắm...”

Đau muốn nổ tung,

Cậu ấy cho tôi nắm vạt áo và để tôi được khóc.

*

Hai con mắt đỏ hoe, mũi thì sứt sùi dù đã ba tiết học trôi đi, tôi lóc cóc đạp xe về, hôm nay trời mưa lâm thâm.

“Có chuyện gì thế?”

Đến lúc này Vũ mới hỏi lí do, nhưng tôi không muốn trả lời, vẫn im lìm, một lúc mới nói:

“Thôi, bạn về đi, không cần đưa tớ về tận nhà đâu.”

Tôi đạp xe nhanh, bỏ lại Vũ phía sau.

Qua ngã tư đèn đỏ, tôi gặp Phong.

“Lâm Anh sao vậy?”

“À không, tớ không sao, tớ không hề sao, bụi bay vào mắt tớ.”

Tôi vội vàng che giấu bằng nụ cười tươi rói.

“À...” – Phong ngoái lại phía sau – “Giận nhau hả?”

“Gì cơ? Giận ai?”

Từ trước tới giờ tôi có biết giận ai, Phong nói gì tôi không hiểu, khi quay lại phía sau tôi thấy Vũ cúi gằm mặt, quay đầu xe. Thì tôi vừa nói cậu ấy đi về chứ có gì mà Phong cười như vậy, nhưng nụ cười của cậu ấy khiến tôi đau. Mỗi khi Phong bị bố đánh tôi cũng đau, mỗi khi cậu ấy vui tôi còn vui hơn, giờ nghe tiếng cười cậu ấy, tôi lại không thể vui.

“Tớ nghe thầy Lý kể thầy ấy và thầy chủ nhiệm lớp B1 muốn kéo cậu vào đội tuyển của mình. Cậu lựa chọn chưa? Lý hay Toán?”

“Tớ không định lựa chọn.”

Tôi định nghĩ ra một chủ đề nào đó để nói cùng Phong, nhưng tôi đang hỏi gì vậy, đặt cậu ấy ở giữa hai sự yêu thích?

“Lâm Anh không đi núi với lớp à?”

“Ừm.”

Nó cũng giống như sự lựa chọn, cuộc sống vốn dĩ đã bắt chúng tôi phải lựa chọn.

*

Sáng thứ bảy, tôi dậy từ rất sớm, lau dọn nhà cửa rồi theo mẹ đi chợ, mua nhiều ơ là nhiều, xách nặng trĩu.

Hôm nay bà sẽ trở tài nấu món bánh đa cua, ông nói ngày xưa ông mê bà vì món ăn này nên tôi càng hào hứng học. Bà tôi ngày xưa khéo tay lắm, còn đan được cho các cháu nguyên cái áo len và móc rất nhiều tất chân cho cả nhà, giờ mắt bà đã yếu nên không thể làm được nữa, nhưng hễ nhà có khách bà sẽ trực tiếp đứng nấu. Tôi thì chỉ chạy lăng xăng nhặt rau, bóc hành tỏi.

“Con Chun ra đầu ngõ dẫn thằng Phong vào, tầm này chắc nó đến rồi. Tiện mua chai tương ớt nữa.”

“Dạ!”

Tôi định rong xe thì bị ông mắng, ông bảo tôi lười đi bộ, thời chiến tranh các chú bộ đội còn phải đi bộ từ miền Bắc vào tận miền Nam, huống chi từ nhà đến đầu ngõ có năm trăm mét. Tôi đội chiếc nón của mẹ ra tận ngoài đường lớn, chờ năm mười phút thì gặp Phong.

“Cậu mua cam làm gì vậy?”

Tôi nhìn chằm chằm vào túi cam treo bên ghi-đông xe đạp của Phong.

“Mua để ăn chứ làm gì.”

“Nhưng đến nhà tớ cậu cũng phải mua đồ ư?”

Giọng tôi thoáng buồn, cậu ấy khách sáo với gia đình tôi từ bao giờ hay đã lớn hơn so với cái tuổi mười bảy của chúng tôi.

“Thế đợi tớ vòng về nhà cất.”

(-_____-) Phong nói vậy tôi còn cách nào khác để từ chối mấy quả cam sành, đành ngồi ôm vào lòng để cậu ấy đè vào.

“Mai Mít có việc bận nên không đến được.”

“Ừm.”

“Cậu không vì thế mà thấy buồn chứ?”

“Tớ đến thăm ông bà cậu mà!”

Tôi rụt rè một lúc mới tiếp tục:

“Nhưng cậu bỏ chuyến du lịch với lớp tớ để đến nhà tớ...”

“... Cậu cũng bỏ chuyến du lịch với cả lớp để ở nhà đó thôi.”

“Nhưng... nhưng...”

Tôi nhưng một lúc thì mới nhận ra chẳng biết nói gì.

Thế vào đó tôi cười, Phong cũng cười, chúng tôi cùng cười và tận đáy lòng tôi rất vui.

“Ông ơi, Phong nè!”

Vào tới cửa nhà tôi chạy tung tăng gọi ông. Trông thấy Phong gia đình tôi vui lắm, nhưng ông làm mặt nghiêm:

“Lọ tương ớt đâu?”

Thôi chết, tôi quên mua mất rồi.

“Ông biết ngay mà, thấy thằng cu Phong là xốn xác, quên hết lời người lớn, đi vào dọn cơm!”

Tôi xấu hổ đến đỏ mặt, chạy tót vào trong bếp, cho đến bữa ăn tuyệt nhiên không lộ mặt ra.

Phong ngồi giữa ông nội và bố tôi. Bố không gọi cậu ấy là “cháu” mà cứ gọi là “con trai”, kỳ cục chết đi được.

“Bố mẹ con giờ thế nào?”

Tôi đã dặn với gia đình đừng nhắc về chuyện của Phong, tôi không muốn cậu ấy buồn chút nào. Thế nhưng bố vẫn hỏi. Ánh mắt Phong chột tắt niềm vui.

“Cậu ăn thêm dọc mùng đi.”

Tôi chủ động gấp thức ăn vào bát bánh đa của Phong, thà bây giờ để ông nội chê trách tôi về bất kì chuyện gì còn hơn. Tôi không dám để Phong nhìn thấy ánh mắt của mình lúc này nên giả vờ lấy thêm mì chính.

“Bố mẹ con chia tay rồi.”

Cậu ấy nói bằng chất giọng bình thản sau khi đã kìm nén cảm xúc. Tôi cứ nghĩ bố chỉ hỏi vậy thôi, rồi sẽ chuyển sang chủ đề khác, nhưng bố vẫn tiếp:

“Giờ con ở với ai?”

“Cả hai ạ, cứ hai tháng con sang ở với mẹ, còn lại ở cùng bố.”

“À, bây giờ có dự báo thời tiết, để con bật tivi lên xem!”

Tôi vớ lấy điều khiển và bật ngay lập tức với âm lượng khá to. Nhưng bố vẫn hỏi Phong về việc gia đình, cậu ấy trả lời hết mọi câu hỏi như đang trả lời một bài kiểm tra lịch sử.

“Khi nào không thích ở với bố hoặc mẹ, thì sang đây ở với chú, tiện thể kèm con Chun học.”

“Dạ!”

Thế rồi tôi đã thấy bố và Phong nói chuyện rất thoải mái, về vấn đề thời sự bao gồm cả giá xăng dầu. (@____@)

Tiếng sấm kéo theo cơn mưa rào đổ ập xuống, tôi mê man chạy lên tầng cất quần áo trên sân phơi. Phong cũng chạy lên theo, cậu ấy giúp tôi mang hạt thuốc phơi khô vào trong.

Tôi cất xong quần áo thì tóc ướt nhẹp, hắt xì một cái rõ dài và to.

Phong rút một cái khăn trong đồng quần áo đang ôm phủ lên đầu tôi, hành động đó chợt khiến tôi nghĩ đến Vũ.

Bữa cơm kết thúc, tôi rửa bát, trong khi đó mẹ gọt cam. Mẹ cứ trách Phong bày đặt mua quà đến, nhưng khen cậu ấy chọn cam khéo và nhấn mạnh vụ lần trước mẹ để tôi chọn một quả bưởi ngoài chợ, mua về bỏ ra khô không khốc.

Phong và ông bà ngồi xem lại cuốn album cũ, hầu hết toàn ảnh của tôi, có bức tôi bị sún một cái răng cửa, có bức sún cả hai, rồi cả tấm hình một chồng hai vợ một con nữa chứ. Nhưng hồi bé mắt tôi luôn nhắm đúng lúc được chụp hình nên thành ra tấm nào tôi cũng cười toe mà chẳng thấy mắt đâu.

“Ngày xưa thằng Phong lùn hơn con Chun những hai cm thế mà giờ cao hơn nó gần một cái đầu, thời gian nhanh thật!”

Bà nội vẫn còn giữ bằng chiều cao cân nặng của tôi, nghe bà nói tôi hồi bé dễ nuôi lắm, không còi cọc như con Mai Mít hay khánh ăn như cái Yến, chỉ mỗi tội ngơ ngơ hay bị bắt nạt.

Tôi mang cam và dưa hấu ra, đòi ngồi chen giữa, vui ới là vui, xem lại những bức tranh vẽ con gà, cây cối của tôi và Phong mới thấy khoảng thời gian đó đẹp dễ đến nhường nào.

“Bí bo!”

“Ai đến nhà vào đầu giờ chiều lúc này?”

Chắc khách của bố, tôi và Phong vẫn tiếp tục tranh luận về bức vẽ con mèo hay con chó của tôi hồi mẫu giáo. Rõ ràng tôi vẽ con mèo mà.

“Cháu hỏi ai?”

“Đây có phải nhà bạn Lâm Anh không chú?”

“Phải rồi, vào đây, sao để ướt sũng người như vậy?”

Tôi ngó xem là ai khi loáng thoáng nghe thấy tên mình.

“Vũ, bạn đến đây làm gì?”

Tôi đặt bức tranh sang bên, vào trong nhà tắm lấy khăn lau tóc mang ra cho Vũ. Cậu ấy mặc một chiếc áo mưa giấy màu đỏ nhưng người bên trong đã ướt như chuột lột. Ngoài trời mưa tầm tã, trắng xóa.

“Ồ kìa con bé này, bạn đến chơi nhà còn hỏi đến làm gì, vào phòng lấy bộ quần áo của bố cho bạn thay, nhanh!”

Tôi vẫn đứng nhìn Vũ với vẻ lạ lẫm, cậu ấy đến nhà tôi để làm gì chứ? Để đến khi mẹ mang áo và chỉ cậu ấy về phía nhà tắm tôi mới tin Vũ đang có mặt ở nhà mình.

“Sao mày ở đây?”

Vũ dừng lại khi gặp Phong.

“Tao đến chơi.”

“Vậy còn chuyến du lịch với lớp tao?... À, ra vậy!”

Vũ quay đầu lại nhìn tôi, giọt nước mưa rơi từ tóc xuống sàn, trông cứ tồi tệ.

“Bạn vào thay đồ đi kẻo ướt. Trong nhà tắm có máy sấy tóc đấy.”

Chỉ mười lăm phút Vũ bước ra khỏi nhà tắm, cậu ấy vẫn mặc nguyên bộ đồ lúc đến, áo trắng dài tay cùng quần bò. Mẹ tôi bảo sấy quần áo cho khô kẻo ồm nhưng Vũ từ chối.

“Cháu ngồi quạt tý là khô.”

Mẹ không hỏi gì thêm, tôi cảm thấy sự không thích của mẹ khi Vũ tới đột ngột.

“Cháu đã ăn trưa chưa?”

“Cháu ăn rồi.”

“Lâm Anh, vào đun lại thức ăn cho bạn.”

“Ồ nhưng cậu ấy ăn rồi.”

“Cháu tự tìm đường vào đây à?”

Bố không nghe tôi nói, chỉ hỏi Vũ, vậy nên tôi vào bếp đun nóng đồ ăn.

“Vâng.”

“Sao không gọi bạn ra đón, nhà chú lòng vòng khó tìm.”

“Cháu không có số của Lâm Anh. Mà tìm cũng dễ thôi chú, hỏi người xung quanh là ra.”

“Người ướt từ trên xuống dưới còn nói nhà dễ tìm, không có số con Chun thì lưu số ông.”

Nghe ông nói vậy tôi mới ngó từ trong bếp ra, cái áo mưa giấy còn bị rách một đoạn dài, tóc Vũ rũ xù ra làm nhiều nhánh, làn da trông xam xám..

“Cháu là bạn thế nào của Lâm Anh?”

“Cháu ngồi cạnh Lâm Anh trên lớp. Hôm nay lớp đi du lịch, cháu không đi, ở nhà có mỗi mình nên...”

“Chứ không phải mày thích con Chun nhà ông hả?”

Tôi đang nếm thử gia vị suýt thì cắn phải lưỡi.

“Bố đừng nói đùa bọn trẻ như thế.”

Mẹ gần giọng nhìn tôi bưng đồ ăn mang ra, tay cứ run run, đặt lên bàn.

“Tương ớt với nước me chua, không biết cậu ăn thế nào nên tớ mới ớt xiu.”

Ban đầu tôi tưởng Vũ không thích, nhìn bát bánh đa của một lúc rồi mới ăn, nhưng sau đó nhận ra rằng cậu ấy đang rất đói. (=____=)

Tôi ngồi nhìn Vũ ăn mà cảm thấy mình cứ á á thế nào, cậu ấy đợi mưa đến nhà mà tôi không nhiệt tình lắm, thêm nữa cậu ấy nói thích mà tôi không hề đáp lại. Ô mà tôi đang nghĩ gì vậy?

Ông bà nội đi ngủ trưa, ngồi với chúng tôi một lúc thì bố mẹ sắp sẵn áo mưa.

“Bố mẹ định đi đâu vậy? Trời còn mưa mà.”

“Hôm nay công ty có lịch làm tăng ca, các con ở nhà chơi.”

“Mưa to lắm, hay bố mẹ chờ thêm tý nữa.”

Tôi ngó đồng hồ mới biết không còn sớm gì, bố mẹ tôi cùng làm trong xưởng may mặc, dạo này họ phải đi làm thêm ca thường xuyên, có khi tới tối muộn mới về. Trước khi tôi còn tìm vị trí của chiếc ô Phong đã bật nó và chạy ù ra mở cổng, như thể cậu ấy khao khát được làm việc ấy vô cùng, trong khi nhiều lần phải đi làm sớm, biết tôi hay ngủ nướng, mẹ toàn ném chìa khóa vào trong.

Khi trở lại Vũ khoanh tay nhìn Phong hằm hằm. Tôi nhìn bát ô tô sạch bong trước bàn, lên tiếng hỏi:

“Vũ còn đói nữa không? Nhà tớ còn nhiều bánh đa...”

“Không!”

Vũ đưa đôi mắt như con dao sắc lẹm sang bên tôi, cảm giác như bị chiếu tướng vậy. Ngoài những lúc hiền hiền dễ gần, thi thoảng cậu ấy đổi gió khiến tôi lo húng.

“Trời tạnh rồi, mày về đi!”

Trời à, tôi mới là chủ nhà chứ có phải Vũ đâu mà cậu ta đuổi Phong đi.

“Ừm, tao cũng định về đây... nhưng trông thấy mặt mày như vậy nên không muốn về nữa.”

Phong khoanh tay nhìn Vũ, cậu ấy ngả hẳn người dựa lưng vào ghế. Tôi tự đặt câu hỏi rất cục mình có phải chủ nhà không?

“Mặt tao làm sao? Mày không thấy mình vô duyên khi ở đây à?”

Ai vô duyên hơn ai chứ?

“Tao không.”

Tôi rõ ràng bị coi như bọt biển. Vì thế tôi ủng hộ câu trả lời của Phong.

“Ha ha, thôi tao về.”

Phong nói rồi đứng dậy luôn, cậu ấy còn vỗ vai Vũ.

“Ồ, cậu về ư? Sao cậu phải về?”

Tôi đứng dậy theo Phong, còn rất nhiều kỷ niệm chờ được đánh thức của hai đứa, như con lợn đất cả hai cùng góp được năm nghìn, hồi đó Phong cứ đòi đập ra nhưng tôi nhất quyết không cho, đợi đến khi nào lớn. Cậu ấy về lúc này chẳng quá sớm hay sao?

“Tớ còn về trông Lâm Anh, lần sau tớ lại đến.”

Tôi rất muốn nói rằng mình muốn đến chơi cùng em cậu ấy nhưng rất cục không lên lời, đành ngậm ngùi đưa cho Phong một cái ô cho dù trời đã ngừng mưa.

“Chào ông bà và bố mẹ cậu giúp tớ.”

“Ừm. Cậu nhớ đường ra chứ?”

Phong lên xe đưa tay chào tôi rồi đi. Trí nhớ cậu ấy tốt thật, chứ tuy là nhà mình nhưng hồi mới chuyển tới tôi phải mất năm sáu bảy tám lần đi nhầm ngõ khác. Đợi bóng cậu ấy xa tít tôi mới vào, Vũ đang xem cuốn album của tôi.

“Bạn không đi du lịch với lớp?”

“Ồ.”

Vũ đáp bằng giọng thờ ơ. Cậu ta đúng là sáng nắng chiều mưa. Tôi chỉ ngồi nhìn Vũ lật qua lật lại những bức ảnh.

“Sao chụp với thằng Phong nhiều thế?”

Hỏi hay thật, có mấy ảnh thì chụp chứ sao, máy của chú Dương, tôi chạy loăng quăng sang nhà Phong một buổi sáng chú nháy tới chụp kiểu không nhiều mới lạ.

“Thích thì chụp.”

“Lâm Anh đừng nghĩ về quá khứ mà quên mất hiện tại. Tôi đã không nghĩ bạn lại đối tôi.”

Vũ chỉ đưa mắt qua tôi đứng một giây ngẩn ngui. Cậu ấy lại đang nghĩ gì thế?

“Tớ đối chuyện gì?”

Vũ chẳng nói, tôi chẳng biết. Việc tôi nói rằng hợp gia đình nhưng không phải ư? Vốn dĩ bữa cơm nhà tôi đã có năm người, hôm nay thêm Phong nữa, đó đâu phải nói dối.

“Trước đây tôi quen một ai đó vì nói chuyện hợp, hoặc là vì người đó nổi bật. Lần đầu tiên gặp Lâm Anh tôi chỉ nghĩ bạn là một đứa ngốc nghếch, biết bị bắt nạt nhưng không dám trả thù. Tôi cho bạn ngồi cạnh vì nghĩ rằng bạn sẽ rất hữu ích trong giờ kiểm tra để qua mặt phụ huynh. Tôi tưởng mình chuyển về đây vẫn phá phách như xưa vì bản tính của tôi là vậy, nhưng bạn ngờ nghệch lắm, tôi đứng ra bên bạn lần một, lần hai mà bạn vẫn để người khác cười lên đầu mình. Thế đấy, càng ngày tôi càng muốn bảo vệ bạn hơn, càng ngày tôi càng muốn đi học để gặp bạn, tôi không muốn gây sự với bất kì ai để không ảnh hưởng đến bạn, tôi tự thấy mình đã thay đổi ít nhiều vì bạn. Vậy nên đừng để tôi thấy sự thất vọng.”

Đó là lần đầu tiên tôi nghe Vũ nói nhiều như vậy. Vũ đứng lên và nhấc tôi chào gia đình giúp.

Tôi mở cổng cho Vũ vừa suy nghĩ về sự thất vọng của cậu ấy, tôi làm gì để Vũ thất vọng? Trước đây tôi ngồi cạnh thằng Tuấn, nó nói thích thật lòng bao nhiêu người, nhưng thực sự có thích ai đâu. Tôi đã nghĩ Vũ cũng vậy, chỉ trêu đùa nên chưa từng nhìn nhận nghiêm túc về những gì cậu ấy nói.

Đắn đo một hồi, tôi ôm lấy cổng sắt hỏi nhỏ:

“... Vũ, cậu có tình cảm với tớ thật à?”

Tôi vẫn thường gọi Phong là cậu vì cậu ấy quá đổi thân thuộc với mình, giờ đây, tôi đã dùng từ đó để nói chuyện với Vũ.

“Lâm Anh nghĩ rằng tôi đùa Lâm Anh sẽ thấy vui ư?”

Sau câu nói đó Vũ lên xe.

“Mà đi lối nào ra?”

Tôi đuổi theo chỉ cho cậu ấy lối về, trong lòng ôm mối ưu tư.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 21

21. Chương 21

Không hiểu sao, tôi luôn tìm cách tránh mặt Vũ. Nếu Vũ đi xe đạp để trong trường, tôi sẽ mang xe gửi bên ngoài, nếu Vũ vô tình chạm khuỷu tay, tôi sẽ rút về ngay lập tức. Cậu ấy dường như nhận ra sự lảng tránh này nên hầu như giờ ra chơi nào cũng không ở trong lớp, có những hôm không có tiết của cô chủ nhiệm, cậu ấy nghỉ luôn. Không có Vũ ngồi bên, tôi thấy trống vắng.

Tôi vẫn đi học cùng đường với Phong, thường thì mỗi sáng chúng tôi gặp nhau ở trường mầm non, và lúc về cùng lấy xe. Lâm Anh em cậu ấy nhớ mặt tôi, cậu nhóc gọi tôi là chị Chun Chun.

“Chị Yến là của anh Phong, anh Phong của chị Quyên, còn chị Chun Chun đợi em lớn nhá!”

Tôi phá lên cười khi nghe thằng bé vừa ôm cổ tôi vừa nói.

“Thế còn bạn Nhím?”

“Vậy thì chị Chun Chun làm vợ hai.”

Tôi ôm Lâm Anh cười nắc nẻ, cái số tôi không được làm vợ cả. Phong mua đồ ăn sáng cho em, thấy tôi cười không dừng được đành tống Lâm Anh vào lớp và kéo tôi đi học.

Cười toe toét là vậy nhưng gặp Vũ ở sân trường tôi ngậm miệng ngay. Phong đứng lại nói chuyện với Vũ thì tôi đi vào lớp trước.

Trời cuối thu, lá vàng đã hạ cánh an toàn dưới khoảng sân rộng, tôi thẩn thơ nhìn gió cuốn chiếc lá quay vòng vòng. Vũ đặt cặp nhẹ nhàng trên bàn, tôi biết nhưng vờ không để ý.

“Tao sắp trở về Hà Nội rồi!”

“Cậu... cậu sắp chuyển đi?”

Tôi giật mình quay lại, ngược lên nhìn Vũ, vẻ mặt hốt hoảng, thoáng có một nỗi buồn trào dâng.

“Có chuyện gì sao? Cậu đi bao lâu? Bao giờ cậu trở lại?”

Tôi không đợi được câu trả lời từ Vũ nên thúc giục.

“Họ hàng gia đình tao ở trên ấy hết.”

“Còn hơn hai tháng nữa mới hết kỳ, cậu phải đợi thi học kỳ xong đã chứ?”

Sốt sáng nắm chặt lấy cặp cậu ấy, tôi không muốn xa Vũ chút nào.

“Đi ăn cưới. Ha ha, đi sáng tối về luôn chứ ở lại ai chứa?!”

“Thật... thật không?”

Tôi thở phào nhưng vẫn không dám tin.

“Thật. Giấy nghỉ phép của tao đây.”

Trước khi đưa cho lớp trưởng, tôi giật lấy tờ giấy xin phép đọc thật kỹ, Vũ viết, mẹ cậu ấy ký, ngày xin nghỉ là đầu tuần tới.

“Lâm Anh khóc đấy à?”

Tôi lấy tay gạt đi giọt nước rơm rớm trên khóe mi,

“Không khóc, việc gì tớ phải khóc.”

Nhưng vô cùng lo sợ nếu điều đó xảy ra.

Vũ không nói gì nữa, thì thoảng tôi trông thấy cậu ấy cúi mặt xuống bàn nhoèn miệng cười.

Chợt tôi thấy nỗi buồn tan biến.

*

Hành lang lớp 11B1 có vụ gì tập trung rất nhiều người, cả các anh chị khóa 12 và các em khóa dưới.

“Lớp mình đánh nhau với bọn tiểu yêu B1 anh em ới!”

Vũ đang vặn mình nghe Thịnh lớp trưởng từ lớp bên chạy về thông báo, lập tức Vũ cùng mấy bạn nam “đổ quân” sang, theo đó là các bạn nữ đi theo cổ động. (+____+)

Lớp bên ấy xưa nay toàn thành phần ngoan ngoãn, có khi nào gây sự với ai, trong khi lớp tôi toàn đối tượng hiếu chiến. Nghĩ thế nào tôi bỏ sách vở theo sang. Mà chẳng nhìn được gì vì mấy bạn nam đứng che hết. Chỉ thấy ồn ào và những âm thanh kích động. Kiễng chân hết cỡ tôi thấy Phong và Vũ đứng trong vòng tròn trung tâm.

“Bọn nào choảng nhau vậy?”

“Hai hot girl chứ đùa nào vào đây, mấy đứa nom yếu điệu thực nữ thế mà ghê, có thằng xông ra can bị cào một vết dọc cánh tay. Các em bé càng ngày càng ghê gớm.”

Tôi nghe từ hai anh khối trên nói với nhau, học sinh nữ đánh nhau thì có trời can nổi, trường cũ của tôi đánh nhau nhiều, kết thúc mỗi vụ cào cấu của các bạn nữ sinh, sẽ có ít nhất một bạn nam bị vạ lây, vì thường họ xích mích bởi chữ “Tình”. Hiu hiu.

“Hàng về đây chúng mày.”

Một anh khác từ trong đám đông thở hắt hắt đi ra, giơ điện thoại cho cả bọn cùng xem, tiện trong tầm mắt tôi đứng ngó xem cùng. Đoạn phim quay bị rung nhưng đủ để nắm bắt hiện trường.

Trời ơi, Diệp Lệ Quyên và Nguyễn Hải Yến. Ở giữa là Phong và một vài bạn đang cố can ngăn. Một chút sau Vũ xuất hiện, sau đó rung quá không thể xem được nữa.

“Chúng mày tản ra mau!”

Đó là tiếng của Vũ, chất giọng có sức ảnh hưởng khiến đám người nói lỏng rồi dần ra dần dần, tôi thấy cậu ấy di chuyển ra. Vũ úp mặt Lệ Quyên vào ngực, hay tay ôm bạn ấy đi về lớp, mắt nhìn láo liên. Trong khi đó Phong mặc áo may-ô, khoác áo trắng của mình lên lớp áo dài của Yến. Tóc của Yến rối bù, dính vào vết thương trên tay Phong, Phong giữ Yến trong vòng tay, rất chặt.

Vũ đi qua tôi, đúng lúc Quyên ném sang cái nhìn sắc lẹm.

Về tới lớp, tôi bắt gặp Lệ Quyên ôm Vũ khóc. Vũ vỗ nhẹ lưng bạn ấy, rất lâu, đến khi giáo viên vào lớp, chúng tôi mới trở lại chỗ ngồi.

Giờ ra chơi tiết sau, Phong ra lớp tôi, cậu ấy ngồi lên bàn đầu phía đối diện, đặt hộp sữa Vinamilk cạnh hộp bút Quyên. Tôi đã định sang hỏi han Yến, không hiểu sao không muốn đi nữa, ngồi im một chỗ.

“Đến đây làm gì?”

Dù ngồi tận bàn cuối tôi vẫn nghe được lời Quyên giận dỗi. Phong không đáp, chỉ cười trừ, và dấu Quyên cầm bịch sữa ném trả lại cậu ấy cũng chỉ cười.

“Về lớp!”

Phong nán lại, sau đó cũng đứng dậy, cậu có đưa mắt chào nhưng tôi vờ không để ý. Thế mà tôi cứ đứng dõi theo tấm lưng ấy...

Hôm ấy Phong không về cùng tôi, cậu ấy đưa Hải Yến về và nhờ một bạn lớp tôi giúp chở Quyên.

“Quyên bảo tao đèo nó về? Được chứ?”

Vũ giật tóc tôi gọi lại. Tôi gạt đầu luôn, đó là việc nên làm mà, đâu cần hỏi ý kiến.

Tôi đạp xe về nhà, tâm trạng không được tốt. Trong bữa cơm, chỉ cầm mặt ăn.

Mai Mít bảo với tôi, nó hóng được nguyên nhân vụ xô xát, chính là từ Phong. Tôi đã cảm nhận đúng.

“Con Yến hâm lắm, nó thích thằng Phong từ lâu lâu lâu rồi. Từ cái hồi mà tao với nó tưởng thằng Phong không chơi điện tử để góp tiền mua quà sinh nhật nó ấy. Hóa ra hồi đó thằng Phong thấy mày đi học nhiều quá nên nghĩ chơi điện tử chứ có ý gì.”

“Thật như vậy á?”

Mai nhắc tôi nhớ đến những ngày đầu vào lớp một, bố mẹ bắt tôi đi học cả Tiếng Việt, Tiếng Anh và Toán.

“Mày đã khóc lóc, cầu xin ông nội nói với mẹ mày không bắt đi học Ngoại ngữ còn gì. Tụi tao ở nhà chơi xây nhà, mình mày vác cặp đi học, nghĩ lại thấy tội nghiệp.”

Hic, giờ nghĩ lại với đứa ham chơi như tôi đúng là thấy tội thật.

“Con Yến lắm đứa thích lắm, vừa xinh, lại còn dịu dàng. Hồi thằng Phong về nước tao cũng hùn hai đứa với nhau suốt, nhưng thằng Phong chỉ coi như bạn bè. Yến nó quen thằng Vũ chỉ vì muốn thằng Phong ghen, hai thằng chơi với nhau mà, biết nhau từ trước rồi hay sao ấy, ai dè thằng Vũ bắt cả hai tay thích cả con Quyên nữa.”

Tôi lắng nghe câu chuyện phức tạp mà không bỏ sót từ nào.

“Đó, nhưng thằng Vũ nó lại bỏ hai đứa để thích mày. Bọn trong trường toàn bảo nó bị ngu.”

Tôi coi như không nghe những gì Mai Mít vừa nói.

“Con Yến bảo con Quyên còn thích thằng Vũ mà lừa gạt thằng Phong, như thế không được. Trong khi đó con Yến có khác gì. Con Quyên trách mày, bà chị của nó nghe thấy thế định tìm xử mày. Yến can ngăn, đâm ra cãi nhau rồi ghét nhau. Suy cho cùng là tại mày chứ không phải Phong.”

Tại tôi ư? Cô bạn thuở bé kiêu kỳ của tôi và người bạn đã vớt tôi lên khỏi mặt nước, họ vì tôi mà sút mẻ tình bạn. Tôi rắc rối đến như vậy ư?

“Vậy tóm lại mày có yêu thằng Vũ không?”

Tôi nhìn Mai Mít.

“Tuổi này yêu với đương cái gì. Tao quý Vũ,... như yêu quý mày, cái Yến và... Phong.”

“Mày nói cứ như bà già, tao nghi lắm, dạo này tao thấy mày đi với thằng Phong suốt, còn cười hơn hở. Rốt cuộc mày thích thằng nào? Vũ hay Phong?”

Vũ hay Phong?

Tôi cảm thấy hai tai nóng bừng, như bị Mai Mít nắm thót,

Có lẽ tôi cần xác định rõ thứ tình cảm đang lớn dần lên trong mình,

Vì sao tôi lại có cảm giác bối rối khi bị nhắc tới chuyện này?

*

Lệ Quyên đã cắt tóc ngắn, tóc bạn ấy giờ chỉ dài chấm vai, trông cá tính vô cùng. Nhìn thấy tôi Quyên ngó lơ như mọi lần, điều đó khiến tôi cảm thấy day dứt. Đó là người bạn đầu tiên của tôi khi vào lớp, bên vực tôi mỗi khi bị người khác châm chọc, tôi đã chưa giúp bạn ấy được điều gì, vậy mà như mọi người nói, tôi là kẻ chen giữa Vũ và Quyên.

Nhưng nếu Quyên không thích Phong, chỉ nhận lời đại, có phải là cách hay không? Còn Hải Yến nữa, Yến thích Phong từ lâu lắm rồi, thế mà Phong từ chối,... chuyện tình cảm thật đau đầu, hỏi sao người lớn cấm đoán là phải.

Năm tiết ngồi cạnh Vũ, tôi suy ngẫm, về mọi thứ liên quan tới Vũ, giọng nói của cậu ấy khi tôi bị các bạn nam kéo vào nhà vệ sinh; về việc Vũ muốn giúp tôi vạch mặt bạn nào đã nhét đồ vào ba lô; Vũ còn nhảy xuống nước kéo tôi lên bờ, đưa cả hai cái khăn khô để tôi lau tóc, trong khi người ướt sũng; một mình chạy tới cứu tôi dù có thể sẽ bị đánh hội đồng; cho tôi nghe một bài hát rất hay và nói rằng rất thích tôi.

...

Trống tan trường, tôi soạn sách vở cất vào cặp, Vũ hỏi tôi một câu, mà giọng rất trầm:

“Tao đưa Lệ Quyên về, được không?”

Lần này tôi không gạt đầu ngay,

Mất hai phút để nói:

“Ừ,... Vũ này,... hình như Lệ Quyên thích cậu.”

Rồi tôi cười, như thế tôi mới thấy thanh thản vì họ phù hợp với nhau hơn.

Vũ quàng cặp lên vai, không nhìn tôi, im lặng một lúc.

“Còn Lâm Anh thích Phong.”

Đó là nụ cười đắng của Vũ, mà không bao giờ tôi quên.

Lòng tôi cũng đắng ngắt, không vui.

Tôi ngồi lại rất lâu một mình, vì tôi biết, hình như Vũ không nói sai.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 22

22. Chương 22

Tôi rầu rĩ băng qua những con phố dài, lòng rối như tơ vò.

Hai hôm rồi Phong không về cùng đường, tôi cứ thấy nhớ nhớ mà giận giận,...

Mặc dù tôi đã đợi cậu ấy được mười năm rồi.

Đạp xe mông lung, thay vì đi về phía khu chung cư cũ, tôi lạc vào con đường dẫn đến trường cấp I ngày xưa, giờ ngôi trường đã xây lên hai tầng nữa, không còn mái lợp tôn xi măng, cây bằng lăng ngày trước tôi ngủ gục vẫn còn đây, nhưng nhánh cây của nó đã bị chặt bớt cho bức tường xây cao. Nghĩ thế nào tôi gửi xe đạp, tha thẩn xung quanh trường, chợt nhớ đến quán truyện tranh của tụi học sinh cấp II, rúc vào đây đọc một lèo qua trưa luôn. Đọc hết Đô-rê-mon, tôi vợ lấy một quyển truyện màu mè đọc thử, nó có tên “Đại ca đi học”, tôi nghĩ ngay đến Vũ.

Mai Mít từng nói, Vũ không quậy phá gì cả, nhưng nó không hề biết những buổi học đầu tiên, Vũ đã rất ngang ngược.

Cậu ấy vì tôi mà thay đổi ư?

“Chun!”

Tôi giật mình đánh rơi quyển truyện, ngược lên nhìn cậu con trai mà cách đây mười năm, cậu ấy vẫn hay gọi tôi như thế.

Tôi cứ nhìn cậu ấy mà không thốt lên được lời nào. Cách đây rất lâu rồi, tôi cũng đang ngồi bệt như lúc này, Phong đẩy cuốn Đô-rê-mon cho tôi xem tranh và nói: “Mày còn ngơ hơn cả thằng Nobita.”

“Không còn đọc Đô-rê-mon nữa à?”

Phong lấy cuốn truyện tập một rồi ngồi xuống ngay cạnh, cậu ấy không lấy giấy kê mông như tôi mà ngồi bệt xuống, dẫu rằng mặc quần sáng màu.

“Mặt... mặt cậu bị sao vậy?”

Gò má phải của Phong bị thâm tím và sưng lên, khiến cậu ấy cười trong nhăn nhó dù đó là một nụ cười rất tươi.

“À... tớ bị va vào cửa.”

Phong nghĩ tôi dễ bị lừa như vậy ư, nhìn là biết bị ăn đấm, nhưng với tính cách ôn hòa thì ai “nỡ lòng” gây sự với cậu ấy?

“Chứ không phải va vào tay người khác hả?”

Phong lại cười, điều đó khiến vết bầm càng đau hơn. Tôi ngó quanh, chạy đi xin bác chủ quán vài cục đá lạnh, gói trong chiếc khăn hay dùng để xì mũi (._____.) đem ra áp lên má cậu ấy một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Dù đã biết nhưng Phong không khỏi rùng mình vì lạnh.

Hồi đó Phong treo cây vật dâu da cho tụi con gái mẫu giáo lớp bên thì bị vấp cành cây, trong khi đó thằng Phú hái ngon lành, nó chia cho tất cả trừ tôi và Yến, Yến thì không thèm lấy của nó, còn Phong bắt tôi ăn hết chùm dâu da xanh lè duy nhất mà cậu ấy với được, dù tôi có dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn những đứa con gái khác. Về đến nhà Yến lấy đá chườm vào tay cho Phong, hai đứa chúng nhìn nhau mắt không chớp, trong khi đó tôi chạy té khói vào nhà vệ sinh.

Lần này hai đứa tôi cũng nhìn nhau chăm chăm, chừng mười giây,

“Hồi đó tớ nhìn Yến mà nghe tiếng tôm tôm trong nhà tắm.”

Tôi tiếp tục nhìn Phong thêm hai giây nữa mới vội vã úp tay lên mặt, cậu ta cũng đang nhớ tới chuyện con nít đáng xấu hổ của tôi đó. Biết thế ngày xưa tôi nghe lời mẹ, đi vệ sinh phải đóng cửa, hiu hiu, tại bà cứ bảo chưa vào lớp một chưa cần giữ ý tứ. (+”+)

Phong ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười, còn tôi tức nổ đom đóm mắt, cứ thế đâm thụt vào lưng cậu ấy khiến mấy em khóa dưới đang đọc truyện chẹp miệng liên tục.

Cậu ta vẫn tiếp tục cười, bực quá tôi đứng dậy trả truyện và đi ra ngoài luôn, cậu ta hót hải đuối theo. Tôi giận không thèm nói luôn.

Khi đuối kịp Phong chìa cây kem ốc quế có phủ nước sô-cô-la sữa trước mặt. Hứ, nghĩ tôi tham ăn như ngày xưa chứ gì? Tôi ngoảnh mặt bước tiếp.

“Cậu không ăn tớ ăn hết đây!”

Tôi cóc thèm. Thế là cậu ấy ăn thật, trước nay Phong đã nói gì là sẽ làm nhưng lần này tôi thấy tưng tức, cậu ta đang dỗ tôi cơ mà.

“Chán nhĩ?”

Phong ngẩng lên trời nhìn một lượt.

“Sao chán?”

Giả bộ hỏi bằng giọng không thèm quan tâm nhưng rõ ràng tôi quá quan tâm, bày đặt làm bộ làm tịch.

“Chạm được tới cành dâu da rồi mà không có chùm nào để hái.”

Vì bây giờ không phải mùa dâu da, tôi và cậu ấy lớn qua mùa dâu da rồi.

“Ai thèm ăn dâu da!”

Nói xong câu này tôi hơi ngượng, ngày xưa tôi là cái đứa đứng rung cây dâu da chờ quả rụng, hoặc nắn nỉ ỉ ôi Phong vặt trộm mỗi khi hai đứa đi qua đầu đường.

Nhưng cậu ấy vẫn nhớ nên tôi thấy vui vui, và vì vui vui nên hết giận, tự dưng bật cười thích thú.

“Cậu đến trường mình làm gì?”

Chỉ cùng hỏi một câu mà hai đứa cũng nhe răng cười.

“Tớ cho em đi học, tiện ghé qua quán truyện tranh vì... nhớ bác chủ quán.”

Thảo nào xe cậu ấy vẫn còn để ở quán, thế mà tôi cứ nghĩ cậu ấy nhớ... tôi cơ. Phong nói có một cô em gái, chắc cậu đã về nhà mẹ nên mấy hôm tôi không gặp.

“Em cậu học lớp mấy?”

“Lớp một. Cậu đến trường mình làm gì?”

Phong hỏi lại tôi, dù chỉ học một kỳ ở ngôi trường này nhưng cách nói của Phong rất gần gũi. Tuy tôi đã hỏi cậu ấy nhưng chưa hề chuẩn bị câu trả lời, lẽ nào lại nói vì tớ nhớ... cậu. Hic hic.

“Em ấy tên gì?”

Tôi đánh trống lảng rất không chuyên nghiệp.

“Vân Anh.”

“À, Phong, Vân, Lâm,... gió, mây và mấy cái cây. Tên anh em cậu hay thật.”

Tôi xòe ngón tay ra đếm, gật đầu giống như lúc ông nội ngâm về những cái tên của mấy đứa cháu.

“Cậu vẫn chưa trả lời?”

Trời ạ, cậu ấy vẫn tò mò lí do tôi ở đây sao?

“Thì... tớ nhớ cây dâu da.”

“Thế vừa rồi nói không thích.”

“Ờ thì... thực ra tớ nhớ chị... chị bán kem ở cổng trường. Tớ... tớ nhớ chị ấy chứ không phải nhớ kem.”

Lần này tôi nói trước khi bị bắt bài, xong im lặng luôn. Cậu ta muốn cười thì cười, nghĩ sao thì nghĩ.

Thế mà chị bán kem nhớ tôi thật. Phong kéo tôi vào quán bán quà vặt ven đường, giờ chị ấy là chủ của sạp nước và cái tủ lạnh to hoành tráng.

“Bạn gái của em đây à?”

Chị ấy nói bằng chất giọng tỉnh queo nhưng khiến tôi bị nghẹn với cốc nước lọc.

“Không không!”

Phong gạt tay và nhận que kem từ chị bán hàng giúp tôi. Tôi đã gọi một cây kem vị chanh.

“Nó là con gái, không phải bạn gái thì là con gà mái hả? Việc gì hai đứa chúng bay phải cúi gầm mặt như thế, chẳng lẽ chị nói đúng rồi? Trông xinh xắn đấy.”

Tôi là con gà mái, hic hic, giọng điệu của chị ấy y hệt ông nội, vì thế tôi cúi mặt còn sát hơn.

“Chị nhớ hồi bé mày chơi thân với con bé mũm mĩm, thế không thích nó mà lại là con bé này à? Tiếc nhỉ?”

Ra là Phong hay cho em Vân Anh la cà quán kem nên chị bán hàng nhận ra cậu ấy từ lâu. Giờ nếu tôi là Lệ Quyên, chị ấy nói như vậy lỡ bạn ấy giận Phong thì... Tự nhiên tôi thấy buồn khó tả.

“Chính bạn ấy đây chứ còn ai nữa chị!”

Nhưng câu trả lời đó không làm tôi nghĩ đến Lệ Quyên nữa.

“Mày nghĩ chị không nhớ mặt con bé Chun Chun này à?”

Đó, chị ấy nhận ra tôi mà vờ như không, năm năm trời tôi đi học qua chỗ chị, ăn kem chỗ chị sao không nhớ. Chị ấy bảo nụ cười của tôi không lẫn đi đâu được, dù có sún răng hay không. (+____+)

Phong cũng thừa nhận điều đó.

Sau đó chị vào nhà đỡ em bé để mặc tôi nhâm nhi que kem và run lên vì lạnh, còn Phong chống cằm ngồi nhìn.

Trời chẳng có nắng mà hai má tôi đỏ hây hây.

“Tớ không ngờ gặp Lâm Anh ở đây!”

Tôi dừng lại liếc mắt nhìn cậu ấy đang cười nhẹ, chất giọng đều đều và chỉ vừa nghe. Nó làm tôi nhớ đến câu nói “Còn Lâm Anh thích Phong” của Vũ, cùng nụ cười nhàn nhạt.

Tôi đi về và bị mẹ mắng một trận tội đi tít mít không màng giờ giấc gì hết. Mẹ phạt tôi bằng hai chậu quần áo chất cao như núi và đóng bát đĩa từ trưa, dù sao như vậy còn đỡ hơn việc đi chợ nấu cơm.

Hì hục cọ xoong nồi, giặt giũ, phơi phóng, xong xuôi đâu đó trời đổ cơn mưa, tôi lại lúi húi rút về.

Sau cuối khi được thở phào nằm ườn trên đi-văng chờ cơm, (-____-) ông ném cái điện thoại vào trúng người cháu gái, lớn giọng:

“Dịch giùm ông cái bức thư của người hâm mộ!”

Tôi đưa cái điện thoại to ngang cục gạch lên nhìn,

“T da danh thang P.”

Không phải tin tổng đài, từ một số máy lạ. Những người được ông cho số đều biết rằng ông tôi không thể sử dụng tin nhắn.

“Nó gọi hỏi số máy nhưng ông nghĩ không cần thiết.”

Vì thế ông cho phép Vũ nhấn vào số của mình để bà không biết, như vậy bố mẹ cũng không biết. Tôi đọc tin nhắn rồi xóa ngay lập tức, trả lại ông. Cậu ấy sao lại đánh Phong chỉ vì tôi... thích... Phong chứ?

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 23

23. Chương 23

Tôi đi học, vẫn ngồi bên Vũ. Nhưng hôm nay cậu ấy không đến lớp.

Không lí do.

Tôi đã định yêu cầu Vũ giải thích, vậy mà cậu ấy chọn né tránh.

Tôi sợ, sợ Vũ sẽ thường xuyên trốn học và quay lại thời điểm trước khi cậu ấy vì tôi mà thay đổi.

Song, lại cảm thấy thất vọng về hành vi bạo lực của cậu. Vũ luôn làm theo ý mình, không cần quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Cả ngày lòng vòng trong mớ suy nghĩ về Vũ, chốc chốc tôi quay sang bên như một thói quen, và cảm thấy trống trải khi không thấy ánh mắt cậu ấy hướng về bên mình. Thời gian trở nên quá dài khi không có Vũ.

Cảm giác này tôi đã từng trải qua, đó là một nỗi buồn vô hạn.

Giờ ra chơi tiết cuối, Lệ Quyên gọi tôi ra phía sân sau, chỗ gần hồ bơi. Tôi nhìn gió nô đùa trên mái tóc bạn ấy, lòng tự hỏi Quyên sẽ nói gì.

“Tôi sẽ giành lại Vũ!”

Vũ đâu có thuộc về tôi để người khác phải giành lại, tôi đi vòng qua bể bơi rồi mới về lớp, có một chút hoang mang trong tôi lớn dần lên.

Hôm đó chúng tôi hay, Lệ Quyên chia tay với cậu bạn thuở thơ ấu của tôi.

*

Vò đầu bứt tai, không sao tập trung vào bài học được, ngay đến phép tính đơn giản, một cộng một tôi cho bằng không. (v____v)

Dù tính đi tính lại, tôi vẫn chật vật với số bài tập về nhà. Và vì cứ mãi lo nghĩ lung tung, tôi đem hai con mắt lơ đãng đến lớp nhìn Vũ.

À há, hôm nay cậu ấy đã đi học.

Minh Thu xoay hẳn người xuống, thích thú nhìn tấm hình trong điện thoại của mình.

“Ông cũng đưa đòi bê tráp cơ đấy? Con bé này là ai? Tóc đẹp ghê, tôi đang định làm kiểu này, cho tôi nick nó đi.”

Tôi tò mò đưa con mắt lù đù của mình sang bên. Hóa ra hôm qua cậu ấy đi ăn hỏi. Vũ mặc áo trắng, bỏ trong quần tây, thắt cà vạt đỏ, bê tráp trâu cau, cậu ấy cười, lần đầu tiên tôi để ý nụ cười của Vũ rạng rỡ đến vậy, bên cạnh là một bạn nữ tóc xù như sợi rơm. (+____+)

“Bạn.”

Vũ vừa dứt câu thì điện thoại rung, hình người gọi chính là cô bạn chúng tôi đang nói tới. Tôi nghe loáng thoáng cô bạn của Vũ đã bắt tàu rời Hà Nội, và sẽ gặp Vũ sau hai tiếng bốn mươi phút nữa. Nhưng đến lúc đó còn trong giờ học, Vũ ra gặp bạn ấy kiểu gì chứ.

Giờ tôi cũng để ý, Vũ đã thay điện thoại mới trong khi chiếc cũ còn mới tinh, trên tay có đồng hồ dây kim loại màu vàng, cặp đeo lệch hiệu con thỏ trắng,...

Tôi và cậu ấy khác nhau rõ ràng, nếu dùng thành ngữ, thì có thể nói là: một trời một vực. Ba lô của tôi cũng có logo, là con cá sấu há miệng, loại bán đầy ngoài vỉa hè. (*____*)

...

Cậu ấy không nói gì với tôi, tôi cũng chẳng buồn nói luôn, lôi sách vở ra học, mắt mũi kiểu gì lại ghi bài lịch sử vào vở Anh Văn.

Chúng tôi học hết tiết ba thì các bạn thu dọn sách vở cấp cặp đi về. Tôi lơ ngơ nhìn và làm theo. Hôm qua Thịnh đã nhắc trước cả lớp hai tiết cuối được nghỉ nhưng đầu óc tôi đã rong ruổi trên mây thì biết sao được.

“Lâm Anh đi chơi cùng tụi bạn của tôi không?”

Cuối cùng Vũ lên tiếng trước,

“Ummmmmmmm... – Tôi phân vân dù đã sẵn câu trả lời – Tổ đi mà không dặn trước mẹ thì không hay lắm.”

Nói như vậy đỡ hơn từ chối thẳng thừng, đầu óc tôi chưa biết nhiều về Vũ.

Tay Vũ khẽ nắm lại, lộ đường gân xanh trên bắp, tôi luôn cảm thấy sợ những lúc này. Cậu ấy định đưa điện thoại của mình cho tôi nhưng lại rụt về.

Tụi bạn của Vũ bao gồm cả Phong và nhiều bạn trong lớp. Khi tôi lấy xe rong ra đến cổng thì họ tụ tập đầy bên vệ đường, toàn đi xe máy. Phong đứng ngay cạnh xe Vũ, dù vết bầm trên má vẫn còn nhưng không có dấu vết gì trong quan hệ cả hai. Trông thấy tôi Phong định làm gì đó nhưng lại thôi, để Thịnh dựng chân chống xe rồi đi về phía cổng.

“Lâm Anh đi không? Tôi đèo. Vũ khao xe mới đấy.”

Tôi cảm ơn lòng tốt của lớp trưởng nhưng từ chối với lý do như đã nói với Vũ.

“Vậy để tôi gọi xin phép cho.”

“Thực ra sáng tớ ăn linh tinh nên cảm thấy khó chịu.”

Tôi nói dối, vì thực ra tôi không muốn bước chân vào thế giới không thuộc về mình.

Tôi chỉ gật đầu chào mấy bạn lấy lệ, chưa kịp cho chân lên bàn đạp, Vũ đã nổ ga phóng vèo ngay trước mặt.

*

Đầu óc vốn đang lững lơ nên làm sao tôi nhớ trưa nay bố mẹ làm tăng cường, ông bà đi giao lưu hội người cao tuổi, có gửi chìa khóa nhà bên cạnh.

Quay đầu xe ra ngoài ngõ, tôi đứng lăm lè một lúc cân nhắc về việc rẽ trái hay phải. Đến nhà chị Hải Anh, hay nhà Mai Mít? Tôi sợ nỗi cô đơn và đang tìm mọi cách trốn tránh nó.

Phăm phăm đạp xe xuống nhà bác gái, nhà khóa cửa, lộn lên nhà Mai Mít, tôi thất thần trông chú Dương tay xách đồ ăn, nhấn chuông. Cô Thanh mẹ nó ra mở cửa.

Mai Mít có lẽ không ở nhà, tôi quay đầu xe lần nữa, giờ thì đã biết lí do tại sao Mai Mít không còn thích chơi cùng Phong.

Tôi khóc vì Mai Mít của tôi, vì Phong của tôi và Vũ của tôi... nữa.

Nhưng đến khi đối không thể chịu được, tôi tấp vào quán ven đường làm bát bún ốc, (^_____) dốc nhiều tương ớt ăn cho đỡ lờ mũi luôn, chẳng nào mắt mũi đã tèm nhem. (@____@)

Độc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 24

24. Chương 24

Trường tôi kỷ niệm mười năm thành lập cùng dịp 20.11, nên vô cùng hoành tráng. Từ cuối tháng mười, phong trào thi đua học tốt dạy tốt đã được phát động. Tụi lớp B1, B2, B4, B5... thi nhau đăng ký tiết học tốt trong khi lớp tôi im thín thít. Thay vào đó chúng tôi tham gia mạnh các hoạt động ngoại khóa.

Thịnh ước tính có tới ba tiết mục để đăng ký trong ngày Nhà Giáo Việt Nam, học sinh cả trường luôn kỳ vọng và chờ đợi vào sự cống hiến của lớp tôi vì bất kỳ thành viên của 11B3 đều dốc hết mình đầu tư cho chương trình. Và đó là lí do từ giờ tới cuối tháng tôi nhẩn tui.

Minh Thu đang huấn luyện cho cậu bạn Đức đẹp trai, bạn ấy dặn Đức phải cười nửa miệng và nháy mắt, đó là cách khiến các em lớp dưới chết đứ đừ. Đức sẽ nhảy hip hop với năm bạn trong lớp. Lệ Quyên cùng các bạn tổ I có màn nhảy Kpop, thêm nữa là tiết mục Quyên hát cùng Phong nhưng mới bị hủy bởi chính bạn ấy. Còn tiết mục thứ tiếp, là đóng kịch bằng tiếng Anh.

Vũ tới lớp, tôi bối rối quay mặt ra chỗ khác, thôi đành nhìn cái thùng rác vậy. (-_____-).

Giáo viên Anh Ngữ người Việt lớp tôi, cô Hà My đi vào lớp trước giờ trống đánh, theo sau cô là Phong. Cậu ấy cầm một xấp giấy.

Rồi cô nói rất nhiều bằng tiếng Anh, tưởng như không có điểm dừng. Các bạn gật gật, đến lượt Phong nói, cũng xỏ một tràng dài tương tự. Ai cũng hiểu chỉ mình tôi không hiểu. Lớp tôi được mệnh danh dân chuyên ngữ bởi nửa giờ lớp sau khi tốt nghiệp sẽ đi du học nên chẳng mấy người biết tới sự tồn tại của một con lạc đà như tôi ở xứ sở thần tiên. Đã vậy Phong nói nhanh như gió, được vài câu các bạn phá lên cười vì sự hài hước, đáng yêu của cậu, trừ Lệ Quyên, Vũ và tôi. Thực ra tôi rất muốn cười nhưng không thể nghe được.

Thường thường nhìn vẻ mặt ngơ ngơ của tôi, Vũ sẽ dịch giúp nhưng cậu ấy cứ như bức tượng bất động này giờ. Căng tai nghe lồm bồm được vài từ, cùng với hành động của người trên bục giảng, tôi đoán Phong đang cầm trên tay kịch bản mà cậu và cô Hà My đã viết, giờ phổ biến để chọn diễn viên. Bởi có từ “choose” trong lời cô nói.

Ngoài ra tôi còn nghe được từ “Cinderella” và “Prince”. Vậy là kịch Cô bé lọ lem. Xem ra tôi cũng hiểu được ra vấn đề.

“Do you think you could be Prince, Vu?”

Cả lớp quay xuống bàn tôi, tôi quay sang nhìn Vũ. Cô Hà My rất quý Vũ vì theo như cô và thầy Ivan, giáo viên người nước ngoài, cậu ấy làm chủ được âm thanh.

“Am I prince? Give me a reason.”

Cậu ấy cần một lí do để “phải” làm Hoàng tử. Chỉ mình cậu ta dám nói vậy với cô My. (@____@)

Cô đang suy nghĩ câu trả lời.

“So, who is Cinderella?”

Vũ tiếp tục.

Cô My cần môi nhìn quanh lớp một lượt để tìm câu trả lời cho “chàng hoàng tử.”

Tôi nghĩ tới Lệ Quyên.

Có một cánh tay giơ lên. Nhưng không phải từ Quyên, mà từ lớp trưởng.

“Lâm Anh would be a great idea”.

Tôi tên Lâm Anh, ờ, khoan đã, lớp có hai Lâm Anh, lọ lem phải là con gái, trong hai đứa có mình tôi không phải con trai, suy ra Thịnh đề xuất tôi ư? (>____<)>

Không ai nói gì, người ta vẫn có câu im lặng là đồng ý.

“If you are Cinderella, you will get amazing ten marks for two tests.”

Nếu em là Lọ lem, em sẽ được hai con mười cho hai bài kiểm tra bốn lần phút. Nghe hấp dẫn nhỉ?! Ngữ pháp đối với tôi không phải vấn đề lớn, nhưng để nghe và nói tôi nghĩ mình không thể vượt qua ngưỡng năm điểm.

Tôi liếc nhìn Phong, nhìn cả tập giấy kịch bản trong tay cậu ấy, rồi đặt câu hỏi: tại sao Hoàng tử... không được mười mà chỉ có Lọ lem?

Vì cả vở kịch Lọ lem nói hết phần mọi người. (=____=)

Để được mười tôi sẽ phải nói rất nhiều, tiếng Việt diễn đã khó, huống chi tiếng Anh.

“Do you agree?”

Ấn trong tiếng cô Hà My, Vũ đưa ánh mắt về tôi, nhưng tôi nhìn Phong. Cậu ấy im lặng này giờ. Tôi có nên đóng kịch với Vũ không nhỉ? Nên hay không?

“Well, I...”

Giữa dấu ba chấm ấy, tôi nghe thấy tiếng nói rất nhỏ bên tai:

“Please.”

Nhưng tôi lại nói:

“Em nghĩ kịch sẽ hoàn hảo hơn nếu là một bạn khác.”

Tôi nói tiếng Việt, bằng ngôn ngữ mẹ đẻ,...

Có lẽ tôi sợ tiếng Anh hơn sự thất vọng của Vũ.

“Oh, – kể cả sự thất vọng của cô Hà My, cô nhìn lướt quanh lớp lần hai – Diep Le Quyen! How about you?”

“Okey. I got.”

Vũ đồng ý rồi, trước khi Lệ Quyên trả lời, cậu ấy ngồi phịch xuống.

Thêm vài diễn viên phụ nữa, cô My chốt danh sách “diễn viên” và giao nhiệm vụ đạo diễn cho Phong. Còn về chỗ tập, Lệ Quyên nói có thể đến nhà bạn ấy, nhưng Phong không thích điều đó. Cậu ấy buồn, tôi cũng buồn.

“Nhà tao đi, có phòng trống tha hồ tập.”

Phong chỉ gật đầu trở về lớp mình.

*

Trời đông u ám nên lòng người cứ buồn buồn. Tôi đưa bút vẽ những cuội trên nền giấy trắng, vô tình chạm tay Vũ, cậu ấy rụt lại ngay,...

Giờ Vũ ngồi bên tôi mà không còn muốn đưa mắt nhìn sang tôi nữa,...

Mai Mít sang lớp kéo tôi xuống căng tin mua đồ ăn sáng. Suốt quãng đường nó nói rất nhiều về Vũ, về những tấm hình trên mạng xã hội của cậu ấy, Vũ có nhiều bạn xinh đẹp, ở Vũ toát lên phong cách con trai Hà Nội, lạnh lùng như một cơn mưa, lúc lại cuồng nhiệt như ngọn đuốc. Hừ, con trai ở đâu chả có người này người kia, tôi thử nhắm mắt tưởng tượng... về những con phố cổ, tán lá bàng, chợt tôi thấy Vũ nở nụ cười dưới cơn nắng vàng.

Ở căng tin, tôi bắt gặp Phong đang ngồi một góc, cậu ấy ăn một cái bánh mì kẹp thịt rất to, vẻ vội vàng. Mỗi sáng Phong đưa em đi học, rồi lo cho em bữa sáng, đến lớp thì năng nổ các hoạt động Đoàn trường, giờ mới được ăn, vừa căn thời gian vào tiết tới.

“Mày không mua gì ăn à?”

Tôi lắc đầu, giờ ngay đến tiền mua dụng cụ học còn không có, nhịn ăn vặt cho khỏe. Mai Mít mua bịch sữa và bim bim, nó xé toạc chìa ra nhưng tôi không ăn, thay vào đó tôi kéo nó tới chỗ Phong.

“Tao vào lớp!”

Mai giằng tay bỏ đi.

“Trẻ con tụi mình làm gì có lỗi!”

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt như muốn khóc.

“Đáng lẽ mày nên là Chun Mít ướt.”

Đúng vậy, tôi nhiều nước mắt, có thua gì Mai Mít, nó ôm lấy tôi mà hàng nước mắt lăn dài.

Cậu bạn của chúng tôi bỏ lại chiếc bánh mỳ, chạy tới gỡ đầu gỡ tai, cuống quýt lấy hộp giấy ăn, điệu bộ đó khiến tôi bật cười, gạt đi giọt nước vương trên hàng mi. Con Mai cũng ngừng khóc luôn.

Mai bảo tôi dễ cười dễ khóc, chẳng thay đổi gì. Thà cứ suy nghĩ đơn giản, vô tư vậy lại hay. Bị nó nói mình trẻ con, tôi mặc kệ, miễn nó và Phong không còn giận nhau nữa. Chuyện của người lớn mặc người lớn, tôi khoác vai cả hai, đi chen giữa.

“Cậu lên kịch bản Lọ lem cho lớp tớ à?”

Không ai lên tiếng thì tôi lên tiếng, ba đứa đi dưới sân trường, giữa tiếng ồn ào của tuổi học trò.

“Sao? Mà viết kịch bản kinh dị hả?”

“Đâu có. Lọ lem và Hoàng tử... chế.”

“Mày viết thì ai đọc?”

“Cho bọn lớp B3 đọc.”

Ồ hay, tôi là đứa lên tiếng trước mà họ tiếp chuyện nhau lơ tôi đi luôn. Khác với tôi, Mai Mít nói chuyện với Phong thoải mái vô cùng, nó đã bỏ tôi chạy sang đi cùng Phong. Nhưng tôi vẫn thích gọi cậu tớ với Phong hơn. Có chút gì đặc biệt hơn so với ngày xưa. (^____^)

“Mày cười gì vậy Chun?”

Thậm chí tôi còn cười toe toét vì Phong thân Mai Mít hơn tôi.

“Sao Lâm Anh không nhận vai Lọ lem, tớ nghĩ cậu hợp với vai đó.”

“Con Lâm Anh nhận vai Lọ lem thì thằng Hoàng tử chẳng thà chọn một trong hai đứa chị gái gồm ghiếc làm vợ còn hơn. Hớ hớ.”

Nó cười hí hí hồ hồ, giỡn mặt tôi. Phong cũng hòa cùng, tôi chỉ biết xị cái mặt xuống.

“Cậu không tự tin về khả năng tiếng Anh của mình ư?”

Tôi gạt đầu. Phong hiểu được nên chắc Vũ cũng hiểu được như thế nhỉ?

“Tớ không nhận vai... có làm cậu khó xử không?”

“Khó xử chuyện gì?... À, chuyện con bé Lệ Quyên và thằng Vũ đóng cặp với nhau ấy hả, mà nhận làm Lọ lem thằng Phong còn khổ tâm hơn.”

Tôi thấy ngại khi nhắc tên Lệ Quyên trước mặt Phong, và vô cùng hối hận khi đã kể cho Mai Mít nghe chuyện nhận vai để nó oang oang cho cả làng cả tổng cả Phong biết.

Nhưng Phong khổ tâm nếu tôi đóng Lọ lem á?

“Con nhỏ vô duyên!”

Phong đứng tách ra, cậu ấy đi chậm lại về hướng lớp mình.

“Sao mặt mày ngơ thế? Ý của tao là thằng Phong nó...”

Phong không cho Mai Mít nói bằng việc bịt chặt miệng. Nhiều lúc tôi thấy Mai Mít nói nhiều thật, nhưng không phải lúc này, tôi muốn nghe nó nói nữa. (-_____-)

“Cậu sao vậy Phong?”

Tại cậu ấy đồ rần, không đáp, luống cuống kéo Mai về ngôi nhà 11B14 của nó. Tôi vốn chỉ là chất xúc tác nhỏ bé hàn gắn tình cảm giữa Phong và Mai Mít, vì lẽ đương nhiên, chúng tôi luôn cần nhau.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 25

25. Chương 25

Vũ đề nghị các bạn tập các tiết mục tại nhà cậu ấy, vì nó tương đối rộng để chứa được tiếng ồn của cả tập thể vài chục người. Chúng tôi học xong đã mười hai giờ kém, chuẩn bị cho buổi ngoại khóa cần tốn nhiều thời gian nên Vũ mời các bạn đến nhà ăn trưa luôn.

Không nhảy nhót, diễn thời trang hay đóng kịch, tuần này lịch học nhẹ nhõm, tôi dự tính tới nhà anh Sơn Anh chơi với em bé, con đầu lòng của anh. Ấy thế trường tôi còn tổ chức hội trại bao gồm cả hội chợ, mỗi lớp được đăng ký một gian hàng buôn bán. Ban cán sự xét thấy bán đồ ăn lãi nhất, nhưng chưa tìm được người triển khai. (-_____-)

Nom tương tôi có lẽ giống dân buôn bán (>____<) hoặc=“” toát=“” lên=“” tư=“” chất=“” đảm=“” đang=“” nên=“” được=“” các=“” bạn=“” nam=“” trong=“” lớp=“” đề=“” cử.=“” (=“____=”) hiu=“” hiu.=“”>

Bà nội và mẹ đồng tình lắm, vì bằng cách này, tôi có thể biết tới cái thứ xa xỉ gọi là “nữ công gia chánh”.

Lệ Quyên giao cho tôi tận một triệu, và các bạn kỳ vọng tôi sẽ biến nó gấp hai, gấp ba lần. Cứ như tôi giao cho Phong hai viên bi, cậu ấy chơi lên được chục viên rồi khi trở về tay trắng. (>____<)>

Tôi cầm hai tờ năm trăm về chỗ mà tay cứ run run. Mọi người đang bàn luận đủ món: tokbokki, cơm cuộn Gimbab của Hàn Quốc, bánh rán Đô-rê-mon,... toàn những thứ tôi chưa ăn bao giờ thì làm thế nào được. Hichic.

Vũ nhìn sự chật vật của tôi mà không mảy may một lời. Cậu ta lúc này lạnh như một cơn mưa. Thế gọi là phong cách ư? (T____T)

Tan học, cả lớp í ới hện nhau ở cổng cùng đến nhà Vũ. Một số bạn hỏi địa chỉ trước, Vũ xách cặp đi cạnh bên lớp trưởng cùng đám đông, có liếc nhìn tôi lấy một lần.

Các bạn con trai hầu hết có xe máy, họ chở các bạn nữ. Tôi vào nhà xe lấy con ngựa sắt của mình thì Thịnh bước vội đuổi kịp.

“Nhà Vũ xa lắm, Lâm Anh đi cùng tôi luôn.”

“Không xa bằng nhà tớ được, nếu đi cùng nhau, chiều bạn lại phải trả tớ về trường, mất công lắm.”

“Có sao đâu, nếu giờ bạn đạp xe thì cả lớp lại phải đợi. Lên xe tôi cho nhanh.”

Tôi đâu nghĩ sẽ được đợi, mà địa chỉ nhà Vũ tôi thuộc nằm lòng, mười hai năm ở nơi ấy lạc làm sao được.

“Lớp mình có mặt hết ở ngoài cổng rồi, còn mỗi tôi và Lâm Anh. Nhanh thôi!”

Tôi vẫn muốn tự đến hơn, nhưng không muốn bị cho rằng lè mè và nhận về những ánh nhìn khinh khỉnh nên đành theo Thịnh.

Vì là lớp trưởng nên Thịnh lấy xe cuối cùng cũng không bị ai nói gì. Cậu ấy ngồi lên và đợi tôi. Tay lái Thịnh còn yếu nên xe loạng choạng khi có người đằng sau leo lên. Không có mũ bảo hiểm, tôi nơm nớp lo sợ.

“Ê.”

Vũ ném cho Thịnh một chiếc mũ bảo hiểm màu trắng trong cốp xe, sau đó lên xe đi luôn.

Thịnh đưa chiếc mũ đó cho tôi.

“Sao lại đưa tớ? Bạn cầm lái... cần hơn.”

Thịnh không trả lời, chỉ đưa tay chỉ lên đầu. Cậu ấy đang sở hữu mái tóc dựng đứng, mỗi sợi tóc sẽ thành véc-tơ vô hướng nếu đội nó.

Hơn nữa, chưa bao giờ tôi bắt gặp Vũ đội mũ bảo hiểm.

Vậy là để tôi đội ư?

Tự dưng thấy vui vui vì Vũ đâu có lạnh như lời đồn thổi của... chính bản thân tôi.

Lệ Quyên đáp ánh nhìn khó chịu thẳng vào tôi khi lướt qua.

Các bạn khác cũng bắt đầu di chuyển, Thịnh đi chậm chậm và là người đi sau cuối. Gần nửa đường, cậu ấy mở lời:

“Lâm Anh và Vũ giận nhau à?”

Giận nhau?

Giận nhau là thế nào? Tại sao phải giận nhau?

“Không. Tổ và cậu ấy vẫn bình thường.”

“Con trai tụi tôi thích con gái hiền.”

Vậy sao? Thế mà bố mẹ luôn phiền lòng vì cái sự hiền như cục đất sét phơi khô của tôi, còn tôi nhiều khi cảm thấy bất lực với chính mình.

“Vũ rất thích Lâm Anh thì phải!”

Lại nói đến “thích”, lần này tôi được nghe từ một người khác nói về tình cảm của Vũ dành ình, trước đó thì nghe từ một người khác (là Vũ) nói về tình cảm của mình dành cho Phong.

Nhận xét của người ngoài mang tính chất khách quan, thường đúng hơn ý kiến chủ quan,(0____0) nhưng không hiểu sao sau mấy ngày không bình thường giữa tôi và Vũ, tôi cảm thấy được an ủi khi nghe Thịnh nói vậy.

*

Mỗi lần bước vào khu đất chung cư cũ, tôi đều có cảm giác bồi hồi khó tả, dường như nó đã thuộc quyền sở hữu của một gia đình khác. Vì thế trong khi Thịnh xoay sở cho xe vào giữa hai xe khác trong bãi thì tôi đứng bất động, như một đứa trẻ con cầm bút màu để vẽ về ngôi nhà của nó.

Chúng tôi đi vòng qua khu nhà nghỉ để đến nhà Vũ, nó nằm cuối cùng trong tổng thể khách sạn. Một ngôi nhà hai tầng, diện tích không lớn, chừng bằng nhà của Phong và tôi ngày xưa cộng lại. (+____+)

Cả lũ chen chúc đứng vào trong ngôi nhà, mà tôi chỉ cảm thấy ngột ngạt chứ không ấm áp. Bố mẹ Vũ không có nhà vì họ thường xuyên đi công tác trong miền Nam, hoặc trên Hà Nội, nhưng mẹ cậu quản rất chặt. Vũ vừa đặt cặp xuống ghế thì mẹ gọi điện tới, hỏi han đủ thứ, còn bắt kiểm chứng bằng việc chuyển điện thoại cho lớp trưởng. Nếu tôi là con trai chắc cũng vậy, vì ngay từ bé Phong đã bị chú Dương giám sát 24/24.

Về như mẹ Vũ không tin Thịnh lắm nên cô muốn nghe giọng bạn nữ ngồi cạnh trên lớp để xác minh.

Thịnh định chuyển máy cho tôi thì Vũ giữ lại, hướng về phía Lệ Quyên.

À, trước đây người ngồi cạnh Vũ đâu phải tôi, hoặc là Lệ Quyên đáng tin cậy hơn tôi.

“Không như Lâm Anh nghĩ đâu, Quyên gặp mẹ tôi rồi, dễ nói hơn.”

“Uh, tớ có nghĩ gì đâu.”

Tôi đang nghĩ cái gì chứ? Tôi nghĩ nó làm gì? (@____@) Sao tôi phải nghĩ?

Nhưng... Lệ Quyên ngồi cùng Vũ có vài ngày thôi mà. (T____T)

“Trở tài nấu nướng đi mày! Bọn tao đói!”

Nói tới chuyện ăn uống, bụng tôi cũng đang sôi lên biểu tình dữ dội.

“Ồ. Mày xào nhé!”

Tôi đang nghĩ đến việc đói nên không để ý rằng Vũ sẽ đứng bếp nấu. (+____+)

Vũ biết nấu á?

“Lâm Anh ra giúp một tay đi chứ!”

Giúp thì đương nhiên rồi nhưng cái cậu lớp trưởng có vẻ thích vun tôi vào việc... lớn. Tôi vào trong bếp thì Lệ Quyên đã khoác tạp dề đứng bên Vũ, Vũ dặn bạn ấy đun nước, trong khi đó sẽ ra khu nhà bếp khách sạn lấy thêm đồ.

Khi Vũ trở về thì có cả Phong, hai cậu ấy hai tay hai túi mỳ khô, túi rau quả, Phong còn có thêm cái cặp sách.

Rau đã được nhà bếp rửa sạch, hành tỏi đã được bóc, chỉ ngâm mỳ rồi cho vào nấu. Những việc tôi có thể làm được thì đã có người làm rồi. (+____+)

Bếp của Vũ rất sạch sẽ, cũng đầy đủ dụng cụ, kể cả những con dao bé tẹo tèo. Phong sử dụng đồ bếp quen thuộc như nhà cậu ấy, hành động cắt rau mới chuyên nghiệp làm sao, trong khi nếu là tôi, mẹ tôi sẽ dùng “mỹ từ”: thái như cho heo ăn. (@____@)

Lệ Quyên đứng bên Vũ, hai người họ đang lo chần mỳ, trông mới đẹp đôi làm sao... nếu như tôi chạy lăng xăng bên cạnh Phong. He he (^____^).

Thịnh và các bạn nam nhìn tôi bằng ánh mắt hối hận như vừa giao trứng cho ác, phải thôi, các bạn ấy đã đề cử tôi nấu ăn trong hội chợ. Không phải lười, tôi rất muốn làm nhưng cái chính là lo ngại không ai nuốt nổi, đó cũng chính là lí do tôi được miễn việc bếp núc trong nhà.

Giai đoạn nấu nướng, Vũ cho lên bếp một cái chảo, cùng lúc với Phong, hai cậu ấy cùng nấu. Tôi và các bạn chỉ biết tròn mắt nhìn, hai người này nấu liệu có ăn được không? (-_____-)

Minh Thu hỏi Phong thì được cho hay, cậu ấy thích nấu ăn, tình cờ quen được Vũ cùng chung sở thích nên cả hai đã làm bạn trước khi học cùng trường. Trong khi đó tôi chỉ có sở thích ăn và ăn.

Vũ đặt đĩa mỳ lên chỗ tôi đầu tiên, trông nó thật hấp dẫn. Phong không đặt đĩa mỳ cho ai cả, mà để trên kệ bếp cho ai lấy thì lấy, hơi tham lam nhưng tôi muốn ăn mỳ của cả hai người (T____T).

Tôi ngước lên nhìn Vũ, và đợi các bạn dùng bữa mới ăn.

Vũ ngồi ngay cạnh tôi, Lệ Quyên ngồi cạnh Vũ, còn Phong ngồi xa lắc xa lơ. Tôi chạy đi lấy đĩa. Mình tôi ăn đĩa (>____<) còn=“” các=“” bạn=“” dùng=“” nĩa=“” vì=“” lần=“” nào=“” ăn=“” nĩa=“” y=“” như=“” rằng=“” tôi=“” sẽ=“” cần=“” phải=“” nó,=“” mà=“” rằng=“” của=“” của=“” tôi=“” đặc=“” biệt,=“” cái=“” rằng=“” sữa=“” của=“” nó=“” đã=“” từng=“” bị=“” mẽ.=“” (t____t)=“”>

Vũ nhìn tôi:

“Ăn đi!”

Nói giọng như ra lệnh. Đó gọi là... phong cách của cậu ấy.

Nghe phản hồi của các bạn thì món mỳ rất ngon. Tôi ăn.

“Thế nào?”

Vũ hỏi bằng vẻ mặt tự đắc như biết sẽ nhận được lời khen.

Tôi là người rõ hơn ai khác cảm giác của người bỏ hết công sức làm một món ăn mà bị trê trách, nên đành nói giảm nói tránh vậy.

“...Ngon.”

“Biểu cảm thế mà nói ngon?”

“Tại tớ không quen ăn đồ tây.”

“Sao không nói?”

Vũ cầm đĩa mỳ lên, tôi lại bắt gặp những đường gân xanh đáng sợ, cậu ấy ném luôn vào sọt. Thế này gọi là mạnh động như ngọn đuốc hay phong cách? (@____@)

Hành động đó khiến tôi sợ xanh mặt. (x____x)

“Mày làm gì vậy?”

Phong khom người nhặt chiếc đĩa sứ từ thùng rác, cho vào bồn rửa và xả nước. Tiếng nước nghe man mát, dịu dịu.

Sau đó bữa ăn thật ngon, sự hân học của các bạn đủ để tôi no căng. Tôi đúng là đứa phiền phức.

Vũ quay về đĩa mỳ của mình, cắm mặt ăn, hết như tôi tự ăn đồ mình nấu. Nhưng tôi nấu chỉ mình ăn được, còn Vũ nấu rất ngon, mình tôi dở dở ương ương nên mới vậy.

Phong trở về chỗ, cậu ấy chỉ ngồi nhìn đĩa mỳ và tôi.

Biết mình không tốt, tôi nhận nhiệm vụ rửa bát. Có mấy bạn nói sẽ phụ một tay, nhưng ngón tay của họ đều gắt đả hoặc sơn màu rất kỳ công nên cứ để họ vậy nước, việc của mình tôi nên lặng lẽ làm.

Xong đồng bát, mấy bạn leo lên phòng tham thú “lãnh địa” của Vũ, tôi rửa nốt chảo rồi ngồi ngắm mấy con cá vàng, tự hỏi thịt cá vàng vị thế nào nhỉ? (>____<) nghĩ=“” vậy=“” nên=“” tôi=“” vỗ=“” béo=“” chúng=“” trước=“” rắc=“” hộp=“” thức=“” ăn=“” cạnh=“” bể=“” cho=“” chúng.=“”>

Phong đứng từ cửa sổ bên ngoài hiên lúc nào, chìa tay vào cho tôi một cái túi màu trắng có bánh mỳ bên trong. Bánh mỳ kẹp pa-tê, món mà tôi... phát cuồng. Tôi quên luôn mấy em cá vàng.

Oh, nhưng pa-tê cũng là đồ ăn tây, tuy nhiên về Việt Nam đã lâu nên bị Việt hóa rồi. Tôi nhận lấy của Phong mà cười rất tươi. Cậu ấy vẫn đứng cách tôi qua hàng song cửa.

“Tớ một nửa cậu một nửa.”

Tôi nói và bỏ túi bóng ra. Chiếc bánh mỳ còn nóng nguyên.

“Tớ bảy phần cậu ba phần.”

Âm thanh đó nghe giống như: “Tao là con trai ăn khỏe hơn, mày ăn ít thôi, ba phần thôi.” Chúng tôi từng chia nhau bất kỳ thứ gì, kể cả que kem và nước đá.

Nhưng lần này Phong chỉ lấy phần ba, còn tôi được bảy phần.

Đó là miếng bánh mỳ mà tôi ăn với hương vị trọn vẹn của đúng mười năm trước.

Có tiếng nô đùa trên ban công tầng hai khiến tôi ngượng ngùng quay vào trong.

Khi cả lớp đi xuống, Phong đề nghị tập kịch. Các bạn trong đội nhảy sẽ tập ở góc sân phía sau, còn những đứa vô công rồi nghề như tôi đứng xem, có thể tham gia nêu ý kiến, hoặc lên kế hoạch chuẩn bị sân khấu.

Cô Hà My giao cho Phong đảm nhiệm vì cậu ấy có khả năng sửa lỗi phát âm và đủ hài hước để tạo lôi cuốn cho vở kịch, cô cùng thầy Ivan sẽ tổng duyệt sau. Cô chọn đúng người rồi, xưa nay Phong không lên tiếng thì thôi, một khi đã nói tụi con gái chúng tôi nghe răm rắp, mà bọn con gái nghe thì lũ con trai cũng phải nghe.

Lệ Quyên tập trung vào vở kịch hơn đội văn nghệ, bạn ấy đang đọc kịch bản bên cạnh “chàng hoàng tử” ngồi vắt vẻo chơi điện tử.

Dù sao không có cô giáo, các bạn nói tiếng Việt nên tôi cảm thấy bớt lạc lõng. Phong dặn dò vì không phải ai cũng nghe được hết những câu thoại bằng tiếng Anh nên đội ngũ diễn viên cần phải dùng ngôn ngữ cơ thể.

Bước đầu anh chàng đạo diễn nghiệp dư cho phép đội kịch cầm giấy đọc thoại. Cô bé lọ lem có một người dì và hai ông anh trai tối ngày rúc đầu chơi game, ngày ngày cô bé làm quần quật đủ thứ việc, như chơi điện tử cùng ông anh trai, (@____@), ôi trời ơi đất hỡi, tôi cười đến chảy nước mắt.

Phong chỉ cho Quyên một số chi tiết cần nhấn mạnh, nhìn hai người ấy cũng đẹp đôi... nhỉ?

Tôi ngồi dựa lưng vào cây cột và ngủ lúc nào chẳng biết, đến đoạn chàng hoàng tử tìm đúng bài nhạc chuông của chiếc điện thoại trong túi cô nàng Lọ lem, tôi lại lăn ra cười thì làm rơi chiếc áo khoác đồng phục.

“Vũ Anh Vũ

11B3 – THPT Hùng Vương”

Trên ngực áo gió có thêu bằng tên của Vũ, còn cậu ấy mặc độc một cái áo trắng ngắn tay.

“Nghỉ giải lao chút!”

Trước khi diễn lại lần hai, các bạn vòng ra phía sau xem Đức và các bạn nhảy hip hop. Tôi đưa trả lại Vũ chiếc áo.

“Cậu mặc vào đi, trời lạnh đừng mặc phong phanh.”

“Nếu thấy lạnh tôi sẽ vào lấy áo khác, Lâm Anh cầm lấy...”

Vũ không định nhận lại, nhưng tay đành chìa ra, như biết tôi sẽ không cần tới.

“... Không phải tớ không muốn, mà bởi tớ đã mặc áo khoác rồi, sao mặc được nữa!”

“Ừm, thế thì được,... nhưng áo rất to, mặc trùm lên?”

Híchic, tối nay được dự báo có đợt gió mùa, nhưng không phải bây giờ.

“... Nóng chảy mồ hôi!”

Vũ cười ha ha, cậu ta xoa đầu làm tóc tôi chả ra thể thống gì, đành phải bỏ dây buộc, cho tay cào cào như tổ quạ.

Vũ giật dây chun của tôi. Trời ạ, cậu ta đang dự tính chuyện gì đây?

“Cậu trả lại tớ dây buộc đi!”

“Tôi... tịch thu... Bạn để tóc như thế này trông hay hơn nhiều.”

Cách xưng hô cậu ta học ở đâu không biết, cả câu nói trên không giống thường ngày tí nào. Không sao, tôi thiếu gì nịt chun, bỏ lại cậu ta tôi đi lấy cặp, cả rổ chun buộc tóc mất một cái chả sao, dù gì cái dây đó gần hết rồi. (>____<)>

Cơ mà cặp tôi bị thủng một lỗ, cái lỗ đủ để những chiếc nịt lọt ra ngoài. (T____T) Chỉ còn cách tìm một cái khác trong nhà của một cậu con trai, hoặc là đòi lại.

Tiếc rằng Vũ đã dùng để buộc chỏm tóc ngắn cũn sau gáy. Cái dây buộc có một vị trí không tồi. Trông cậu ta buộc tóc... hay hay.

*

Mười phút, hai mươi phút,... anh chàng đạo diễn nghiệp dư nói rằng chỉ để các bạn nghỉ giải lao năm phút. Tôi đi một vòng và không tìm được Phong, định nhắc lớp trưởng cho tập kịch tiếp, thì nhận ra ngoài Phong chẳng ai quan tâm đến nó. Cậu ấy không có ở đây, ai còn màng tới nữa.

Phong về mà không chào tôi.

Vì vậy buổi tụ tập sớm kết thúc, tôi đứng đợi Thịnh nhưng cậu nói rằng có việc đột xuất. Không sao, tôi có thể đi bộ, ông nội khuyến khích bọn trẻ thời nay đi bộ xuyên quốc gia mà. (>____<)>

Đi ra được tới cổng thì Vũ kéo kít trước mặt tôi bằng phanh của một chiếc xe đạp mini đã mượn từ ai đó, trong số nhân viên ở bãi để xe.

Có lẽ vì tầm lưng khom lại cho tay nắm ghi-đông của Vũ mà tôi leo lên không suy nghĩ. Cơn gió trở nên bớt se lạnh hơn, bắt chợt cậu ấy hát:

“Đưa em đi chơi xa/ Trên con xe tay ga...”

Tôi cũng lẩm nhẩm hát theo. Cả hai đứa hát được hai câu thì tắc tịt bởi chỉ nhớ được có thế.

Vũ đưa tôi lấy xe đạp rồi “hộ tống” đến ngã rẽ cuối cùng thì gặp mẹ đạp xe ra, trông thấy con gái há miệng cười hơ hớ mẹ bất bình lắm. Vũ hỏi tôi học trò chết gọi là gì, tôi không biết, hóa ra là “sĩ tử”, già quá chết là “lão tử”, chết toàn thân là “nguyên tử”, ngược lại “phân tử” là không toàn thân, còn bị chết do chém thành

nhiều mảnh gọi là “thái tử”, đến đoạn chết khi đi tiểu sau khi ăn yến tiệc gọi là “Tiểu Yến Tử”, thiếu áo lạnh mà chết là “Hàn Mặc Tử”, tôi không chịu nổi cười rúc rích để mấy bác ngồi hàng nước quay ra nhìn.

“Lâm Anh, đi chợ!”

Dứt câu mẹ đưa bao đông gạo về phía tôi, dành theo mẹ ra chợ, còn Vũ đi về. Tôi trông xe ẹ mua thức ăn, vừa chọn su hào, mẹ vừa nói:

“Mẹ không thích con chơi với những đứa nhà giàu đua đòi.”

Đúng rồi, họ có thêm chơi với tôi đâu (+____+) mẹ yên tâm quá còn gì.

“Nhà chúng có điều kiện, dễ sinh tính ỷ lại không chịu phấn đấu, con nên học tập Phong và Hải Yến. Tại sao con không nhờ Phong chỉ tiếng Anh giúp, bạn bè chơi với nhau để cùng vươn lên.”

“Nhưng... Vũ cũng giỏi tiếng Anh mà mẹ!”

Tôi nối tiếp lời mẹ ngay tức thì. Mẹ cho tôi chơi cùng Phong, tôi cảm thấy rất vui nhưng Vũ thì sao chứ? Cậu ấy làm mẹ không thích ư? Trước đây mẹ từng khen Vũ ngoan ngoãn, bênh vực tôi cơ mà.

“Mẹ không muốn con a dua theo các bạn có điều kiện trong lớp, ý mẹ là con hãy nhìn vào hoàn cảnh nhà chúng ta để phấn đấu, đừng ung dung như các bạn trong lớp. Hơn nữa, tuổi con còn rất nhỏ, chưa hiểu biết nhiều, đừng để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến học tập. Năm tới trường lại cho thi xếp lớp, con nên cố gắng vào chọn I, hoặc II. Mẹ thích con được học trong môi trường đó hơn.”

Đó là môi trường mà mang cặp sách tới trường, ngồi xuống bàn học và chỉ học, không phải nơi các bạn nữ nói chuyện về tóc tai, quần áo, các bạn nam bàn tán về bóng đá, xe hơi, để chế,... Ừ thì tôi không quan tâm tới, nhưng ở môi trường mà mẹ hy vọng, không có cậu bạn lấy dây chun buộc lên chòm tóc ngắn cũn của tôi.

Tôi cảm thấy buồn khó tả, người lớn sao hiểu được tâm tư tui trẻ con chúng tôi chứ? Hoặc là tôi chưa cần lớn để hiểu biết nhiều.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 26

26. Chương 26

“Mày trông thấy tao không chào à?”

Tôi giật mình nhìn Mai Mít, nó vừa đi vừa nhai nhồm nhoàm túi bánh gạo, còn khoác cổ Phong. Phong nhìn tôi rồi quay mặt đi ngay. Sao lạ vậy? Nhưng trông thấy cậu ấy nỗi buồn của tôi tan biến, nếu không ngồi cạnh Vũ thì học cùng lớp với Phong cũng... được. (^____^)

Thế là tôi dẹp chuyện mình là con gái, hỏi luôn:

“Phong chỉ tớ học tiếng Anh nhé!”

Chẳng phải mẹ muốn thế còn gì, tôi quá nghe lời mẹ, vừa nói vừa lấy ba lô từ giỏ xe.

“Đúng đúng, tao cũng phải học tiếng Anh, sắp thi rồi mà không biết gì hết. Sáng học ở trường thì chiều học, cả môn Hóa quái quỷ nữa. Học nhà con Chun đi.”

Tôi và Mai Mít cười tít mắt. Vũ ghét Hóa nên tôi sẽ rủ học cùng.

“Mày học dốt tao kèm riêng, Lâm Anh học khá thì khi nào có bài khó hỏi tớ thôi, cậu học với con bé này chỉ đi xuống.”

Nụ cười tôi tắt ngay lập tức. Phong đi về lớp mình mà không thèm chào tui tôi.

“Hắn bị sao vậy?”

Không chỉ tôi, Mai Mít cũng chẳng cười được, nó đứng ngó Phong vào tận lớp.

Tại sao Phong... hẹp hòi với tôi vậy? Ngày xưa cậu ấy xúi nghỉ học thêm để nhắc bài tôi cơ mà.

“Bạn là bạn của Lâm Anh? Tôi tên Vũ.”

“A ha, tớ là Mai, Quỳnh Mai, Lê Quỳnh Mai.”

“Hai người ăn sáng chưa?”

“Chưa. Cái bánh gạo này lớt dạ không đủ no.”

“Thế thì đây.”

“Wow, bạn chu đáo vậy, nhưng có hai suất, tớ ăn thì bạn ăn cái gì?”

Tôi mím môi nhin cười nhìn con Mai Mít “giả ngơ” trước mặt Vũ, và cũng mím môi khi Vũ hỏi ăn sáng chưa, cậu ấy từng hỏi tôi để “mời” ăn phần, chứ không phải hộp xôi thịt lúc này.

“No rồi.”

Vũ giúi túi xôi vào tay tôi rồi đưa cho Mai Mít túi còn lại, chưa kịp để tôi nói gì đã chạy ra chỗ mấy cậu trai khác.

“Tao ăn suất của mày, mày ăn của thằng Vũ, được đấy. Biết hối lộ tao là tốt.”

Rồi Mai Mít trở về giọng chị hai. Nó đứng giữa sân trường mở hộp xôi ăn ngon lành.

“Cuộc đời thật lắm bất công/ Thằng hai hộp sữa đừa không hộp nào.”

Nó quàng tay qua cổ tôi như vừa làm với Phong và phát ngôn một câu không liên quan đến túi xôi, hay mùi hành khô và mấy miếng giò phủ lên trên. (o____o)

“Tao nói vậy mày còn không hiểu?”

“Hiểu gì? Tao đang nghĩ đến hộp sữa ông Thọ và bánh mỳ.”(x____x)

Trí tưởng tượng của tôi đôi khi chỉ dừng lại ở chuyện ăn uống. (=____=)

“Ai là hộp sữa? Ai là người có hộp sữa? Ai là đừa không có hộp nào?”

Tôi biết sao được đành đợi nó tự hỏi tự trả lời.

“Nghe cho rõ đây, tao là đừa không có hộp nào, thằng Phong Anh và thằng Vũ là hộp sữa. Hiểu chưa?”

Mai Mít thường nhắc đầy đủ tên của Phong khi nó muốn nhấn mạnh hoặc khẳng định một sự thật.

Vừa hay tôi vừa có ý định mua sữa đặc để ăn chấm bánh mỳ, nếu mua cả hai hộp thì tôi sẽ là “thằng hai hộp sữa” rồi.

“Cái gì? Ý mày là Phong... á?”

Thực ra tôi dùng phép suy ngược từ Vũ.

“Đến giờ mày chưa hiểu sao? Tại sao chúng nó có thể thích một đừa ngu ngơ như mày được nhỉ? Nhưng ca này khó, vì hai thằng là bạn thân.”

Mai Mít bỏ lửng câu chuyện, nó không thèm nói với đừa ngu ngơ như tôi nữa. Chỉ còn mình tôi đi giữa sân trường với một túi xôi và rất nhiều suy nghĩ.

Phong từ chối chỉ tôi học tiếng Anh thì sao là “hộp sữa” của tôi được chứ?

*

“Bạn đã tìm ra món ăn cho gian hàng chưa?”

“Hay làm bánh pudding các vị/ Tiramisu/...”

Hic, làm ơn cho tớ biết Tiramisu là cái gì trước khi kêu tớ làm. (T____T)

Tôi bị chèn ép giữa rất nhiều ý tưởng, thôi thì cứ để các bạn đề xuất, tôi chốt một câu tố chịu vậy. (>____<)>

“Thực ra tố nghĩ, đốt lửa trại, các gian hàng, người mua kẻ bán, họ có nhu cầu về nước hơn. Sữa nóng, café, trà,... hoặc để lạnh. Nó rất đơn giản nhưng vô cùng cần thiết.”

Không ai nghe tôi nói.

“Mấy thứ kia vào quán ngồi ăn còn check in được, ở gian hàng ai thèm mua? HẢ?”

Thế mà Vũ nói thì có người nghe, thậm chí là cả lớp. Vì lời nói của cậu ta nặng như cục sắt, hoặc do tiếng nói của tôi nhẹ tựa lông hồng. Cuối cùng đề nghị của tôi đã được để ý tới và sau rất nhiều “chông chênh” nó nhận được sự đồng thuận của các bậc “bô lão”.

Tôi chỉ việc ra đại lý mua café gói, trà túi, mua chanh và số lượng lớn ống hút kèm cốc giấy, cộng thêm việc đặt sữa đậu nành. Xem ra không phải dẫn đo nhiều, vì thế tôi sớm tập trung vào việc học.

Đang ngồi làm Lý ngon ơ, bút bi hết mực, tôi chạy xuống căng tin mua trước khi vào tiết. Khi mua về, tôi có nghĩa qua lớp B1 với sự tò mò của... con gái. Nếu nhìn thấy cậu ấy sẽ chạy luôn về lớp, còn nếu không thì cứ đứng nhìn cho thấy. (>____<)>

Lần này tôi thấy ở phía dãy hành lang, giữa lớp B1 và cầu thang, Lê Quyên đưa tay lên khoe mắt, còn Phong khẽ đặt ngón tay lên bờ vai run run, để Quyên quay người lại ôm chầm lấy cậu.

Tôi chưa bao giờ được như thế, ngày trước, kể cả việc nắm tay, cậu ấy chỉ cho chúng tôi mỗi đứa nắm một lần.

Vì sao thế? Cậu nói cho tố biết được không, Phong Anh?

Mặt mày xám xịt, tôi quay về lớp. Lê Quyên về sau tôi chừng hai phút, bạn ấy xuống bàn chuyện trang phục cho vở kịch cùng Vũ, có cười với tôi bằng một cái nhìn lướt qua với vẻ tự phụ lộ liễu.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 27

27. Chương 27

Mới bốn giờ chiều mà trường tôi đã đông vui, í ới tiếng nô đùa của các bạn. Tổng cộng hơn ba mươi lớp dựng trại cùng gian hàng xung quanh sân trường. Lớp tôi may mắn xí được vị trí đẹp, ở dãy giữa gần sân khấu lớn. Lều trại được quây bằng vải bạt, cổng thiết kế cầu kỳ, hầu hết lớp trưởng và lớp phó đặt sẵn, chúng tôi chỉ làm phần trang trí còn lại như thổi bong bóng, dán giấy màu, ghép chữ. Tối năm giờ trường sẽ mở cửa thu vé để các bạn học sinh trường khác giao lưu, đồng thời mua các thứ từ học sinh trong trường.

Đức vác từ đâu được bộ loa để trong trại, trong lúc chờ đợi chương trình khai màn, mấy cậu con trai bật nhạc xập xình và nhảy tưng tưng:

“Lên là lên là lên là lên/ Lên nóc nhà là bắt con gà...” (@____@)

Vui đến độ bọn lớp khác cũng lắc lư theo.

Tôi chuẩn bị trà chanh và các thứ sẵn, khi cần chỉ việc rót nước sôi hoặc bỏ đá vào cốc giấy, hy vọng sự nghiệp buôn bán thuận lợi, chỉ cần hoàn vốn, không mong gì hơn. (>____<)>

Lớp B2 bên cạnh bán đồ handmade, chìa khóa, vòng vèo các thứ; lớp B4 thì bán tranh ảnh bóng đá, ca nhạc thập cẩm các thể loại. Thấy lớp tôi có gánh nước giản dị họ bất ngờ lắm. (>____<) bên=“” b1=“” chung=“” vốn=“” với=“” lớp=“” 12a1=“” mua=“” bán=“” sách=“” cũ,=“” hay=“” thì=“” hay=“” thật=“” nhưng=“” chắc=“” ế,=“” bọn=“” lớp=“” tôi=“” đánh=“” giá=“” vậy.=“”>

Lớp Mai Mít cung cấp dịch vụ vẽ hình chibi, nó tung tăng sang bên lớp tôi khoe khoang, trông thấy bạn bè lai lưng làm việc, nó khen được một câu, bảo tôi ra đáng... người giúp việc. Hichic.

Đội kịch còn đang trang điểm và chuẩn bị cho vở diễn mở màn nên chưa xuất đầu lộ diện. Phong cũng đi đầu mất tiêu luôn, lúc mới dựng trại tôi còn thấy cậu ấy buộc dây trại lớp mình, sau đó không thấy nữa.

“Mày pha thử nước tao uống xem có nuốt nổi không?”

“Lâm Anh cho tôi hai cốc nước!”

Mai Mít nhìn tôi, trong khi tôi giật mình nhìn hai người đối diện. Là Lệ Quyên và Phong, bạn ấy quàng tay Phong của tôi và còn khoác áo đồng phục của Phong lên người nữa. Ừ thì biết Quyên vận váy hai dây, trời đang lạnh, nhưng sao tôi không thích. Tôi nhìn Phong, cậu ấy khác ngày xưa trong kí ức của tôi quá.

Ngày đó Phong bắt tôi cầm cái áo khoác của cậu ta để chạy huỳnh huych đuổi nhau với tụi thằng Phú, chỉ đưa mình tôi cầm vì nó hôi rình và ướt đầm mồ hôi.

Lại nghĩ tới ngày xưa, do đổ ly nước chanh trên tay bị đổ ngập nước mà tôi không hay, để đến khi Phong nắm lấy quai và dựng bình nước lên tôi mới vội vã rút tay lại. May không phải nước nóng.

Tôi pha hai ly nước mới thì Lệ Quyên nói không uống nữa, bạn ấy kéo Phong của tôi đi một vòng xem hoạt động các lớp khác.

“Quyên uống nước chanh hát cho trong giọng.”

Phong quay lại nhận hai ly nước trên tay tôi, cậu uống cạn một ly trước khi bỏ đi, ly còn lại sau cuối cũng mình cậu ấy uống hết.

“Mày uống nốt nè!”

Tôi đưa cốc nước chanh ban đầu cho Mai Mít, lòng buồn thiu.

“Độc ác, mày pha hỏng ly này rồi bắt bạn uống?!”

Tôi giật lại ly nước và uống một hơi, sau đó nó uống phần còn lại. Đột nhiên nó nói:

“Tao nghĩ mày nên chọn Vũ.”

“Gì cơ?”

Mai nhắc tới Vũ và sự lựa chọn, không giải thích gì thêm nó trở về lớp luôn. Mắt tôi dường như vương hạt bụi.

“Có loa cơ à, karaoke ngay tại chỗ luôn!”

“Hát thì hát! Tao quát trước!”

“Để tao!”

Tụi con trai lớp tôi tranh giành mic, loa cắm vào di động để tìm bài, tôi đành gạt nỗi buồn nho nhỏ của mình sang bên, trong không khí vui vẻ tôi sao lại muốn khóc được, bắc ghế ngồi một chỗ hóng, rồi lại nghĩ vồn vờ.

“Ông Vũ biết hát á? Hát cho ai nghe được?”

“Cho người tao muốn cho nghe! E hèm! Chúng bay trật tự nghe đại ca hát!”

Vũ đứng giữa lớp, tóc vuốt keo dựng ngược như vừa gội, quây xung quanh bởi các bạn, cậu ấy ra trại lúc nào không biết, mặc áo gilê khoác ngoài. E hèm vài câu thì bắt đầu hát:

“Em đẹp không cần son phấn... duyên thâm xinh... thật xinh... rất hiền...”

Vũ biết làm chủ âm thanh để phát âm tốt tiếng Anh không có nghĩa là hát hay. Cậu ta hát đuổi theo nhạc, chăm chăm nhìn vào lời bài hát trong điện thoại, khác hẳn với phong thái tự tin ngày thường. Cả lớp cười ngặt nghẽo, còn có một số bạn chạy từ lớp bên ra ngó.

“Một ngày nơi xa... chiều buồn lang thang... tình cờ ngang qua...”

Một tà áo trắng... một bờ vai xinh tôi không quen...

Lòng chợt ăm ắp... gửi làn gió nói về miền yêu thương...

Tôi Yêu Em... Tôi Nhớ Em..."

Cậu ta hát đến đây thì ngẩng mặt lên nhìn tôi, theo đó các bạn cũng nhìn tôi, bọn họ nhìn tôi rồi rú ầm lên. Mặt tôi nóng ran, chỉ là bài hát thôi mà, tại sao... lại chọn bài đó để hát, tại sao lại dừng lại đoạn đó để nhìn tôi, tại sao cậu lại hát cho tôi?

"Đội kịch ra cánh gà thôi!"

Nếu cô Hà My không gọi thì tôi còn lúng túng như gà mắc tóc. Vũ và một số bạn theo cô đi, một số khác ra cùng để tặng hoa, tôi lo hàng quán nên phải ở lại. Như Mai Mít nói, Vũ là "hộp sữa" của tôi thật rồi.

Đứng từ khoảng cách này, tôi chỉ nghe được giọng của hai người dẫn chương trình, ngó ngó nghiêng nghiêng thì thấy Hải Yến dẫn với một anh khóa trên.

Có hai ba người mua nước nên tôi không theo dõi phần kịch của lớp, chỉ nghe cảm nhận từ mọi người là không phí mười phút cuộc đời để xem. (+____+)

Trong mười phút đó tôi còn nghĩ đến Vũ và Phong,

Tôi vẫn nhớ cậu bạn hàng xóm ấy lắm,

Có khi nào vì nỗi nhớ lớn quá nên tôi đã hy vọng cậu ấy phải nhớ về mình,...

Có khi nào có một cậu bạn khác cũng làm tôi vui khi ở bên?

"Bán được nhiều cốc rồi?"

Vũ bật tay sát tai kéo tôi về thực tại. Đội kịch đã diễn xong, lớp tôi có hai tiết mục nữa nên còn nhiều bạn ở lại sân khấu cổ vũ. Không hiểu sao khi nhìn thấy Vũ tôi lại cười, thay vì vẻ ngượng ngùng ban nãy.

Cậu ấy lại vò tóc tôi và bắt thả ra để lấy dây buộc chỏm sau gáy. Vũ bảo như thế sẽ thu hút hơn. Đúng như vậy, kể từ khi có Vũ, tôi làm ăn nhộn nhịp tấp nập, có nhiều người mua hơn. Mỗi tội tôi bán rẻ quá, bị cậu ta kêu bán phá giá nên lãi chẳng bao nhiêu.

"Làm ăn thế này bao giờ giàu được? Cho với cốc thôi! Trời này uống để đi vệ sinh liên tục à?"

Cậu ta quát tôi sa sả nhưng cũng... được việc nên tôi chỉ ngậm miệng thu tiền. Bán được hơn tiếng thì hội của Vũ đến, đó là mấy nhân vật tôi gặp lần trước, hôm bị... cắt tiết. Cậu thiếu niên mặt trẻ măng đưa tôi bông băng bữa ấy gọi tôi là chị, còn mặc đồng phục cấp II.

Nhờ có họ nên hòa được vốn bán nước. (+____+)

Vũ bắt cậu ta ở lại trông trại để rủ tôi đi lượn lờ xem dân trí họ buôn bán gì. Tôi đương nhiên phản đối và hiển nhiên phản đối của tôi vô hiệu lực.

"Có bán được mấy đâu, đi một vòng rồi quay lại."

"Không được, bạn của cậu vào trường mình chơi chứ có phải..."

"Ồi dào, cho bọn này trông hàng còn tán gái chứ!"

Tôi chả nói được câu nào hoàn chỉnh, toàn bị cướp lời và đẩy đi.

Đi cùng Vũ, dưới ánh đèn vàng tròn tròn giăng trên từng hàng cây, mọi người lại nhìn tôi, nói này nói nọ, như là: Hần này vừa đóng Hoàng tử đấy, con bé đi bên cạnh là bạn gái hẳn đấy,... trời ạ, cái gì đấy?

"Lâm Anh trả tiền đi!"

"Cậu mua cái này sao bảo tớ trả tiền?"

Vũ chỉ vào sợi dây da màu nâu nâu trên kệ hàng của khối 12, chắc cậu ấy vừa diễn kịch nên không đem theo ví. Tôi lôi tiền của lớp ra rồi bù sau vậy.

"Không biến thủ công quỹ!"

Cậu ta ra lệnh mà đâu có biết tiền tiêu vặt của con bé Chun này đã hết từ mùa mận nào rồi. Tôi móc kỹ túi lôi ra được hai nghìn gửi xe. Hic hic.

Vũ nhìn tôi rồi rút tiền của mình trả cho anh chị bán hàng.

“Giờ đeo cho tôi đi!”

Với một tay còn lại hơi khó để tự đeo vòng nên tôi thắt nút giúp Vũ. Xong cậu ta đưa qua đưa lại cười rõ hơn hở:

“Rồi, đây là quà của Lâm Anh tặng tôi.”

@____@

“Tở đâu có mua tặng cậu?”

Cậu ta không nghe tôi nói, cứ thế đi thẳng, sợ người khác va vào nên tay phải giữ khư khư chiếc vòng trên tay trái. Tôi vì hành động đó mà bật cười.

Đột nhiên Vũ dừng lại, quay người về phía tôi, đợi tôi bước lên và nói:

“Lâm Anh làm bạn gái tôi nhé!”

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 28

28. Chương 28

“Lâm Anh làm bạn gái tôi nhé!”

“Tở... là con gái thì là bạn gái... chứ là con gà mái à?”

Sau hai phút tôi mới đáp lại, chừng đó thời gian mới đủ tiêu hóa lên não, có lẽ vậy, nên chỉ kịp nhắc lại lời chị bán kem.

“Không. Tôi nói Lâm Anh làm bạn gái... đặc biệt của tôi.”

Tôi toát mồ hôi nhìn Vũ.

Nếu định nghĩa của từ “đặc biệt” là cảm giác vui vui khi ở bên, lấm lét ngại ngùng, bối rối, không vui khi không được quan tâm là đặc biệt, thì hình như tôi có được cảm giác đó bên Vũ.

Một giọng nam cất lên trên sân khấu cùng tiếng đàn ghi-ta, vọng lại giai điệu của bài hát:

“Ngày xưa ấy nói dối cha thường đánh roi mây

Mẹ thường hay bênh tôi cho dù tôi dối thế nào

Có khi đi đâu ko thèm nói với ai

Nên càng la to bao nhiêu lại càng chịu đánh bấy nhiêu... ồ ồ

Ngày ấy qua đi thật mau bây giờ xa thấy nhớ

Chuyện ngày xưa vẫn đấy đã không còn bé con,

Trời đã qua bao mùa đông bao mùa thu đã tàn

Chuyện ngày hôm qua đó sẽ trở về với tôi...”

Là Phong Anh, tôi nghe được tiếng lòng của cậu ấy, một bài hát được hát chậm rãi, với tiếng đàn như kéo tôi về quá khứ...

Phong vẫn còn nhớ, cậu ấy không quên tôi được mà...

“Tớ... tớ... muốn cứ thế này thôi...”

Cái nắm tay không của Vũ bị thả lỏng, như cậu ấy vừa buông một thứ quý giá gì đó ra, để mặc nó rơi lún lút dưới đất.

“Đây là lần cuối tôi hỏi Lâm Anh, sau lần này bạn đừng hỏi nữa.”

Tôi thì vẫn nắm chặt cổ tay mình, Phong là nỗi nhớ của tôi, là một mảnh ghép sắc màu trong bức tranh của tôi. Tôi biết rồi, vì cậu ấy phải sống tự lập từ nhỏ, mẹ làm nghiên cứu nên đi suốt, khi sang nước ngoài, ở một môi trường khác, phải tự thích ứng, tự bươn trải, gia đình chia rẽ, lại chịu nhiều áp lực giành học bổng nên đâu có vô lo vô nghĩ như tôi và Vũ. Tôi biết cậu ấy cần tôi hơn tôi cần cậu ấy.

“Vũ đừng bắt tớ nghĩ tới chuyện này được không? Tớ chưa muốn... còn Ph...”

Tôi lấp bắp chẳng ra tiếng.

“Với tôi mọi thứ phải rõ ràng. Nếu Lâm Anh chọn Phong, tôi sẽ vẫn là bạn của nó, và ngược lại. Nhưng nếu Lâm Anh không thuộc về tôi, tôi và Lâm Anh sẽ không thể là bạn.”

“Tại sao... chứ?”

Tôi vẫn sợ khi nhìn vào ánh mắt của Vũ mỗi lúc cậu ấy giận dữ.

“Đó là cách để tôi xóa tên bạn.”

Tôi sợ sự ích kỷ của Vũ, cũng như sợ sự ích kỷ của mình nếu không còn cậu ấy nữa, cậu ấy sẽ xóa tôi đi thật ư?

“... Thôi, chào Lâm Anh!”

Vũ thậm chí còn biết rõ tình cảm của tôi hơn chính tôi, cậu ấy ngoảnh đi, có đưa tay có chiếc vòng, rồi lẩn trong dòng người, mặc kệ tôi với hai hàng nước mắt lăn dài.

Tôi trở về trại của lớp, Thịnh trông hàng chữ không còn là cậu thiếu niên em Vũ nữa. Cậu ấy có hỏi vài câu nhưng tôi chỉ trả lời qua loa. Lúc này đông người mua hơn vì mọi người đã bắt đầu thấm mệt, cần nước để giải khát. Tôi có đứng bán hàng tiếp nhưng không được, bị Thịnh đẩy ra ngồi nghỉ. Chắc trông tôi lúc này rầu rĩ chẳng ma nào thèm mua.

Đến hơn mười giờ thì chúng tôi thu dọn, kết thúc việc mua bán, sau đó sẽ đốt lửa trại qua đêm, bạn nào ở lại được thì ở lại, còn không sáng mai lại tới, hầu hết con gái tụi tôi đi về, trừ các bạn gần trường. Bố tôi tận nơi đón tôi vì sợ con gái trời tối qua đường vắng nguy hiểm.

Tôi để xe lại trường, để bố cài quai mũ cho. Bố nói sướng nhất tôi, được cưng như trứng, trong khi đó Mai Mít đi về cùng với đám bạn lớp nó. Suốt quãng đường về tôi ôm chặt bố mà không nói câu nào.

*

Sáng ngày 20.11 học sinh trong trường tiếp tục hát hò và nghe tổng kết tuần thi đua học tốt. Lớp tôi chuẩn bị lãng hoa để Thịnh và Lệ Quyên đại diện gửi lời chúc tới các thầy cô giáo.

Sau đó là màn thống kê số tiền thu được, lãi không nhiều, mỗi đứa làm cái kem thì hết. (>__<) nhưng=“” tôi=“” vẫn=“” được=“” tuyên=“” dương=“” vì=“” có=“” lớp=“” khác=“” còn=“” lỗ=“” chống=“” kênh,=“” ví=“” dụ=“” như=“” bọn=“” b1.=“”>

Quay trở lại với dàn karaoke, các bạn lại tranh giành hò hét, rồi nhớ ra muốn nghe giọng Vũ thì quay sang hỏi tôi. Ô, tôi biết sao được, cả sáng nay tìm có thấy đâu? Hy vọng cậu ấy sớm hết giận và lại bắt nạt tôi nữa, tôi tình nguyện mà. (T____T)

“Vũ đây!”

Vũ vừa đến đã nhập hội, ném cặp ra một góc. Cậu ấy mới cắt tóc, cụt lùn như quả chôm chôm, trông cứ ngẫu ngẫu, hát âm ỉ khiến giáo viên lớp bên ra phản ánh. (+____+)

Cậu ấy có vẻ phấn khích, lúc thì ở trong lớp tán chuyện với các bạn, lúc sang khối mười cười đùa. Song chẳng thèm hỏi tôi lấy một câu.

Loanh quanh trong lớp một lúc thì tôi nghĩ đến Mai Mít, nó là đứa tôi cần trút bầu tâm sự lúc này, vì hơn ai hết, nó biết về Phong, dẫu không biết về Vũ.

Không gặp Mai Mít, tôi quay về nhưng lại bước quá sang lều trại lớp B1, đứng ì ở đấy chả biết để làm gì.

“Bạn tìm ai?”

Có một cậu đeo kính cận nhìn tôi từ trên xuống.

“À, tớ không tìm ai... Phong, tớ tìm Phong.”

Tôi nói mà không biết mình đang nghĩ cái quái gì nữa.

“Phong Dương có gái tới tìm kìa.”

Lớp B1 có hai Phong, một bạn họ Trần, gọi là Phong Trần, (@__@), Phong của tôi bị ghép với tên bố, còn tôi, thi thoảng vẫn hay bị ghép cùng tên ông nội. (+____+). Nhưng sao cậu đeo kính biết tôi tìm Phong nào nhỉ?

Phong đang lúi húi giúp mấy bạn nữ, trông thấy tôi cậu ấy phủi tay qua loa rồi tiến tới. Ô nhưng tôi gặp được Phong rồi thì sao nữa?

Phong đã đứng trước mặt, khuôn mặt lúc nào cũng ngời sáng, tràn đầy năng lượng.

“Lâm Anh tìm tớ?”

“Ừ... nhưng... tớ... quên mất để làm gì rồi?!”

Quên mất hay không biết? Thực ra chỉ cần trông thấy cậu ấy thôi, giờ nhìn thấy rồi, vậy là đủ.

“Cậu đợi một lát nhé, tớ sửa nốt cái ổ điện.”

“Ừ.”

Trước nay Phong đã làm gì thì phải làm cho xong, tôi đứng ra một góc đợi.

“Thôi tao làm thay cho.”

Lần này Phong nhờ cậu bạn đeo kính hoàn thành nốt để đi cùng tôi, nhưng tôi cần thời gian nghĩ tới điều sẽ nói với cậu ấy.

Phong không hề hỏi thêm, hai đứa cứ đi, đến cuối dãy lớp 11 thì vòng lên khối 12. Khối phải nói mặt tôi nóng bừng khi vừa đi qua chỗ mình đứng cùng Vũ hôm qua, rằng vì sao tôi lại từ chối Vũ?

Chính là vì Phong.

“Nước chanh của Lâm Anh ngon lắm.”

Phong lên tiếng phá tan im lặng, cậu nhắc đến hai cốc nước chanh khiến tôi nghĩ tới Lệ Quyên, rồi bao nhiêu chất chứa trong lòng cứ thế trào dâng.

“Tại... tại sao... cậu về nước lâu rồi mà không tìm tớ?”

Tôi nói bằng giọng trách móc, tại sao dù bao nhiêu năm cậu vẫn chỉ coi tôi như một con bé mà nếu không ai chơi cùng mới thêm để ý tới, trong khi với tôi Phong luôn là nhất.

“Cậu... cậu đã dặn... tớ sẽ... trở về mà.”

Tôi đã nói thế, đúng vậy, nhưng cậu ấy chỉ trở về chứ không tìm tôi, nếu biết tôi học B3, cậu ấy có tặng hoa cho Lệ Quyên nữa không? Hoặc nếu tôi không vào Hùng Vương, thì có bao giờ gặp lại nhau.

“Phong không còn coi tớ như ngày xưa nữa?!”

Ít ra hồi đó tôi còn được bao che giúp Phong khỏi bị đánh đòn.

“Không, không phải...”

Phong nắm hai tay dọc chỉ quần, do dự rồi đột nhiên kéo tôi lại gần, đưa cả bàn tay phải lên vò đầu tôi, vò rất mạnh và rất lâu, như thể không biết sẽ làm hành động gì tiếp đó.

“Cậu cứ thích bị bắt nạt mãi à?”

Tôi ngược lên nhìn Phong bằng cái đầu bú xù, lẽ nào lại nói tớ chỉ thích được cậu bắt nạt thôi ư? (=”=)

Thế nên tôi gật đầu hai lần để ủng hộ cái vò đầu ấy.

“Tớ... tớ sợ sẽ ảnh hưởng tới... thứ tình cảm trong sáng của chúng ta... nếu như... tớ nói...”

Phong nhìn tôi bằng ánh mắt lăm lét, cánh tay vừa đặt trên đầu tôi giờ trở về dọc chỉ quần.

“Tớ... tớ... tớ... à, Mai Mít hẹn gặp tớ, tớ đi tìm nó.”

Cũng như Phong tôi sợ một thứ gì đó trên tình bạn sẽ phá hỏng thứ tình cảm thiêng liêng không gọi được thành tên giữa hai đứa.

“...”

Phong chọn sự im lặng, nhưng đó không phải tính cách của Phong, với Phong của quá khứ không có sự nhường nhịn, cậu ấy không có em và không phải nhường ai cả, cũng không... có Vũ trong sự lưỡng lự của cậu ấy. Hình ảnh của Vũ thoáng xuất hiện trong tâm trí tôi, đó là một cậu bạn hung hăng dúi túi xôi thịt vào tay tôi rồi chạy đi.

Tôi quên mất đang nhắc tới Mai Mít mà đưa tay lên khẽ chạm vào gò má của Phong, cái gò má đã từng bị Vũ đâm một cái rõ đau, giờ không còn dấu vết. Tôi muốn nói với cậu ấy rằng sau quãng thời gian dài đằng đẳng, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng tôi vẫn luôn thân thiết như thế, không bao giờ và không có gì có thể thay thế được.

Phong siết lấy bàn tay tôi, tay cậu rất ấm, và nói:

“Tớ... lúc tớ trở về thì khu chung cư đã chẳng còn, khách sạn xây gần xong, xung quanh toàn những hàng xóm mới, không ai biết địa chỉ nhà cậu cả,... tớ đã tìm rất nhiều nơi... nhưng tớ không tìm được... tớ đã nghĩ rồi sẽ tìm thấy Chun của tớ thôi. Từ rất lâu rồi, tớ hoàn toàn không biết, tớ... tớ luôn nghĩ rằng sau này cậu phải nấu cơm cho tớ, cậu cứ bám tớ suốt cả ngày, cậu nuốt trứng vịt lộn giùm tớ và... tớ... tớ nghĩ mãi mãi là như thế... nhưng khi gặp lại cậu, lại là khi... một người bạn của tớ nói rằng sẽ giới thiệu... bạn gái... cho tớ lúc ấy, tớ...”

Tôi không cho Phong nói nữa bằng cái ôm ghì chặt lấy cậu, tôi đã nói giữa tôi và Vũ chỉ là bạn cùng bàn thôi mà,... chỉ là bạn thôi.

Phong để cho tôi khóc rất lâu, xong mới lấy tay áo quạt nước mắt, nước mũi cho. Sau đó cậu đưa tôi về lớp, vậy là dù vẫn còn nhiều thắc mắc muốn hỏi, nhưng tôi chỉ cần biết sau này có thể bắt Phong ăn cơm tôi nấu, vậy là đủ.

29. Chương 29

Học sinh trong trường đi vào giờ giấc học tập như trước, lúc này đã là giữa đông nên chúng tôi đưa nào đưa nấy núc ních quần áo. Tôi không chịu được lạnh nên từ dưới lên trên kín như bưng, chỉ sợ ngã một cái là không đứng lên được. (+____+) Trong khi đó Vũ chỉ mặc một cái áo len mỏng bên trong và áo đồng phục lớp thì luôn không kéo khóa.

Cô Oanh chủ nhiệm giao ột bạn chữ đẹp viết lại sơ đồ lớp. Lần này cô không để con trai ngồi xen kẽ con gái nữa, mà để hai bạn nam hoặc hai bạn nữ ngồi cùng bàn, ngay từ nét chữ đầu tiên đã có tên Vũ, cậu ấy phải ngồi bàn một, đầu bàn dãy trong cùng, bên cạnh Vũ là lớp trưởng, tổ trưởng tổ một. Lệ Quyên ngồi ngay dưới.

Tôi vẫn ngồi chỗ mình, lớp lẽ một nam một nữ nên bàn tôi duy nhất có hai đứa trái cực. Vừa khi cô cho phép cả lớp chuyển chỗ, Vũ đứng lên luôn, xách cặp đi, tay áo bị kéo lên, thì ra Vũ chỉ đeo một chiếc đồng hồ.

Đức thế chỗ Vũ, cậu ta thân thiện hơn Vũ nhiều, chưa gì đã tìm ra chuyện để nói và dặn tôi rằng hãy luôn nhớ tới tinh thần đoàn kết trong giờ kiểm tra.

Tôi cứ thấy hụt hẫng, buồn buồn mặc dù cậu bạn ngồi cùng có nói và làm trò nhiều thế nào chẳng nữa. Sáng nay khi vừa tới lớp, tôi chạm mặt Vũ ở cửa, cậu ấy lờ đi luôn. Đã không còn là bạn cùng bàn nữa, ít ra cũng nên chào nhau trước khi chuyển lên chứ?

Ngày hôm sau cũng vậy, Vũ ngồi trên lan can cùng mấy bạn nam, còn vươn người giật tóc một bạn nữ lớp B4 vừa đi qua, suýt ngã, tôi bước vào lớp thì các cậu ấy còn cười to hơn.

*

Chúng tôi tan học thì có mưa. Giữa tiết trời này giọt mưa lạnh như nước đá, rơi nhỏ giọt dưới mái hiên. Tiếng mưa rả rích.

Ông bà sang chơi với chất, con anh Sơn, còn bố mẹ đi làm ca, không có ai ở nhà nên tôi nghĩ mình sẽ đợi trời tạnh. Một số bạn trong trường có ô, hoặc áo mưa, một số khác được người thân cho xe vào tận sâu trong sân trường đón, lớp tôi có vài bạn xuống căng tin uống nước.

Phong đưa cho Mai Mít chiếc áo mưa sẵn trong cặp, sau đó Mai Mít rủ Yến về chung. Tôi chột mím cười, ngày xưa đó luôn chỉ có tôi và Yến mang ô đi học, bốn đứa thì hai cái là đủ rồi...

Tôi vào lại lớp ngồi cho ấm, đưa tay lướt qua mặt bàn, chọn chỗ ngồi đúng vị trí ngày đầu tiên chuyển sang ngôi trường này, cũng là chỗ Vũ ngồi bây giờ, mới đó đã gần hết một học kỳ. Mười năm nữa, những khoảnh khắc bây giờ sẽ trở thành nỗi nhớ.

“Về thôi!”

Phong đứng dựa vào cửa lớp tôi, nụ cười của cậu bị sắp bóng.

“Về thế nào được? Mưa lắm!”

Phong xoay người chỉ vào lưng áo khoác của mình, ý để tôi rúc vào như con gà con rúc vào cánh gà mẹ. (-_____-)

“Trời lạnh lắm, cậu dầm mưa lỡ bị ốm?!”

“Trời này đã là gì, chín mùa đông của tớ giống như ngồi trong tủ lạnh cơ mà!”

Tôi bật cười, cái ví von ngộ nghĩnh chả biết có đúng không (vì tôi đang nghĩ tới ngăn đông lạnh) lại khiến tôi nghe theo răm rắp. Rõ ràng có thể đợi mưa ngớt nhưng cả hai lại chọn cách băng qua nó.

“Thế thì cậu phải khoác cái áo trùm lên đầu!”

Tôi bỏ áo khoác đồng phục ra, quàng lên đầu cậu ấy. Phong không đồng ý nhưng thấy tôi đắp một cái áo mỏng, hai áo len, một lớp áo gió đang mặc thì cười lớn:

“Cậu lên Bắc Cực chắc chỉ lặn được thôi nhĩ? Ha ha...”

Tôi lườm ột cái, giật lại áo thì Phong đã trùm lên đầu và giữ chặt rồi.

“Rầm!”

Phía cuối lớp có tiếng động, ngoài tôi và Phong còn ai trong phòng nhĩ? Chúng tôi chạy xuống cuối lớp, Vũ ngồi bệt dưới đất, có thể cậu ấy đang nằm trên hai dây ghế trước khi bị ngã xuống sàn.

Tôi định hỏi có sao không nhưng Vũ đã đứng dậy, phủi bụi.

“Ngủ cũng không yên!”

Kể cả khi Vũ im lặng tôi cũng không thể nói lên lời.

Chỗ đứng này trước kia tôi từng bị các bạn nhét đồ vào cặp, rồi Vũ đứng ra bảo vệ, dẫu rằng sự bảo vệ ấy có phần thô lỗ.

“Mày ở lại trường à?”

Trước khi Vũ bước ra khỏi lớp, Phong có hỏi một câu.

“Giờ về.”

Và thế là Vũ chạy qua sân trường, đội mưa với chiếc áo len mỏng, tôi nhìn theo cho đến khi khuất tầm mắt. Dường như có một chút gì đó trượt qua bàn tay mà tôi chưa kịp nắm.

Kể từ sau đó tôi và Phong đi về chung một chiếc xe mà hai đứa không nói với nhau câu nào, dẫu Phong chùi áo tôi, còn tôi ở trong lớp áo khoác của cậu ấy.

“Đợi tớ lấy áo mưa cho cậu!”

Tới nhà, tôi vội vàng nhảy xuống xe, mở khóa cổng và chạy tót vào trong tìm áo nhưng Phong quay đầu xe luôn,

“Không cần đâu! Tớ về nhé!”

Và cậu ấy đạp xe đi.

Đến khi chạy lên tầng cất quần áo, tôi nhận ra Phong đứng ở đầu ngã rẽ, chùi áo khoác của tôi và nhìn rất lâu, dường như tôi đã làm cậu ấy đau, mà tôi không biết.

*

Suốt ngày chủ nhật tôi lên chơi với cháu. Sau khi đặt tên các cháu hết một vòng thiên nhiên đất trời, ông nội chọn Việt Anh để đặt cho đứa chắt đầu tiên. Ông bảo Việt trong từ Việt Nam, rất là ý nghĩa, và cũng như tôi, Việt Anh là con gái nên phải có một “tên hiệu” ở nhà là Giun. Với lý do rằng tuổi thơ của bố bé Giun, tức là anh họ tôi thường hay bị giun quan tâm đặc biệt. (-____-)

Con bé Giun không có nhiều bạn cùng trang lứa vì khu nhà của anh Sơn toàn những gia đình có con lớn như tôi rồi, ôm bé vào lòng, nắm cổ tay tròn lẳn thích ơi là thích, nhưng con bé tè vào người tôi lúc nào chẳng hay. (>____<)>

“Dạo này tình yêu tình báo thế nào rồi Chun ngố?”

Tôi tròn mắt nhìn anh Sơn. Anh đang hỏi tôi đấy ư?

“Ồ... thì.. anh đang nói gì thế... em mới lớp mười một mà?!”

Nhìn anh một lúc thì tôi đoán ra, chị Hải Anh biết thì cả họ đều biết, rằng có một bạn cao cao, trắng trắng theo đuổi tôi. (+____+)

“Nhưng... anh vẫn mong mày với thằng Phong thành đôi.”

Tự nhiên anh nói thế khiến lòng tôi bỗng trùng xuống. Anh Sơn đã chứng kiến tuổi thơ quẩn quýt của tôi và Phong, nô đùa, giận dỗi, đồn roi,... nhưng anh có biết tới cậu bạn Vũ của tôi không?

“Bọn con trai thích bằng mắt, nhưng cảm nhận bằng trái tim ngốc ạ! Anh đây sau hai sáu năm đã chiêm nghiệm được điều đó.”

Nói rồi anh vuốt cằm nhìn vẻ mặt khó nghĩ của tôi, tiếp tục:

“Khai quá! Đi thay áo nhanh và ngay!”

(-____-)

Tôi bỗng Giun ẹ bé thay quần áo với vẻ mặt ngô nghê và dẫu chấm hỏi lửng lơ, nhưng lại thấy vui vui, trong đầu hiện lên hình ảnh Vũ đeo tôi phía sau, đi bên cạnh là Phong.

Tôi ôm nguyên khoảnh khắc đó vào giấc ngủ tới tận sáng, đến nỗi chỉ kịp đánh răng rửa mặt, soi gương chải tóc, thơm má bé Giun, ung dung ăn sáng (O_____O) rồi cấp cấp ké theo anh Sơn đi làm. Từ đây tới trường mất có vài phút chạy xe máy thôi mà. (^____^)

Lớp tôi có tiết thể dục ngoài trời, thầy cho học sinh khởi động và thi kéo co, nhằm tạo không khí sôi nổi, mỗi đội gồm hai tổ. Tổ ba của tôi ít con trai nhưng bù lại có vài bạn khá nặng ký.

Thầy đưa cho chúng tôi sợi dây thừng rất dài, mỗi đứa bám một đoạn, mấy bạn nam cao to nắm đoạn đầu và cuối mỗi bên, con gái ở giữa, hoặc có thể đứng ngoài la hét. Như tôi tự thấy mình vướng tay vướng chân nên tiếp sức bên ngoài.

Vũ cầm đầu dây bên tổ một và hai, còn Đức đại diện cho chúng tôi. Thầy vừa thổi còi đội bên kia đã kéo mạnh khiến cậu bạn Đức ngã sóng soài và chúng tôi thua ngay lập tức.

Đức bị các bạn nữ chỉ trích vì ngoại hình bảnh bao, tốt tướng là thế mà yếu xù như bún. Và cậu ta sớm bị đẩy ra để một bạn nam khác thay thế.

Sau đó các bạn thực sự cố gắng hết mình, bỏ giày đi đất, Vũ còn bợt hết cả da tay, cánh tay run run vì kéo quá nhiều. Cậu ấy bảo đã chơi phải hết mình. Câu nói ấy khiến đội của hai tổ đó quyết tâm lắm lắm.

Vì tinh thần không chịu kém cạnh, kể cả tôi, Đức, mấy bạn nữ cũng ùa vào kéo, lúc nhúc bám chặt dây. Nhờ đó tỉ số được cân bằng sau hai hiệp kéo, đứa nào đứa nấy thở hổn hển, nóng ran cả người.

Đến hiệp quyết định, bạn trên đẩy bạn dưới, tôi nghiêng răng nhấm nghiêng mắt mà kéo, dù rằng cứ trượt dần về phía trước.

Và kết quả là đội của tôi thua ê chề, mấy bạn kia còn lè lưỡi ăn mừng. Họ kéo nhau vào căng tin, chi phí thì đương nhiên đội nào thua đội ấy trả.

Tuy còn cay cú vì chưa tung hết sức lực (>____<), nhưng=“” kẻ=“” bại=“” trận=“” chúng=“” tôi=“” nhanh=“” chóng=“” cười=“” toe=“” toét=“” kéo=“” thầy=“” cùng=“” vào=“” căng=“” tin.=“”>

Lớp tôi chiếm nguyên cả quán nước trong trường, tôi đến sau nên chỉ còn chỗ đứng. Vũ vẫn ở vị trí trung tâm của cậu ấy, bên cạnh có nhiều bạn khác, họ đòi xem bàn tay đỏ tấy, tróc da. Nhiều người hỏi han như vậy đến lượt tôi chắc cậu cũng chẳng cần.

Tôi xòe bàn tay cũng bị đỏ của mình ra rồi nắm lại.

*

Về đến nhà tôi mới thấy đau tay dữ dội, suýt thì đánh đổ lọ hoa trên tay. Bố nói tôi bị căng cơ do lưỡi vận động nhưng mỗi ngày tôi đạp xe tới chục cây số chứ có lưỡi đau. (-____-) Vì thế có đau tôi cũng không nói, nhờ sáng mai bố gọi dậy sớm đi vận động thì thôi. (>____<)>

Đến hôm sau trên cổ tay của tôi bị sưng, đi xe đạp hay ăn cơm cũng chỉ dùng một tay. Hôm sau nữa thì tôi gần như không chịu nổi, đi học mà cắn răng chịu. Sau giờ tin học trở lại lớp, tôi phát hiện trong ngăn bàn có một cái bánh mỳ và vỉ Aspirin cùng chai nước lọc.

Tôi nghĩ đến Vũ, và bật cười, tự nhiên hết đau ngay lập tức.

Đức về tới chỗ, cậu ta tự dưng vợ lấy hết.

“Của đứa nào đấy?”

Tôi không đáp. Cậu ta thản nhiên bóc bánh mỳ và ăn luôn trước mặt tôi.

“Làm Hotboy sướng thật, ồm tỹ là có người quan tâm!”

À, thì ra là của một bạn nữ nào đó, tôi ngốc thật, tụi con trai làm sao chu đáo được như thế.

“Bạn ồm à?”

Thế mà tôi cứ tưởng...

“Ừ, nhưng Aspirin để giảm đau chứ có chữa cảm đâu?”

Đức nhìn tôi không chớp mắt, cậu ta đang nghĩ rằng tôi vừa chạy đi mua mấy thứ đó, cũng đang định xử lý thì bị một đứa vô duyên xía vào nên có vẻ ái ngại rõ ràng.

“Tôi biết bạn quan tâm đến tôi nhưng kiến thức đơn giản cảm cúm phải uống Panadol mà không biết hả?”
(o____o)

Nhưng lời nói thốt ra thì không có vẻ hối hận. Tôi lấy cho cậu ta miếng dán lên thái dương mà bà vẫn nhắc mang theo, khỏi tốn công Đức ảo tưởng.

“Đùa đấy chứ vừa rồi tôi trông thấy thằng Phong lớn vồn quanh lớp mình. Vén tay lên tôi xem cho!”

Là Phong ư? Cậu ấy có thể đưa trước mặt tôi mà, cậu bạn gốc của tôi.

“Trời ơi, có cái cục bầm bé tẹo thế này một hai ngày là khỏi!”

Đức kéo tay áo tôi lên từ lúc nào, cậu ta giãy nảy lên. Đức ngồi cạnh mới được vài ngày còn biết tôi bị đau, thế mà...

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 30

30. Chương 30

Tôi đứng chờ Phong tan học, mấy hôm nay cậu ấy sang ở với bố nên cùng đường về. Nhìn thấy tôi Phong ngượng ngùng, hai má ửng hồng vì nể, càng khiến cậu trông bối rối hơn, tôi lại gần và đâm thụt vào bụng. Đường nhiên cái đâm rất nhẹ, vì tôi trách, hai đứa thân như thế còn bày đặt.

Cậu ấy cười hì hì.

“Phong ngày xưa sẽ dùng cái tay bắn cạy miệng hỏi chuyện tở và không cho chơi cùng tới khi nào tở khỏi hẳn cơ!”

Nói được câu này tôi cảm thấy lòng nhẹ bẫng, như chả còn khoảng cách gì với Phong.

“Nghĩ lại... thấy tội lắm.”

Cậu nói xong và thở ra làn khói trắng, đưa tay gãi đầu, tôi thích nhất nhìn vẻ vụng về ấy vì chẳng bao giờ Phong có lúc ngô ngố thế cả.

“Nhưng tở thích!”

Cậu ấy đâu có biết mỗi khi những vết sứt sứt của tôi sắp lành, mà được rủ đi chơi là tôi lại chón bà lên theo, còn khi bị ép uống thuốc đắng ngắt, chỉ cần có mặt cậu là tôi giả vờ uống ừng ực dễ dàng lắm. Để đến nỗi bà nội còn nói: “Ngàn lời người lớn bảo cũng không bằng một lời thằng Phong”, và rồi thời gian cậu ấy biến mất khiến tôi gần như khép mình trong vỏ ốc.

Thế nên tôi đòi cậu ấy đèo về. Phong vừa chở... bao cát phía sau, vừa phải rong chiếc xe mini của tôi.

“Vì cậu đau tay nên châm chước đó!”

Đau tay nhưng tở vẫn đi xe được mà, tôi im lặng mặc kệ, cậu ấy thích bị bắt nạt thì tôi cho phép. (>____<)>

Trên đoạn đường chúng tôi đi, có rất nhiều chiếc xe qua lại, một chiếc xe máy vượt qua, sao làm tôi nhớ đến Vũ, ước gì có cậu ấy ở đây nữa.

Rồi tôi hát:

“Đưa em đi chơi xa/ Trên con xe tay ga...”

*

Sáng thứ bảy, khi vừa rẽ vào cổng trường hai đứa tôi gặp Vũ đi ra từ xe của gia đình, chắc thế vì cậu mặc rất ấm và cặp sách thì nặng trĩu. Nhìn thấy tôi và Phong, Vũ có phần bất ngờ nhưng lại lờ như không. Tuy nhiên mẹ cậu xuống hẳn xe gọi Phong lại. Trông thấy cô tôi chỉ biết cúi đầu chào, đứng lại cũng dở mà đi cũng dở vì hai đứa chung xe. Thôi thì ở lại... hóng.

Mẹ của Vũ đứng tuổi và ăn vận sang trọng, cậu ấy giống mẹ nhất ở đôi mắt và nước da. Vũ ngoảnh lại.

“Cô đã bàn với mẹ cháu rồi.”

“Làm sao?”

Vũ vẫn cách nói tùy tiện của mình khiến cô lừ mắt.

“Chuyện gì vậy cô?”

Trong khi đó Phong có phần nghĩ ngợi, có lẽ đoán được chuyện gì đó dù chưa được cho biết.

“Mấy ngày cháu sang ở với bố nên chưa gặp mẹ.”

Cậu ấy nhìn tôi vì sao chứ?

“Mẹ cháu sẽ nói lại sau. Có cháu cô cũng yên tâm cho Vũ.”

“Hừ, mẹ đứng đó mà buồn.”

Vũ không hiểu nên đi vào lớp. Cô ấy rõ ràng mặc kệ cậu con trai luôn.

“Phong này, cháu học lớp bên có thấy Vũ để ý đứa nào không?”

Câu nói này khiến Vũ khựng lại. Phong lại nhìn tôi trước khi đáp:

“Nó để ý đến chực đứa, cháu chịu. Thôi bọn cháu vào lớp, trống sắp đánh rồi.”

“Đừng có bao che, cô nghe nói...”

Cô chưa kịp nói hết câu Vũ đã chạy lại quàng cổ Phong kéo vào trường, cậu ấy không kéo tôi, và vì chỉ còn mình tôi nên lúc này mẹ Vũ mới nhớ còn có một đứa con gái để hỏi chuyện.

“Cháu chắc học cùng Phong, có biết Lâm Anh là bạn nào không?”

Cô hỏi một câu mà tôi không biết trả lời thế nào, vì sao cô ấy lại nhắc tới tên tôi chứ? Lần này Vũ không quàng cổ tôi lôi đi, Phong cũng không bao che, hai cậu ấy chỉ đứng đợi phản ứng của tôi...

Không phải chỉ mình mẹ Vũ đợi câu trả lời của tôi...

“Lớp... lớp cháu có hai Lâm Anh...còn lớp khác... thì... cháu không rõ...”

Mẹ cậu nhìn tôi với vẻ không bằng lòng, như thể câu trả lời đã bị mua chuộc. Vì vậy cô biết có hỏi tiếp cũng chẳng khai thác được gì, nhưng nếu thông qua giáo viên chủ nhiệm sẽ ra con bé đó là tôi thôi, hơn nữa cô Oanh lại càng để ý tới, rồi mẹ tôi biết lại mắng, thế nên trước khi cô vào xe, tôi đã thú thực:

“Lâm Anh A là một bạn nam, còn Lâm Anh B là... ch...á...u...”

Tiếng của tôi lẫn trong tiếng trống trường, Phong còn chưa kịp gửi xe, bác bảo vệ đã khép được một bên cổng.

Thế là ba đứa tụi tôi ba chân bốn cẳng lao vào cổng như con thiêu thân.

Sau dịp đó cứ ngỡ sẽ lại bình thường nhưng Vũ vẫn chẳng may mắn, kẻ đi trước người đi sau. Tôi đâm ra nhớ nhớ những lúc bên cậu, nhất là lúc cậu ta quan tâm thái quá. (>__<)>

Tôi đoán Vũ chỉ phớt lờ được thời gian ngắn nữa thôi, vì chúng tôi còn cả một năm lớp mười hai học với nhau cơ mà, chưa kể kỳ hai lớp mười một nữa. (^____^)

Đem những suy nghĩ vào mặt cười tươi rồi nhìn về phía Vũ, cậu ấy đang đánh bài với cán bộ lớp, cười ha hả, vô tình thấy tôi, nụ cười của cậu tắt ngấm, rồi quay về ván bài.

Cô Oanh vào lớp kiểm tra đột xuất giữa giờ ra chơi, nhóm bốn người họ chơi bài ngay bàn đầu nên không kịp thu dọn. Lần này còn ăn tiền mới chết.

“Ai mang bài tới?”

Cô nâng gọng kính, hỏi bằng giọng nghiêm khắc, khiến các bạn có trong lớp đang ngồi đủ tư thế vội chần chỉnh lại đồng phục.

Vũ đứng lên.

“Giỏi nhỉ? Tôi cho anh lên bàn trên, ngồi xung quanh cán bộ lớp để ý thức việc học hay là cho anh mở sòng bạc?”

“Thưa cô bọn em biết lỗi rồi, bọn em xin nhận hình phạt.”

Lệ Quyên đứng lên nhận lỗi rồi cả lớp trưởng và tổ trưởng cũng đứng theo. Tuy là kẻ đứng ngoài nhưng tôi còn thấy sợ.

“Chị cũng hay lắm, lớp phó học tập, rồi cả lớp trưởng, tổ trưởng tổ I, chép cho tôi một trăm lần nội quy lớp học.”

Nội quy lớp tôi dài gần một trang giấy A4 (@__@), chép mỗi tay luôn.

“Còn anh Vũ, kiểu đầu của anh sang Hàn Quốc được rồi đấy, huy hiệu Đoàn không có, chép ba trăm lần.”

Ba trăm lần, ngang quyển Ngữ Văn. Nhưng Vũ sai rồi, hồi trước tôi vẫn thường nhắc cậu đeo huy hiệu, nhớ rồi quên, còn mái tóc giờ đã dài hơn, nhưng lại cổ tình xén hai bên.

“Phù, may quá, hôm qua suýt thì đi cắt tóc! Bà này kinh dã man, bọn con gái làm xoắn tí thò lò thế kia thì không sao mà con trai cạo một vài đường đã hành.”

Đức nghiêng sang bên tôi thì thảo.

“Anh Đức, anh thích giúp đỡ bạn thì có thể phụ anh Vũ năm mươi lần.”

“Ồ em...”

Cô nghiêm đến mức khuôn mặt Đức méo xẹo cũng không mủi lòng. Khổ thân các bạn ấy, chép tay bao giờ mới xong, tội nhất là Vũ.

Ngay sau khi cô đi thì Đức kêu trời kêu đất, còn Vũ nháo lại bài tiếp tục chơi, mặt tỉnh queo.

“Chơi tiếp?”

“Quyên lo gì, chiều tôi tìm người chép hết cho cả bọn!”

“Thật không?”

Anh bạn Đức hét lên, từ bàn cuối phi lên bàn đầu.

“Tao đùa làm gì, cùng lắm thì thuê người chép.”

“Vậy cho tao một chân!”

Thịnh lớp trưởng không chơi nữa, Đức thế chỗ. Họ chơi còn vui hơn lúc rồi.

Tôi thấy buồn vì Vũ vô cùng, cậu ấy coi không lời giáo viên vậy ư? Cô cũng chỉ muốn răn đe các bạn mà.

*

Tan học tôi rầu rĩ đợi Phong lấy xe trước cổng, Vũ đi trước một đoạn xa, cậu ấy đi xe chung với Lệ Quyên, nhập hội cùng mấy người đứng tùm nập năm tùm bảy bàn chỗ đi chơi, có cả nam và nữ, cả những người mặc đồng phục trường khác, thuốc lá phì phèo.

Trưa rồi phải về nhà ăn cơm chứ?

“Lâm Anh sao thế?”

Phong đã lấy xe xong, cậu ấy nhìn về mặt buồn rười rượi của tôi, rồi theo ánh mắt thì nhận ra Vũ và Lệ Quyên.

Một người đang châm điều thuốc và đưa cho Vũ. Lệ Quyên còn cười chệch miệng.

“Lâm Anh đợi tớ ở đây.”

Phong đưa xe cho tôi giữ, cậu bước về chỗ mấy người đó, hướng về phía Vũ. Tôi không nghe rõ lắm vì Phong chỉ nói vừa đủ nghe, có quay sang nói với cả Quyên, nhưng bạn ấy lắc đầu.

Một đôi khác đi xe máy cũng vừa tới nhập bọn, người ngồi sau đập tay với Lệ Quyên. Phong vẫn tiếp tục thuyết phục hai người đi về.

“Bạn tao tao chơi, bạn mày mày chơi!”

Vũ nói khá to, tiếp đến người nữ ngồi sau xe mới đến chỉ thẳng vào mặt Phong:

“Tao nhớ mặt thằng này rồi, Lệ Quyên, vì nó mà em với con Yến choạng nhau hả? Nó bỏ em theo con dở hơi nào ấy hả?”

“Không phải chị ơi, em chán thì quăng đi thôi!”

Lệ Quyên vốn ăn nói nhỏ nhẹ nhưng lại lớn giọng, để tôi đứng cách chục mét còn nghe rõ từng chữ, bạn ấy ôm choàng lên người Vũ.

“Thôi mày về đi Phong!”

Vũ thở ra khói, không phải hơi lạnh, mà là khói thuốc.

“Tao nói lần cuối, mày nghe không thì tùy... Lệ Quyên, tôi hy vọng bạn vẫn như ngày xưa.”

Phong xoay người về phía tôi, thở mạnh đến nỗi bờ vai rung lên. Những người này họ rất dễ bị kích động, nên chọn cách khác để khuyên nhủ Vũ.

Khi chỉ còn vài bước chân nữa là tới chỗ tôi, người chị họ của Lệ Quyên đá mất ột người trong số, kẻ đó lao đến tung cú đấm vào lưng Phong. Tôi chỉ kịp hét lên.

“Mày lên giọng dạy đời ai thế hả con?”

Phong bị ngã xuống hè, đám người đó cũng lao tới luôn, không rõ họ có ý can ngăn không nữa.

Phong đang cố kiềm chế, đứng lên gọi tôi về.

“Tao rất ghét mấy thằng cầm móng vào sách vở rồi lên mặt kẻ cả.”

“Bình!”

Hắn giáng cả đế giày vào lưng Phong lần nữa, cậu ấy đổ người về phía trước, xô chiếc xe và tôi sát góc tường. Lần này nắm đấm trên tay Phong đã hình thành, đường gân máu nổi lên rõ.

“Về thôi Phong ơi! Họ đông lắm!”

Cái nắm tay của tôi muộn hơn nỗi tức giận ngàn ngút đang ngày một dâng trào của cậu ấy, Phong lấy củ chỗ nện lại tên kia.

“Tao không nói chuyện với chúng mày!”

Vũ chống xe chạy tới nhưng lúc này chẳng một ai can được nữa, tôi biết Phong dù có thể hiện sự trưởng thành như thế nào thì vẫn còn đó tính hiếu thắng vốn có.

Thêm một người nữa xông vào, họ nói tục rất nhiều, Phong bị đánh và đánh trả, cứ thế...

“Tao không khiến mày can. Bạn của mày chỉ thế này thôi hả?”

“Phải rồi, bạn tao là như thế đấy. Còn hơn mấy thằng bạn mày mắt đeo kính lúp, bê cái bàn cũng không xong.”

Vũ buông ngay tay khỏi kẻ định xông tới, áp sát Phong, hai người đứng hếch mắt nhìn nhau. Cứ tiếp tục thế này họ đánh nhau to mắt, tôi bỏ xe xen vào.

“Đánh nhau đi!”

Vậy mà họ còn hò nhau ủng hộ.

“Dừng lại đi! Tôi xin các cậu dừng lại!”

Tôi không làm gì được, Vũ và Phong đánh nhau rồi, họ là bạn cơ mà.

“Không tớ gọi bảo vệ ra đây!”

Tôi gào lên mà họ đâu có nghe. Một bạn nữ trong số đấy tôi ngã ục xuống đất:

“Tao thách mày gọi bảo vệ!”

Tôi chỉ biết khóc trong bất lực, lẽ nào cứ đánh nhau mới giải quyết được vấn đề. Mẹ Vũ sáng nay còn nói rất yên tâm để hai cậu chơi với nhau mà, làm ơn nghe tớ...

“Phong ơi về đi, về với tớ! Dừng đánh nữa! Kệ họ!”

Mặt tôi bê bết đất cát, mỗi người nhện nhau một chút sẽ được thôi. Khi bỏ những ngón tay gạt nước mắt ra, tôi thấy Phong lại phía mình, đưa tay cho tôi đứng lên, còn Vũ, cậu ta quay ngoắt.

Cả lũ họ kéo đi.

Miệng Phong rơm rớm máu, rồi nó sẽ sưng lên như ngậm cả quả bóng bàn.

“Dừng đánh nhau nữa, hứa với tớ đừng bao giờ như thế!”

Tôi ngược lên nhìn Phong, cậu cười nhẹ, một nụ cười rất hiền, như chỉ có ở khoảng khắc này.

“Đổi lại cậu hứa không được khóc nữa!”

Tôi lắc đầu, khó lắm, không làm được. Tốt nhất là đi về bây giờ.

Chiếc xe cào cào của Phong bị vênh bàn đạp, nên tôi đòi chở chẳng được. Thế là hai đứa đi bộ, cũng chẳng thêm sửa xe.

“Cậu có đau không?”

Phong chỉ cảm mặt xuống, cậu ấy buồn vì không khuyên được hai người kia. Tôi cũng buồn.

“Đi với Lâm Anh thì không đau nữa!”

Đột nhiên Phong đặt tay lên bàn tay đang nắm ghi-đông của tôi khiến nó mềm nhũn. Chúng tôi cứ thế đi về, suốt quãng đường dài đằng đẵng chỉ mong không bị ai bắt gặp.

Phong mở cửa cho tôi vào nhà.

Ngôi nhà khá rộng nhưng đồ đạc không nhiều, vỏ bánh mì vo tròn trên mặt bàn cùng đồ trang điểm của phụ nữ, cả đồ chơi của trẻ em. Tôi đứng nhìn tấm ảnh chụp gia đình chỉ gồm ba người, Phong không có trong ảnh, bởi người phụ nữ đứng bên cạnh bố cậu có khuôn mặt rất trẻ, chỉ hơn chúng tôi vài tuổi là cùng. Một tấm ảnh khác là Phong chụp cùng bé Lâm Anh, hai anh em khi cười rất giống nhau.

Phong kéo tôi ngồi vào bàn học vì đó mới là thế giới của cậu. Chiếc bàn nho nhỏ, có rất nhiều thứ sắp xếp bừa bộn. Phong có hai bàn học nên ở ngôi nhà này không để nhiều sách nâng cao, nhưng có sách nấu ăn.

“Cậu thích nấu ăn à? Là nhỉ?”

Trước giờ tôi cứ nghĩ chỉ mấy bạn nữ mới thích, nhưng hôm đó ở nhà Vũ, tôi thấy Phong có niềm đam mê thực sự với việc cơm nước. (=____=)

“Ừ, vì ở trong bếp rất nóng!”

Tôi hiểu, có nghĩa là cậu ấy cô đơn, lạnh lẽo nên cần phải làm nóng.

“Quên mất tớ có urgo trong cặp.”

Tôi với lấy cặp, đi với Phong suốt quãng đường dài thế mà đầu óc đãng trí quá. Pha một chút nước muối loãng rồi lấy tấm bông chấm lên khoe môi Phong, đó là những việc tôi nghĩ có thể làm cho cậu ấy lúc này.

“Khỏi phải dán cái đó, trông nữ tính lắm!”

“Yên nào!”

Tôi ra giọng người lớn, nhưng vết rách có tí teo, dán urgo vào thì kì lắm, còn chỗ sưng ngày một to lên. Vũ mạnh tay quá.

“... Khi nào cậu khuyên Vũ, đừng như thế nữa, không tốt chút nào...”

Tôi cất urgo đi.

“Kệ nó, cho chừa vài lần mới tỉnh.”

Phong quay về hướng khác, vẽ mặt tròng xuồng.

“Tớ biết Phong chỉ nói thế thôi mà!”

Sau câu nói đó chúng tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái im lặng. Rất lâu sau, Phong lên tiếng:

“Lâm Anh nói nó sẽ nghe!”

Cậu ta mà nghe tôi nói ư? Có bao giờ chuyện đó xảy ra. Phong vừa dứt lời thì nhìn đồng hồ, cầm chiếc mũ len của em trai, như đuổi khéo tôi về vậy, (=____=) đầu cũng sắp đến giờ các bé mẫu giáo nghỉ.

“Tớ về thôi, đi từ trưa tới giờ...”

Phong không nói gì, cậu ấy ra mở cửa, tiện đi đón em luôn, vẫn là đi bộ nhưng tôi đi trước, cậu ta ở mãi tít đằng sau. Giận tôi ư?

Cậu ấy trẻ con quá, cả Vũ nữa, nhưng...

Khi tôi bất giác quay lại, Phong đã chạy tới sát bên, thở hổn hển, rồi đứng thẳng người lên và nói:

“Tớ không thể coi Lâm Anh như một người bạn.”

Ngay trước cổng trường học, Phong và tôi, cậu ấy đã nói những điều dang dở mà hôm ấy vì chiếc ôm của tôi đã không thể.

“Nhưng... tớ hiểu rồi... cái ôm ấy... không dành cho tớ... Nó là của Vũ.”

“Nó là của Vũ.”

Âm thanh ấy cứ vang vọng trong tôi.

Phong quay đi. Cậu ấy dừng lại với ngôi trường mẫu giáo, để tôi bước tiếp.

“Phong... biết gì về tớ mà nói!”

Chưa bao giờ tôi tức giận trước Phong, đây là lần duy nhất. Tôi gần như hét lên rồi chạy một mạch, mặc kệ những cơn gió, mặc kệ những hạt mưa lâm thâm, mặc kệ tất cả chỉ để chạy về tuổi thơ của mình.

Tôi khóc suốt từ lúc đó tới tận chập tối, nếu chỗ kia không phải là khách sạn, nếu ở đó không có một cậu bạn khác, nếu nó vẫn chỉ là khu tập thể cấp bốn, nếu chỉ có bốn đứa tụi tôi, nếu chúng tôi không lớn,... Phong biết gì về quãng thời gian chờ đợi của tôi mà nói như vậy?

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 31

31. Chương 31

Khi trở về nhà mưa đã khoác lên tôi những giọt nước, quẹo nốt con ngõ này là về tới, mẹ chắc sẽ mắng lắm. Thế mà, có một người đứng ở đó chờ tôi, cậu ta ngồi bệt xuống vệ đường, bên cạnh cây cột điện. Mái hiên không đủ che mưa cho Vũ.

Vũ ngẩng đầu lên nhìn tôi, cậu cũng bị một cục biêu trên trán từ Phong. Tim tôi quặn lại, nó bỏ rơi một nhịp.

Chưa để cậu ta lên tiếng, tôi siết chặt tay chạy thẳng về nhà.

“Ai cho phép cậu đợi tớ???”

Khi ngang qua Vũ, tôi đã nổi giận.

Tại sao lại đối xử với tôi như thế khi mà chính cậu ta nói tôi thích Phong? Đã biết vậy sao còn làm tôi tủi lòng, tôi chỉ cần là con bé Chun bám theo cậu bạn hàng xóm thôi.

Suốt đêm đó tôi bị sốt cao và tới tận cuối ngày hôm sau mới đỡ, thế nên sáng thứ hai đầu tuần bỏ chỗ đi học thay vì đi cùng Phong.

*

Tháng mười hai đã tới, như thường lệ có tiết chào cờ. Sân trường hôm nay có chút nắng, tôi ngồi hàng ghế cuối, trong khi Vũ ở trong trông lớp. Nghe nói hôm nay sẽ có học sinh được tuyên dương, trông mấy bạn lớp B1 vây xung quanh Phong thì đoán được rồi.

Vừa sục sục hai mũi vừa ngồi nghe thầy Tổng phụ trách đọc xếp loại thi đua của từng lớp mà lòng tôi háo hức thay dù trong lòng còn giận. Vẫn như ngày nào, mỗi khi cô giáo phê bình Phong nghịch ngợm, tôi còn lo hơn cậu. Đến khi cái tên “Trịnh Quốc Phong Anh” được xướng danh và Phong bước lên bục nhận hoa thì nước mắt tôi ứa ra trong niềm tự hào vô cùng.

“Trường THPT Hùng Vương vinh dự khi có học sinh đạt được học bổng toàn phần tại trường trung học nội trú Columbia International College...”

Học bổng toàn phần?

Phong giành được...

Thầy nói ngôi trường xa lạ đó ở Canada, cách nơi đây xa vời vợi...

Mọi thứ... tất cả như quay trở lại cái ngày tôi đi học thêm về mà không thấy cậu ấy nữa...

Phong sẽ lại bỏ đi ư?

Mọi người, bạn bè, gia đình cậu và cả tôi nữa, đều ở đây cơ mà...

Tôi khóc òa lên thành tiếng trước sự ngạc nhiên của những người xung quanh. Một con bé học lớp bên khóc cho thằng bạn từ nhỏ đi biệt không biết có ngày gặp lại không. Lỡ cậu ấy sống bên đó quen rồi, lỡ cậu ấy yêu đất nước người ta, thì có còn về với tôi không?

Đáng lẽ phải mừng cho Phong chứ, thế mà nước mắt tôi cứ rơi lã chã, cố đưa tay ngăn lại cũng không thể. Tôi đứng dậy ra khỏi chỗ, luồn vào khu nhà vệ sinh ngồi khóc một mình.

Một ai đó đã nói rằng:

“Đổi lại cậu hứa không được khóc nữa!”

*

Tôi quay về lớp khi có một bạn vào thay đồ. Đi qua bàn một, Vũ đang chép nội quy, xếp giấy mỏng chưa đủ ba trăm trang, dòng chữ nguệch ngoạc, việc đó khiến tôi được an ủi phần nào.

“Nãy sao tự dưng khóc tu tu vậy? Thay đổi thời tiết à?”

Đức vừa chép phạt vừa quay sang hỏi, tôi cắn môi lắc đầu.

“Không sao thì chép hộ tôi đi bà nội! Viết ngoáy nhớ!”

“Ừ.”

Tôi lấy bút ra để chép cùng, Vũ đã dừng lại nhìn tôi từ lâu lắm rồi.

*

“Ăn cơm đi Chun, còn lên học bài!”

Tôi ngồi thừ nhìn con cá bị rán giòn, học giỏi để rồi đi xa như cậu ấy... buồn lắm.

“Giờ con bé lớn rồi, đừng gọi Chun nữa. Lâm Anh chưa khỏi ốm hay sao vậy cháu?”

“Cháu không.”

Tôi cầm đũa và cơm ăn hết một bát, sao lớn rồi không được gọi là Chun nữa? Lớn rồi sẽ phải xa nhau thật ư?

“Con ăn xong rồi.”

Tôi mang bát đặt trong bồn rửa, leo lên phòng. Khi cánh cửa đóng lại, nỗi buồn lại trào dâng.

Ông nội gõ cửa phòng rồi nhẹ nhàng đẩy vào.

“Ở trên lớp có chuyện gì? Nói cho ông nghe được không?”

Ông cho tôi sà vào lòng để trút hết nỗi buồn. Chắc ông hiểu được...

“Phong... Phong sắp đi du học rồi ông ơi! Hức hức, sao cậu ấy hay đi thế???”

Tôi lại khóc, ông đưa bàn tay nhăn nheo hớt tóc tôi qua mang tai, vỗ về:

“Nó đi ăn học sau này về kiếm nhiều tiền càng tốt chứ sao?”

Tôi lắc đầu không chịu.

“Ngốc ạ, khi ta đặt một ai đó trong tim thì dẫu họ có đi cả vòng Trái Đất vẫn chỉ nằm trong trái tim của mình. Vậy cháu nói xem, có xa không?”

“Nhưng...”

Tôi định nói rồi lại thôi, đưa mắt ra nhìn khóm qua mười giờ đặt trên khung cửa sổ. Lẽ một ngày, chúng tôi chỉ như khóm hoa kia, khi kim đồng hồ đã quá mười giờ.

*

Hôm nay nhiệt độ xuống thấp hẳn, trời âm u, học sinh cấp hai trường bên được nghỉ, đạp xe chậm chậm còn nghe tiếng gió rít bên tai. Dừng xe một chỗ, tôi vội vàng đưa tay lên miệng thổi ấm, đột nhiên bên má nóng rực, người co rúm theo phản xạ.

Phong áp cốc sữa nóng lên má tôi, nở nụ cười rạng rỡ làm hòa. Tôi đang dặn lòng tỏ ra bình thản, chìa bàn tay đón lấy cốc nước. Cậu đưa chiếc cốc lại gần rồi giật lấy uống cạn một hơi trước sự ngỡ ngàng của tôi.

Phong tặc lưỡi, làm mặt hài hước, nhanh chóng ấn ly sữa khác vào tay tôi, còn có cả ống hút, điều đó làm tôi cười hí hửng thật sự, dang tay bảo vệ tài sản của mình.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa Phong đi...

“Thằng Phong nhá, mầy mua sữa cho con Chun mà không cho tao nhớ!”

Câu nói của Mai Mít khiến tôi giật mình, xem chút đồ sữa vào người. Nó chạy tới chen giữa, hai chúng tôi đi tách hẳn ra hai bên.

“Mày uống đi.”

Tôi đẩy ly sữa về phía nó và bước nhanh về lớp mình.

“Kính nhỏ, hai đứa mày có cái gì giấu tao, tưởng tao không biết chắc!”

“Biết cái gì?”

Tôi và Phong đồng thanh đáp, nhìn nó trừng trừng, không hẹn tự quay đi. Trong cái quay đi vội vàng đó, tôi bắt gặp ánh mắt của Hải Yến. Bạn ấy đứng bên hành lang lớp B1, trông thấy tôi Yến mỉm cười, vẫn là nụ cười bị khuyết một cung bậc ấy, nhưng giờ tôi đã biết cung bậc ấy thuộc về tôi, về Phong, Mai Mít, về tình cảm vô tư của bốn đứa trẻ tụi tôi.

Để mà bây giờ chỉ còn ba đứa chúng tôi đi với nhau.

Bất giác tôi buột miệng hỏi một câu mà mãi sau này, tôi vẫn tự trách mình lỡ lời:

“Cậu... thích tớ?... Lệ Quyên? Hay... Yến?”

Cái thích tôi dành cho cậu ấy quen thuộc và gần gũi lắm, đến nỗi lời nói ra vô cùng nhẹ nhàng, nên đã không thể biết câu hỏi ấy chạm vào vết nứt thời gian giữa chúng tôi. Ngày bé Phong thích đi cùng Yến, nghe lời Yến, giảng bài cho, về phe Yến trong bất kỳ trò chơi nào, xách đồ giúp nữa, trong khi với tôi chỉ có bắt nạt và dọa cắt xít luôn miệng. Với Lệ Quyên, cậu tặng hoa, ân cần, chu đáo, còn đặt ảnh Quyên làm hình nền điện thoại, tham gia các tiết mục văn nghệ cùng nhau,... thế sao lại nói không thể coi tôi là bạn? Nhưng... thực ra Phong chưa bao giờ nói thích tôi cả. (+_____+)

Không ngờ Phong nghe thấy lời thầm thì đó, cậu nhìn tôi trong vẻ mặt bối rối pha lẫn bàng hoàng. Một câu hỏi quá ngu xuẩn vì câu trả lời có là gì thì cũng có người bị tổn thương.

“Phong thích tao cơ mà!”

Mai Mít cổ banh khoe môi nhưng không được, đồng thời quàng tay kéo Phong đi. Nó vừa hát ra chuyện vui lắm.

Chỉ còn mình tôi,

Tôi đã tự mình là người quan trọng nhất của Phong mà mình quyền được trách cậu, tương tự như khi bị hỏi:

“Giữa Phong và Vũ, mày có thực sự chọn được không?”

Mai Mít gặp tôi sau giờ học, nó đã đặt một câu hỏi không đợi hồi đáp.

“...”

“Vậy nên đừng bắt người khác phải rõ ràng khi mà chính mày cũng lằng nhằng như thế.”

“Phong.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt người đối diện trả lời. Nhưng việc tôi cứ nhớ mãi về Phong đâu có nghĩa cậu ấy cũng phải chỉ nhìn về phía tôi. Mai Mít bỗng nhướn môi cười, rất tự nhiên và nhẹ nhõm:

“Tao thích nghe câu trả lời đó và ánh mắt của mày.”

Thực lòng có chút do dự khi không nỡ phủ nhận những lúc bên Vũ nhưng tôi biết giới hạn giữa Vũ cùng sự quan trọng của Phong trong lòng mình.

“Tao sẽ kể ày chuyện này... khá dài dòng.”

Mai muốn tôi chuẩn bị sẵn tinh thần chẳng? Nó lường lự rất lâu mới bắt đầu:

“Mẹ tao với bố thằng Phong từng là bạn rất thân, thân lắm, nhưng... kể từ ngày gia đình nhà đó tan vỡ, chắc lúc đấy tụi mình mới bốn hay năm tuổi thôi... Phong thường được gửi sang nhà mày chơi để hai người lớn ra tòa giải quyết đơn ly dị, về hỏi mẹ thì biết. Bố tao đi công trình cả năm mới về nhà được một lần, bạn bè thì an ủi nhau thôi, nhưng họ đi xa quá... À, nhà đó nói sang nước ngoài thực ra chỉ có Phong với mẹ sang thôi, bố chuyển nhà ra ở gần công ty, chắc thầy có lỗi với bố con tao...”

Mai ngồi xuống ghế đá kể, mắt rưng rưng. Tôi không thể tin vào những gì nó nói, chỉ có thể diễn tả bằng từ “sốc”. Tôi sốc, sốc vì những mối quan hệ rắc rối của người lớn, về khoảng thời gian vô tư của Phong sao mà mong manh, ngắn ngủi thế. Hẳn Mai rất ngại khi nhắc tới chuyện này.

“Mày cũng thấy đó, tính cách của Phong thay đổi rất nhiều. Sang bên ấy cô Khánh đi bước nữa, lấy ông cùng làm dự án, nghiên cứu khoa học khoa hiếc, chẳng có thời gian chăm thằng con, mặc nó giữa môi trường lạ hoắc, suốt ngày thức học và học. Được cái ông Dương thương con, còn cô Khánh kết thúc đợt đào tạo về nước, nhì nhằng thì ông ta cũng giành được quyền nuôi con. Ông ta quản Phong chặt lắm, sợ lêu lổng chơi bởi nhưng có bà vợ hai, sinh ra thằng Lâm Anh đấy, mày nghĩ xem, mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghẻ lại thương con chồng... mẹ tao cứ nhắc suốt.”

Tôi chỉ biết ôm miệng không nói được lời nào. Một Phong vẫn thường nở nụ cười tràn đầy năng lượng là như vậy ư? Cậu ấy chịu tổn thương quá lớn về gia đình trong khi tôi cứ mãi trách móc cậu.

“Từ đó tao bắt đầu nghi ngờ, sao mẹ tao biết nhiều chuyện nhà họ vậy, sao Phong tỏ ra tránh mặt những người bạn cũ, sau đó tao có hỏi tới cùng và dù có giấu đến đâu thì cũng có lúc nói hớ. Khi tao chắc chắn toàn bộ sự việc thông qua những tin nhắn thư từ của mẹ tao với bố Phong, họ nói lại liên lạc khi ông ta trực trực với bà vợ hai, tao đã không kiềm chế nổi tìm gặp Phong, mắng miếc không ra gì... Đến khi gặp mày tao mới biết thằng Phong làm gì có lỗi, nó còn khổ hơn tao gấp đôi.”

Có chiếc lá vàng rơi ngay dưới chân, tôi cố kìm nước mắt siết chặt bàn tay Mai.

“Phong nói con bé Quyên hay hay, lại còn xinh xắn nên thích nhưng tao biết thừa không phải, chẳng qua vì muốn nói chuyện vui vẻ với tao và cái Yến như xưa, hơn nữa vụ đó là con bé Lệ Quyên chủ động ngằm, tao đoán vì muốn thằng Vũ chú ý.”

Đó mới thực sự là lí do Phong không tìm ra tôi, cũng là lí do cậu ấy từ chối Hải Yến, chọn một bạn nữ khác để thay đổi mọi thứ. Tuy không biết nhiều về Quyên nhưng tôi nghĩ Quyên là một người cuồng nhiệt, sẵn sàng đánh đổi để có được tình yêu, bạn ấy chỉ đang cố gắng níu giữ tình cảm của mình với Vũ. Vũ lẽ ra nên chọn bạn ấy.

“Thằng Phong thích mày lắm, tao biết,

đến nỗi vượt qua được cái mặc cảm giữa chuyện của người lớn. Tao đã đề đầu cười cổ hủ cho ra nhẽ, sau thì nó cũng gật đầu. Ha ha... Hỏi từ lâu rồi nhưng giờ mới kể vì... tuy xúi mày chọn thằng Vũ nhưng tao... thực sự tiếc lắm nếu... mày nghe theo. Mày với thằng Phong mà thành thì sẽ không thể cặp bồ với nhau được, tao sẽ mừng cho hai nghìn, nhưng mày phải nhớ đừng an ủi thằng Vũ đấy. Ha ha...”

Cho dù Mai đã cố hài hước hóa câu chuyện song chẳng ai trong hai đứa cười được. Nếu Mai không kể ra tôi sẽ chẳng thể biết. Phong muốn tôi nhìn cậu ấy công bằng như Vũ, không có sự thương cảm nào cả.

Cậu ngốc lắm! Tôi chưa từng có ý so sánh Phong với bất kỳ ai nên khi Phong nói cái ôm của tôi không dành ỉnh, không phải tôi ngăn lại vì không muốn nghe thêm mà chỉ bởi thật sự không cần cậu nói ra, tôi hiểu và cảm nhận được.

“Nhưng... tao cũng thương Yến lắm...”

Mai Mít đáp lại tôi bằng một cái nắm tay rất chặt trước khi bỏ về. Cả tôi và Yến đều là bạn của nó. Cả hai đứa chẳng phải đều đợi Phong rất nhiều năm rồi sao?

Tôi cứ ngồi lì ở đấy nghĩ về cái thơm má của Phong dành cho Yến,... vì sao chỉ mình tôi có được sự “đặc biệt” ấy, sao chỉ mình tôi cậu không coi được là bạn?

Và... điều quan trọng nhất, Phong sắp đi rồi, đó phải chăng không thể bắt đầu?

32. Chương 32

Kỳ thi học kỳ buộc tôi phải đề ra những kế hoạch học tập từng môn rõ ràng. Không có điều kiện học gia sư như các bạn trong lớp nên tôi đăng ký lớp học thêm của thầy cô trong trường, thường là những giáo viên dạy lớp chọn I, II mở ra tạo điều kiện cho học sinh lớp khác. Anh Văn của thầy Ivan và cô Hà My cũng có lớp nhưng tôi chỉ dám tham gia vào lớp tiếng Anh cơ bản của giáo viên lớp khác. Sáng học chính khóa,

chiều bốn buổi học thêm, tôi tự luyện thành ra một bơ phờ, chả còn thời gian nghĩ mông lung. Mẹ nói học lớp mười hai còn phải thức đêm để cày nữa nên rèn luyện từ sớm. Hic hic.

Có tiếng chuông điện thoại, tôi rón rén mở ra kiểm tra, bà nội vốn khó ngủ, lẽ nào tổng đài hỏi thăm vào giờ này.

“Lâm Anh có bài nào khó hiểu không?”

Đó là tin nhắn của Phong.

Nhìn trở lại cuốn vở trên bàn, bài tập về dòng điện trong đề ôn tốn nhiều thời gian quá, tôi nghĩ mãi chưa biết mình sai chỗ nào, tính đi tính lại toàn ra âm. Phong từng dặn không hiểu chỗ nào sẽ giải đáp giúp, cậu ấy muốn thực hiện lời hứa trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại ư?

Nên tôi nhắn rằng mình đã ôm chăn ngủ.

Phong đi rồi, ai sẽ giảng bài cho tôi tiếp đây? Là vì tôi sợ sẽ phụ thuộc vào cậu ấy.

*

Chúng tôi thi thể dục đầu tiên trước khi được nghỉ để tập trung ôn những môn còn lại. Cả khối thi chung nên vắn A xem ra có lợi, thi sớm về sớm, sắp xếp theo họ nên Phong trước tôi.

Hình thức thi chạy bền, nam bốn vòng, nữ hai vòng quanh trường. Hichic. Những bạn thi đầu chạy về mặt cắt không còn giọt máu khiến tôi bủn rủn hết chân tay. Vấn đề quan trọng là tôi không biết chạy thể nào, cổ hết sức lúc đầu thì không lết về được, mà chạy thông dong thì quá thời gian quy định.

“Tiếc nhỉ, không chạy giúp cậu được.”

Nếu có bạn chạy trước ngoài đường thi, điều chỉnh tốc độ phù hợp để lũ con gái theo thì chúng tôi vượt qua sẽ dễ dàng hơn, thầy cô không cấm việc này, miễn sao không ảnh hưởng đến phần thi của bạn khác. Lướt thi của tôi liền ngay sau nên Phong muốn giúp cũng không thể.

“Tớ chạy đuổi theo các bạn nữ trong nhóm là ổn ấy mà.”

Phong được mấy bạn nữ trong lớp đặt hàng, ngoài ra còn chạy trước giúp Mai Mít nữa. Tôi khởi động chân tay trong trạng thái run như cầy sấy.

“Tớ sẽ đợi cậu ở đích!”

Chạy quanh trường thì cậu đứng ở đích là hiển nhiên rồi, chúng tôi đập tay chúc nhau may mắn. Phong về vị trí xuất phát, chân dài thể kia bốn vòng chỉ bằng ba vòng rưỡi của người khác.

Khi đứng xếp hàng chờ đến lượt, mấy bạn nữ truyền bí kíp chạy bền tôi mới vỡ lẽ:

“Cần phải đặt mục tiêu cho đích đến mới mong chạy được. Tao ước Sơn Tùng M-TP đứng đó cầm khăn lau mồ hôi cho tao.”

“Ngọc Trinh được không mấy bà?”

“Công Phượng là của tao.”

“Mỡ đấy mà húp! Tao chỉ ước bạn Đức lớp B3 thôi.”

Có ngồi cạnh mới hay cậu Đức đó không được như lời đồn thổi của thiên hạ.

“Không, lý tưởng nhất phải là Vũ. Chơi đẹp, manly, lại đang độ thân.”

“Sao bằng Phong lớp này được, học giỏi, hát hay, dễ gần, tốt bụng nữa. Hơ hơ...”

Họ động viên nhau và nhìn tôi.

“À... tớ mong là... chạy xong... còn đi ăn sáng.”

Tôi đáp rồi cầm mặt xuống đất. Phong đã chạy sang vòng hai, cậu ấy có đặt ra cái đích của mình không?

Vòng chạy thứ hai Phong chậm hẳn so với các bạn, thậm chí còn nhìn tôi cười khi qua vạch xuất phát. Cậu ấy bình tĩnh thế là cùng. Vậy mà sang vòng ba đã theo kịp đồng bọn. Đến lượt cuối cùng, lớp nào có bạn nam đang thi thì cổ vũ ra trò. Còn khoảng ba mươi mét Phong vượt lên đuổi theo bạn dẫn đầu, nhưng không được vì bạn kia có sức mạnh nội lực, con nhà nòi mà. Phong về hai nhưng nằm trong khoảng thời gian A+ nên cũng được điểm tối đa.

Chưa kịp thơm lây thì thầy đã gọi tên, tôi đứng vị trí thứ tư trong топ năm người chạy.

“Xuất phát!”

Những bước đầu tiên tôi gần như đi bộ, được một đoạn thì nhận ra mình bỏ xa các bạn quá, sau đó tăng tốc thì xuống sức. Cứ đà này tôi chỉ chạy được một vòng mất. Không có cái đại nào bằng cái đại này.

Có tiếng rú ầm phía sau, trời ạ, lẽ nào có người được một vòng rồi ư? Tôi còn chưa được một phần tư tổng đường chạy. Tiếng chân ngày một gần hơn, các bạn nam chạy nhanh quá đáng. Nhưng không, là tiếng bước chân của Vũ.

“Gắng lên!”

Vũ giảm tốc độ và chạy trước tôi hai mét. Quẹo trái, tôi đã nhìn thấy các bạn khác ở phía xa. Cậu thi ca hai, đâu cần đến trường sớm như thế? Cứ bám theo cậu, nhịp nhàng, hai lần quẹo trái nữa tôi nhập hội. Rồi các bạn nữ đều chạy theo Vũ, như cách nói dân gian là “núp bóng quan lớn”.

Tất cả họ đều tới đích, trừ tôi, không thể thở ra hơi nữa. Trong lúc ấy tôi nghĩ tới mục tiêu cái đích.

Đích của tôi là...

Tuyệt vời! Khi một bạn nam chạm vạch vòng bốn là lúc tôi kết thúc đường chạy. Tôi ngồi phịch xuống ôm đất luôn khi nghe điểm.

“Sáu.”

Cộng với điểm trong kỳ là trên 6,5. Cuộc đời nở hoa rồi.

“Chạy tiếp, không được dừng đột ngột.”

Chịu thôi, dù biết phải vận động cho hồi tỉnh nhưng tôi không thể, giờ một con kiến muốn giết thì hoàn toàn kết liễu được con bé lười vận động này.

Vũ xốc tôi lên kéo đi, hai chân mỗi nhứ cứ thế bước như người đi mượn. Hai phút cậu mới thả ra uốn lượn làm gì thì làm, tôi ngồi luôn lên ghế đá, ôm cây thở lấy thở để. Vũ tiến về phía các bạn trong lớp.

“Cảm... ơn... Vũ... Cảm ơn cậu!”

Vừa nói vừa thở, tôi nói đến hai lần nhưng chẳng rõ cậu có nghe thấy. Phong đứng gần đó, trông thấy tôi nhìn bèn quay đi, này còn hẹn nhau đi ăn bánh mỳ pa-tê.

Mũi giày của Vũ quay lại, dừng ngay trước chân tôi. Cậu từ từ ngồi xuống, nếu không lau nước mắt cho thì tôi chẳng biết nó đã rơi từ khi nào. Ngón tay rụt rề áp lên khóe mi tôi.

Cậu ấy khề nhếch khóe môi, khó lòng bắt được nụ cười ấy.

“Tôi không xóa được bạn,... tôi... không thể!”

Vũ ngồi luôn xuống đất, nhìn tôi bằng vẻ thận trọng như lo sợ sẽ không được nói tiếp. Cậu lấy trong túi áo khoác chiếc vòng da, nhẹ nhàng nắm cổ tay tôi.

Bàn tay rất ấm.

Tôi khề rụt lại nhưng bị siết chặt, Vũ đeo nó lên nhưng bị rộng. Đó là món quà cậu ấy đòi được tặng cơ mà...

“Bạn lạnh lùng thật đấy. Tôi cứ nghĩ... đã đủ để tôi có được một vị trí trong bạn. Vậy mà bạn chẳng bận tâm đến tôi.”

Dấu ba chấm ấy chính là quãng thời gian giữa tôi và Vũ.

“Tổ...”

Tôi vẫn còn bất ngờ trước sự xuất hiện của cậu, không thể hình dung rằng Vũ sẽ chủ động bắt chuyện như thế này.

“Lâm Anh ngốc lắm, thằng Phong được cấp học bổng nhưng nó có quyền từ chối.”

Thì ra Vũ muốn tôi không khóc nữa.

“Và nó đã làm điều đó.”

Cậu khẽ thở một hơi dài, nhìn xuống những viên gạch lát sân trường.

“...”

“Chắc rồi mẹ nó sẽ nhờ Lâm Anh thuyết phục... nhưng thời gian và khoảng cách chẳng thay đổi được bạn đâu nhỉ?!”

Đôi mắt cậu rất buồn, như có sự tuyệt vọng trong ấy.

“...”

“Thế nhé, tôi đi đây!”

Vũ buộc lại dây giày để đứng lên, nói lời xa lạ quá, tôi thấy lòng bất an. Những bước chân của Vũ chậm rãi, cứ vậy xa dần dần. Dù không phải người mua chiếc vòng nhưng chính tôi là người thắt nút trên cổ tay Vũ.

“Sao trả lại cho tớ?”

Vũ đứng lại.

“Nhớ nhé, tôi đã từng đeo nó.”

Cảm xúc trong tôi hỗn loạn kể từ khoảnh khắc đó.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 33

33. Chương 33

Tôi không cho phép mình có thời gian rảnh, bởi lẽ không có việc gì làm hình ảnh Phong quay mặt đi, rồi cả chiếc vòng, câu nói khó hiểu của Vũ sẵn sàng áp tới.

Cố hình dung ra đường chạy, khi cách đích ba mét tôi đã nghĩ tới... một người nào đó mà giờ không tài nào nhớ nổi. Ôi, đau đầu quá. Phải học thôi.

Trên lớp thi cả tiếng Anh nói. Giáo viên khuyến khích hai bạn cặp với nhau luyện giao tiếp, nhưng tôi nói với Đức chỉ e tốn thời gian của cậu nên đành ở nhà bật đĩa nghe hội thoại, được năm phút thì thiu thiu, chút nữa chìm luôn vào giấc mơ hồng.

Tiếng chuông điện thoại đổ ngay lúc tôi sắp nhìn ra khuôn mặt người ở đích. Số máy lạ gọi tới.

“A lô?”

*

Đúng như lời Vũ, ngay chiều hôm ấy cô Khánh hẹn gặp tôi. Cô không muốn nói chuyện tại nhà nên chọn quán café, tôi gọi một cốc trà sữa.

“Giờ đến cuối năm, bàn giao xong xuôi công việc tại Việt Nam, cô và gia đình hiện tại sẽ chuyển hẳn sang nước ngoài sinh sống. Từ nơi cô ở tới trường nội trú chỉ mất hai tiếng đi tàu. Cô và bố Phong đã bàn bạc về chuyện học tập của Phong, học tại đó thằng bé có thể về nhà cô một vài ngày trong tháng, rất tiện. Cô luôn mong mỗi nó đi theo ngành Vật Lý như mẹ và trở thành nhà nghiên cứu. Nước mình chưa phát triển

mạnh lĩnh vực này nên sự lựa chọn tốt nhất là du học. Hơn nữa, có cái thuận lợi là Phong đã giao tiếp thuần thục và quen với cách sinh hoạt của người phương Tây, lại có bạn đi cùng. Việc sang nước khác không còn gặp nhiều trở ngại hay khó khăn.”

“Dạ vâng.”

Tôi cố gắng hút cả phần thạch trong cốc. Nhiều người nói ở nước ngoài văn minh, không khí trong lành, không ô nhiễm, bụi bẩn như Việt Nam, đi lại dễ dàng, đầy đủ tiện nghi, có cơ hội phát triển. Việc cô Khánh và gia đình trở lại chỉ để trả công đào tạo của nhà nước. Họ quen môi trường bên ấy rồi, khó lòng muốn quay về nữa.

“Phong là đứa kín miệng, ít tâm sự với mẹ nên cô không rõ lí do nó muốn ở lại. Sang bên Canada nó sẽ được tự do hơn, hưởng điều kiện sống cao hơn. Sau khi học hết trung học, lên Đại học, rồi Thạc Sĩ, khi đạt tới trình độ cao đi bất cứ đâu đều tìm được việc làm tốt.”

Tôi đã ăn hết cả trân châu, giờ cầm cốc nước chẳng biết làm gì nữa. Phong sẽ đạt được những kỳ vọng của mẹ cậu, tôi biết cậu ấy làm được.

“Tuy là mẹ nhưng cô chưa làm tròn trách nhiệm, cô rất muốn bù đắp cho Phong trong thời gian qua... Lâm Anh, đành nhờ cháu động viên, khích lệ bạn.”

Người lớn rất ít khi khóc, thế mà cô lại khóc trước mặt tôi, có lẽ cô cũng đã gặp Vũ, Mai Mít, Yến và các bạn cùng lớp B1. Cô ấy đang cố hết sức để được trông thấy cậu con trai thành đạt.

“Nhưng... Phong thích nấu ăn mà cô.”

Tôi nói lí nhí. Đã bao giờ cô thực sự quan tâm đến Phong muốn trở thành người như thế nào chưa?

“Đó không phải là mục tiêu cần vươn tới, nấu ăn chỉ là sở thích, Phong có thể thực hiện vào những thời gian rảnh rỗi. Con trai cô có tư duy nhạy bén, thích hợp với việc nghiên cứu, chế tạo, nên cố gắng hiến cho sự nghiệp khoa học.”

Tôi cúi gằm mặt sát bàn, suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ tôi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện nên suy nghĩ vẫn mang nhiều cảm xúc cá nhân. Cô Khánh là người học cao hiểu biết rộng, cô biết con đường nào dành cho Phong.

“Vâng, cháu sẽ khuyên bạn ấy.”

“Vậy tốt quá.”

Tôi chào cô ra về.

*

“Đi học tiếng Anh mau bà nội!”

Tôi kéo mình khỏi suy nghĩ khi bắt điện thoại của Đức, không rõ cậu ta lấy số ở đâu. Nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ, co chân chạy ra quán café vườn đầu ngã tư gần nhà, nói là gần nhưng chưa bao giờ tôi vào đó vì nghe nói riêng một chai nước lọc đã gấp năm lần ngoài thị trường, cậu này chơi sang ghê.

Không gian của quán thì khỏi chê, vừa rộng rãi, có cả suối nhân tạo, tha hồ ngắm cảnh, mỗi bàn cách nhau khá xa, thích hợp cho việc học, nhưng hai đứa học sinh vào ôn bài có vẻ sang chảnh.

Khi vào đến nơi thì tôi nhận ra không chỉ có Đức, còn có Thịnh lớp trưởng, Minh Thu và một vài người khác. Bất gặp Lê Quyên không hiểu sao tôi cứ thấy ngại ngại. Đức chỉ vào cái xô bên trong góc, bên cạnh cậu, tôi lên vào, khi ngồi ầm chỗ mới nhận ra chiếc cặp phía đối diện là của Vũ.

Cậu ấy trở lại chỗ thì Đức đứng lên.

“Giải quyết ở chỗ nào thế?”

Vũ chỉ về phía căn nhà nhỏ cuối cùng. Họ chắc đến đây lâu rồi.

“Lâm Anh uống gì?”

“Tớ không.”

Tôi đáp lại lời lớp trưởng.

“Sao vậy?”

“À, tớ vẫn còn no.”

Đã nói vậy nhưng cậu ta vẫn gọi ly nước cam. Trời ạ, tôi đang góp tiền mua quà chia tay Phong, nhìn bằng giá hết muốn làm gì nữa.

Các bạn sau đó kể đủ các chuyện, tôi cứ ngồi đợi họ quay về với bài học tiếng Anh. Vũ thi thoảng chêm vài câu, khiến cả nhóm cười nghiêng ngả, nhưng tôi không hiểu nên mặt nghiêm như tượng khiến cậu què què.

Ồ, hẹn nhau để học tiếng Anh cơ mà, các bạn đều khá rồi nên không lo mấy. Tôi đành mở sách ra tự ngẫm như kẻ bị cả thế giới lãng quên.

“Can you talk with me?”

Vũ đan những ngón tay vào nhau, vội đưa mắt hướng về tôi rồi nở một nụ cười rất hiền. Chúng tôi bắt đầu bài học tiếng Anh như thế...

*

Trong suốt cả tuần học ôn, tôi đều cấp sách đi, hôm thì ngồi ở quán ăn vặt, hôm vào hẻm Lotte ăn mỗi cái kem ba nghìn, lắm lúc ngồi ở ghế đá công viên. Mấy hôm đầu có năm, sáu người, rồi dần chẳng ma nào đến trừ tôi và Vũ, vẫn học thôi, cậu giảng tôi tiếng Anh, trong khi đó tôi giải đáp các vấn đề liên quan đến Toán, Lý, Hóa, Sinh, Sử, Địa, Văn.

“Học thế thôi, trên trung bình là được.”

Mỗi khi tôi linh cảm sẽ vào câu nào và bắt cậu ta học thì luôn bị gạt đi.

“Nhưng tớ nghĩ nó sẽ có trong đề.”

“Thế khác gì học nguyên cả quyển. Bỏ một buổi mai học tiếp.”

Và tôi lờ đi, ra về say sưa học không biết trời đất gì hết. Đường như giữa chúng tôi chưa từng có khoảng cách.

“Hừm, bài này làm thế nào?”

Vũ hỏi đúng bài tôi giải ra âm bữa trước.

“Tớ... không biết làm.”

Ước gì tôi có thể nói với Phong như thế. Ước gì cậu ấy mãi ở bên để giải đáp mọi thắc mắc của tôi.

“Bài khó thế này không vào đâu. Đói quá, đi ăn!”

Vũ kéo tôi đi, cậu nói sẽ chỉ cho quán ăn vặt nổi tiếng của trường, đã là học sinh trường THPT Hùng Vương thì đứa nào cũng biết. Nhưng tôi có biết đâu. Cậu dẫn tôi vào quán có tên Bà Già Khó Tính, nằm trong con ngõ ngay cạnh trường, có bán đủ thứ, nộm bò khô, bánh xèo, quẩy, nem rán, ốc luộc, trứng cút lộn, cháo cay, chè thập cẩm, bánh ngô khoai sắn có hết. Học bao lâu tôi mới biết tới cái thiên đường này, quả là một thiệt thòi lớn.

Vũ gọi rất nhiều, đến nỗi cô bán hàng còn hỏi:

“Hai đứa chúng bay nuốt hết được á?”

“Hết sạch sẽ. Mười bảy tuổi bẻ gãy sừng trâu... Haha.”

Vũ lấy hai cái đĩa và hai đôi đũa cùng một ít giấy ăn bắt tôi lau. Phải rồi, chúng tôi đang ở độ tuổi đẹp nhất cuộc đời.

“Dạo này mày hay qua quán cô nhĩ? Định ăn cho bội thực luôn hả?”

Đang tươi cười là vậy, Vũ nhận hai bát nước mắm chấm từ cô mà không nói gì.

“Mấy món này rẻ thì rẻ thật nhưng sang nước ngoài chẳng có mà ăn. Thôi ăn đi cho cô đắt hàng.”

Tôi sợ ý làm rơi chiếc đĩa xuống sàn, suốt từ lúc ấy, tôi và Vũ mang hai tâm trạng khác nhau không thể nói thành lời.

*

Buổi thi nói của lớp tổ chức vào chủ nhật, tôi căng thẳng ghê lắm, lại còn đứng thứ năm trong danh sách nên càng lúng túng, bị nói vấp và chưa trả lời được hết những ý trong đầu. Thi xong có điểm luôn, Vũ được điểm xuất sắc, còn tôi chỉ được “Ok”, chắc tại không có số xuất ngoại.

Tôi rủ Vũ ôn tập ôn Hóa ngày mai nhưng cậu nói phải học gia sư nên thôi. Cậu ấy đã cố gắng rất nhiều. Vì vậy tôi vác sách vở đến nhà Yến, buổi này Phong sẽ giúp chúng tôi tổng hợp kiến thức, giải đáp thắc mắc.

Kể từ ngày gặp lại đây là lần đầu cả bốn đứa ngồi với nhau, không thể tự nhiên như xưa, có Mai Mít còn hay nói, còn lại chỉ đáp khi được hỏi. Trước hết Phong kiểm tra công thức và cách áp dụng vào bài tập của từng người. Nhìn cậu đeo kính mới bác học làm sao.

Tưởng mình nắm chắc kiến thức cơ bản rồi nhưng tôi bị hỏi vặn vẹo một xú là tịt ngay, ầy mà mấy ngày qua còn lên mặt với Vũ. Phong giảng rất cụ thể và tỉ mỉ, dường như cậu hiểu được rắc rối của mỗi đứa.

Có một lần khi Phong giảng cho Mai, cậu bực quá vì nói mãi nó không hiểu, lại còn vẽ nhăng cuội ra giấy, Phong với lấy cục tẩy bắt xóa đi, đúng lúc tôi đang định dùng, hai đứa vô tình chạm tay, tôi vội vã rút lại, chỉ mong tóc che được toàn bộ khuôn mặt lúc này.

“Thằng Phong bị ghê hay sao con bé kia?”

Mai Mít vỗ bàn cười rầm rầm. Cứ cho là vậy, tôi chạy đi uống nước, vừa ngó lại nhìn.

“Lây từ mày ra đấy. Liệu mà học không thì lo kết bạn với mấy đứa khóa dưới là vừa.”

Vì câu nói đó Phong bị Mai cấu tay, món võ truyền kỳ của nó từ ngày bé.

“Yến hiểu cấu trúc tinh thể Axit Axetic chưa?”

Mặc dù lần đó một bên tay Phong không hề tỏ ra đau, quay sang Yến. Cô bạn chẳng ngần ngại cười đùa hòa cùng Mai. Nếu có một điều ước, tôi mong muốn mãi mãi chúng tôi ở trong khoảnh khắc này.

*

Ngày thi chính đã đến, mẹ chở tôi đi từ sớm, trên đường còn dặn trưa về có ốc nấu chuối đậu. Thế thì thi cả tháng con cũng muốn.

Vẫy tay chào mẹ tôi khoác cặp vào trường thì đâm sầm vào một bạn. May bằng tên của áo mùa đông được thêu nên không bị xước mặt. Cổng trường to lù lù thế mà đâm được vào người khác, thật là...

“Tha hồ may mắn!”

Còn đang định rồi rít xin lỗi, tôi nhận ra Vũ.

“Sáng ra đường gặp đàn ông con trai hên lắm!”

Vũ để ý đến những điều này từ khi nào vậy? Dù biết không phải tình cờ nhưng những việc cậu ấy làm đều toát lên sự chân thành và quan tâm đến tôi, nhờ thế tôi chẳng còn cảm giác hồi hộp trước giờ thi.

Vũ đứng đợi Phong gửi xe, hai người họ cùng đến trường. Thậm chí Vũ chẳng còn tỏ ra khó chịu nữa, đã nhiều lần tôi ao ước được đi giữa như thế, nói chuyện vô tư, mà sao bây giờ chẳng thể nào vui.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 34

34. Chương 34

Tôi thi cùng phòng với Phong, có môn ngồi cạnh, có môn ngồi chung dãy. Cậu ấy thường làm bài xong sớm, mỗi lúc quay sang tôi đều bắt gặp cậu ngồi chống cằm nhìn về phía mình cười mỉm, tôi chỉ biết cúi mặt quay đi.

Vẫn là tôi không đủ can đảm đón nhận ánh mắt ấy.

Trống hết giờ, vừa ra khỏi phòng thi Phong bị giữ lại độ kết quả với một số bạn, tôi luôn ra về luôn. Mẹ đã chờ ở cổng.

“Làm bài được không con?”

“Con làm hết.”

Về tới nhà tôi lên phòng ngay, lục tìm hộp đựng huân chương của ông. Viên bi nhỏ vẫn nằm lặng lẽ ở đấy, như việc của nó chỉ là nằm một góc trong trái tim tôi, lặng lẽ nhưng vẹn nguyên. Nó thực ra là một viên bi nhỏ bên trong chai rượu tây mà Phong lấy trộm từ trong chai rượu tiếp khách của bố, chứ không phải vì chơi thắng bọn thằng Phú.

Trên bàn học còn có hộp thủy tinh đựng bi, đây sẽ là lần cuối cùng tôi đếm chúng. Chắc chắn hôm nhận khen thưởng Phong đã trông thấy con nhỏ Chun lắm chuyện òa khóc và chạy ra khỏi hàng. Chính sự lẩn tránh ngu ngốc của tôi dẫn đến việc Phong từ chối suất học bổng mở ra tương lai cho chính mình. Nó không đáng.

*

“Thi xong thì đợi, nhớ đấy!”

Môn Tiếng Anh đề chung là môn cuối cùng trong số tám môn bắt buộc. Vũ đứng cùng tôi trong khi chờ giám thị vào. Tối nay là Giáng Sinh, tha hồ đi chơi nhưng tôi từ chối. Thi xong là thời điểm thích hợp để gặp Phong, tôi cần nói về mong muốn của mẹ cậu.

“Tớ không đi được.”

Tôi nói bằng vẻ cương quyết dù đi cùng Vũ luôn rất thú vị. Cậu ấy cụt hứng nhưng sớm tìm ra kế hoạch khác, vở vai Phong đang nói chuyện với bạn cùng lớp.

“Tao với mày thi xong làm trận đột kích, đến tối thì ra Nhà Thờ.”

“Ồ. Gọi thêm người lập team.”

Phong nhún vai đồng tình. Mấy cậu con trai đứng xúm lại bàn tán rôm rả, học hành hăng hái được thể thì tốt biết mấy.

“Tớ... tớ muốn gặp Phong. Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Tôi nói chen vào, chỉ lúc này mới có đủ dũng cảm để nói, nếu để lâu, tôi sợ sự ích kỷ của mình sẽ giữ Phong ở lại.

“Gặp thì cứ gặp, bọn này giữ máy cho.”

Một bạn quay ra nhìn tôi từ trên xuống. Ngay cả việc chơi điện tử Phong cũng được săn đón, hichic.

“Nhưng mà...”

Tôi chẳng biết nói thế nào, nếu là ngày xưa, Phong sẽ không bao giờ từ chối các bạn chỉ vì con bé đi cùng muốn về nhà.

“Vậy để hôm khác, tao mới cắt móng tay sâu quá, khó chơi. Giám thị ra rồi kìa.”

Các bạn nam tản ra, Vũ đã lên phòng thi trên tầng ba, cậu ấy quên chúc tôi thi tốt rồi. Còn lại tôi và Phong, cậu ấy giơ những ngón tay để móng cụt lùn của mình nhe răng cười ranh mãnh.

*

Bốn lăm phút kết thúc. Cán bộ coi thi gọi đến ai người đó lên nộp bài. Học sinh từ các phòng thi ủa ra, vui cười hớn hở. Đợi cho các bạn hỏi đáp án của Phong xong xuôi, khi sân trường lác đác vài người tôi mới lại gần. Hai đứa đứng dựa hàng lang nhìn ra sân trường ngập gió.

Đến lúc này lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, phải nói như thế nào, tôi đứng ì ra, cắn môi suýt bật máu, mãi sau thì quyết định lòi chiếc lọ đựng bi chìa về phía Phong.

“Có... có phải vì tớ không?”

Và nói ra một câu chẳng rõ đầu đuôi.

“...”

“Ồng ngốc, cậu không thấy mười năm rồi tớ vẫn thích chơi với cậu à? Phong sang bên ấy, chỉ cần mua đồ ăn và quà gửi về đều đều là được thôi.”

Tôi đang cố chứng minh mình rất ổn, vô cùng ổn, song việc che giấu cảm xúc nằm ngoài khả năng thành ra mọi thứ thật tệ. Tôi lại khóc trước mặt cậu ấy. Chỉ có một việc tôi tự làm được, là lấy tay quệt nước mắt trước khi Phong làm điều đó.

Phong đẩy những viên bi về lại phía tôi.

“Hồi còn bé tớ rất sợ bố, mỗi lần trông thấy bố cầm roi tớ luôn phải trong tư thế chạy. Mọi người trong xóm ai cũng nói ông ấy bạo lực, đánh con suốt ngày nhưng đến khi không còn ở bên ông nữa, mỗi khi tớ làm sai, chẳng có ai chỉ cho tớ biết phải làm đúng thế nào.”

Bao năm rồi, những viên bi vẫn tròn xoe, trong veo, đầy màu sắc như những đứa trẻ con.

“Tớ có một cô em gái, đáng yêu, tính rất bà già, lẩm lức kiêu kỳ, tự lập, nó chẳng bao giờ bị bắt nạt, giống như Hải Yến vậy. Nó được sinh ra ở nước ngoài, nên cách suy nghĩ khác trẻ con tụi mình nhiều.”

Phong ngừng lại một chút trước khi tiếp tục:

“Còn thằng nhóc em tớ, nó dễ tin người y như Chun ngày xưa,... nhưng gia đình của nó không được như thế. Mẹ nó thường hay bỏ về nhà ngoại, hoặc đi làm đẹp, chẳng mấy khi dạy nó học tử tế. Bố tớ thì thường hay dùng roi vọt dạy con,... Gia đình nó sắp tan vỡ rồi. Nếu là Lâm Anh, cậu có đành lòng đi không?”

Có giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thành lan can, bây giờ chúng tôi không còn đau bằng nỗi đau của thể xác nữa.

Phong im lặng rất lâu, không thấy nhắc tới mẹ mình trong đó. Cậu có quá ít điều để kể về mẹ vì cô chẳng mấy khi để tâm những việc khác ngoài công việc.

“Nhưng... nhưng... cậu học rất giỏi,... cậu cần một nơi phù hợp.”

Tôi đưa hai tay úp lên mặt để khóc, tại sao không để tôi được san sẻ nỗi đau của cậu ấy?

“Ở đây thì sao chứ? Tớ muốn sống và cống hiến cho quê hương của mình.”

“Cậu... sang... bên ấy... chỉ để... học tập thôi mà, rồi... cậu sẽ về...”

Giọng tôi lạc hẳn đi.

“Mẹ tớ nhờ Lâm Anh thuyết phục chứ gì?!”

Tôi lặng thinh. Lúc nào cũng bị người khác đoán ra được suy nghĩ của mình.

“Cho đến ngày nhận thư thông báo trúng tuyển tớ mới biết có trường tên Columbia International College. Đó là quyết định của mẹ tớ, không phải tớ. Một công việc dù tốt và phù hợp đến đâu nếu thiếu niềm đam mê chắc chắn sẽ không đạt được thành công.”

Phong không nói về sự hoàn thành, mà là sự mãn nguyện. Thành công chỉ là đạt được thứ mình mong muốn, không cứ phải việc lớn lao.

“Choang!”

Chiếc lọ thủy tinh bị khuỷu tay va vào rơi xuống vệ cỏ, nó bị vỡ và những viên bi ào ra, nảy lên, lăn theo nhiều hướng khác nhau. Thế mà vẫn còn một vài viên ở lại. Chúng tôi cố gắng nhặt về, dù không thể nào tìm đủ năm bảy viên nhưng đó không còn là vấn đề nữa, vì cậu ấy đã ở lại.

[Các bạn kỳ vọng gì ở câu chuyện?

Vâng, tôi biết chap này sẽ khiến nhiều người thất vọng vì đa phần các bạn đều chờ đợi điều gì đó từ Vũ, không phải từ Phong. Truyện có lúc lên có lúc xuống, với truyện này dao động ko lớn, càng không có kịch tính, nó chỉ như cuộc sống hằng ngày của 1 cô học sinh 17 tuổi nên không thể hy vọng 1 tai họa hay 1 biến cố lớn. Chap này ở đoạn đi xuống, lẽ đương nhiên khi nó đi xuống mới có chap tiếp theo được đi lên. Tôi viết truyện không chỉ nghĩ kết cho Vũ, tôi viết kết cho tất cả các nhân vật.]

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 35

35. Chương 35

Từ sau Giáng Sinh tới Tết Dương lịch chúng tôi đi học khá nhàn, hầu hết các thầy chưa đưa chương trình kỳ hai vào giảng dạy để học sinh được nghỉ ngơi sau chuỗi ngày thi căng thẳng. Một số bạn trong lớp xin nghỉ đi du lịch cùng gia đình, trong đó có Vũ vì cậu ấy không đến trường.

Mai Mít vẫn còn thắc mắc lý do Phong quyết định ở lại, dò la thông tin từ lớp B1 chẳng ích gì, nó quay sang xét nét tôi, hẳn trong lòng nó không hề muốn Phong đi chút nào. Mặc nó có dụ khị hoặc gán ghép thế nào chẳng nữa tôi vẫn kín như bưng bí mật của Phong.

Ai cũng bảo tôi cười nhiều hơn mọi khi.

Chỉ còn hai tiết nữa tan học. Năm nay Tết Dương rơi vào thứ hai nên được thêm ngày chủ nhật, cả lớp hí hửng tổ chức cho buổi liên hoan kết thúc năm. Vũ lúc này mới tới, mang cặp xuống bàn cuối, để ngay trên mặt bàn của Đức.

“Nghỉ gì kĩ thế? Đi du lịch mà không mang bánh trái cho anh em?”

“Nào có đi du lịch, học bực mặt ra đây.”

Vừa nói Vũ cho chân ngồi chen giữa tôi và Đức, tự nhiên như toàn con trai với nhau.

“Vớ vẩn, trước khi thi không học, thi xong học cái gì hả ông nội?”

“Mày nói ít thôi, hôm nay tao về chỗ của tao ngồi. Xéo!”

Cứ như bàn cuối là thánh địa của Vũ vậy, tôi thu gọn sách vở lại.

“Thích ngồi cạnh bà nội Lâm Anh thì cứ nói. Đây nhường.”

Nói cái gì vậy trời? Đang nhét đồ vào cặp thì Đức dồn hết sức ép Vũ dịch sát vào bên trong, chơi trò kì cục khiến tôi không kịp phản ứng xém ngã vào cạnh bàn dãy bên nếu không có người đỡ lại.

Trời ơi! Tôi đang bị ôm!!!!!!

Khi nhận ra điều đó mặt của người đối diện đã đỏ như gấc, tôi cũng chẳng hơn.

“Mày bị dở à?”

Vũ rút tay về chạy đuổi theo Đức. Hai người đó rượt nhau mấy vòng quanh sân. Số còn lại nhìn tôi. Lệ Quyên quay đi, bạn ấy đứng lên bàn giáo viên thông báo:

“Nhà Vũ có lời mời lớp mình đến ăn liên hoan chiều chủ nhật, lần này hai bác đều có nhà, chúng ta nên mua món quà gì đó, giá trị không lớn nhưng là tấm lòng của cả lớp. Chiều nay tôi và lớp trưởng sẽ đi chọn, bạn nào muốn đi cùng thì tập trung ở trường.”

Thường thì Lê Quyên vẫn hay tự đi mua, không lẽ có dịp đặc biệt. Thịnh lớp trưởng còn xuống hỏi tôi.

“Lâm Anh không bận thì đi cùng.”

Tiếc thật, tôi cũng muốn nhưng hôm nay cả nhà tổng vệ sinh. Khi Vũ và Đức vào lớp thì mọi chuyện bàn tán chấm dứt. Vũ ngồi cạnh tôi, học tiết Toán và tham gia buổi sinh hoạt. Ấy thế cô chủ nhiệm chẳng nói gì, phạt cũng không.

Ngồi bên cậu tôi chợt nhớ những ngày đầu vào trường của một con bé ngờ nghệch không được chào đón, bị bắt nạt và được bảo vệ. Tôi quả thật rất may mắn khi được làm bạn với Vũ.

“Liên hoan thôi!”

Thịnh dứt lời là cả lớp hò lên thích thú, ở những lớp khác đều dành tiết cuối tổ chức phá cỗ nên không khí ồn ào chẳng kém giờ ra chơi. Đứa nào đứa nấy hớn hờ, nhìn nhau toe toét. Vũ còn chần chừ chưa nhập cuộc, đòi mở cặp tôi ra, nhét một miếng giấy trong hộp bút:

“Tôi về hăng đọc, tối mai gửi lại. Dù kết quả là gì thì tôi vẫn chấp nhận.”

Lại là chuyện bạn trai bạn gái, lần này là viết giấy, không phải nói trực tiếp. Tôi đã nói mình chưa muốn nghĩ tới chuyện ấy mà. Có trả lời như thế nào thì cậu ấy có thôi nhắc tới nó nữa đâu.

Sau đó Vũ hòa vào cuộc liên hoan, trét bánh lên mặt tôi như bao người khác. Tối lúc trống đánh gần như tôi chẳng còn mở nổi mắt vì bánh kem nữa.

*

Cả nhà bắt đầu lau dọn từ hai giờ chiều, tôi được phân nhiệm vụ dọn dẹp phòng của mình, sân phơi và cộ nhà vệ sinh, làm xong sớm thì lên nhà anh Sơn dọn giúp, ăn cơm tối luôn. Chốc chốc tôi liếc đồng hồ dù mang quần áo ngủ tới. Không hiểu sao cái hộp bút cứ ám ảnh tôi mãi, nhiều lúc anh gọi mấy lần mới thưa. Đến mười giờ, cuối cùng tôi quyết định dắt xe về dắt cả anh và chị dâu không đồng ý.

Về tới nhà, tắm rửa xong tôi lại leo lên giường cố gắng nằm ngủ. Cả ngày lao động vinh quang mà không tài nào chợp mắt nổi. Ánh đèn bên ngoài hắt vào đủ để nhìn thấy vị trí cặp sách, tôi cứ nhắm nhắm nhìn vào đó.

Có lẽ chỉ là cách diễn đạt khác, nên trèm chần ngủ hơn, cậu ấy cứ thế này tôi biết phải làm sao?

Suy cho cùng tôi không thắng nổi sự tò mò bật dậy, mở ba lô lấy hộp bút ra, cầm đèn pin soi. Một mảnh giấy mà người gửi run run, người đọc cũng không thể bình tĩnh.

“Lâm Anh ngủ đi cháu.”

Giọng bà nội khiến tôi giật mình làm rơi cả điện thoại và mảnh giấy, cứ như ăn trộm. Tôi vội vàng trở lại giường, nhắm mắt ngủ, khi nghe thấy tiếng ngáy đều đều mới dám gỡ tờ giấy ra.

Có một dòng chữ khá dài, viết in hoa bằng bút bi đen ngòi to.

“ĐÃ CÓ TÔI TRONG NỖI NHỚ CỦA LÂM ANH CHƯA?”

Nó không phải một câu khẳng định, càng không phải câu đề nghị, nó khác hoàn toàn những lần trước, nó... chỉ là một câu hỏi mà thôi. Tôi có linh cảm không tốt, nhói lên trong ngực, đến nỗi mà nước mắt lại chực trào.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 36

36. Chương 36

Cả lớp hẹn tập trung ở nhà Vũ từ bốn giờ, nhìn chiếc vòng trên tay rất lâu, tôi còn muốn kéo dài thời gian nữa, như thể dự liệu một chuyện gì đó quan trọng lắm. Điện thoại reo inh ỏi, bố mẹ cho phép đi rồi mà tôi vẫn còn chần chừ.

“Con Chun hả? Nó ở nhà có làm gì đâu.”

Cho đến khi ông nói rõ to trong điện thoại tôi mới giật mình.

“Này, điện thoại có không dùng, sợ nó cũ hả?!”

Ông áp cục gạch của mình vào sát tai cháu gái, để mức âm lượng to nhất. Hic, tôi cố ý không nghe chứ có phải sợ cũ mấy đâu.

“...A lô.”

“Lâm Anh sao chưa tới?”

Tôi nghe thấy tiếng các bạn cười đùa qua điện thoại, ở đó không khí hẳn náo nhiệt lắm.

“À ừ... Tớ sắp đi đây.”

Giọng cậu ấy đang rất mong chờ thì phải, điều đó càng khiến tôi bất an hơn.

“Thằng Phong đang trên đường, tôi dặn nó qua đón Lâm Anh luôn.”

Vũ vẫn luôn quan tâm tôi như vậy.

“Không... không cần đâu. Tớ đến ngay bây giờ.”

Phải mất tới hai mươi giây tôi mới nhận ra cuộc gọi chưa kết thúc. Có phải sẽ xảy ra chuyện gì nên Vũ muốn Phong đưa tôi đến?

Sau thì gần sáu giờ tôi mới dám tới, trong lòng mang nỗi lo lắng khó tả. Khi vào tới cổng khách sạn, bác bảo vệ chỉ vào sảnh lớn. Ăn liên hoan đâu cần tổ chức long trọng như thế? Không, chắc vì nhà Vũ có điều kiện, hơn nữa hôm nay kết thúc năm, sự kiện lớn đáng để ăn tiệc, phải rồi. Tại tôi nghĩ quá lên thôi.

Vào đến sảnh, tôi gặp rất nhiều người quen, những cậu gọi Vũ là đàn anh, một số bạn cùng khối, các anh chị khóa trên, kể cả Hải Yến, rất nhiều bạn bè của Vũ, cái suy nghĩ đó lại dấy lên trong tôi, nỗi lo sợ ngày một lớn. Hôm ấy mẹ Vũ đã nói với Phong về dự định nào đó, cô Khánh cũng nói rằng nếu Phong nhập trường mới sẽ có bạn đi cùng, chẳng lẽ...

“Lâm Anh là con bé này cô ơi. Vũ mất ăn mất ngủ vì nó bao ngày bao đêm.”

Vừa trông thấy tôi Đức đã kéo vào câu chuyện của mình, nhưng lần này có cả bố mẹ Vũ. Bữa trước cô còn hỏi Lâm Anh là ai? Rõ là không khảo đã có người xưng danh họ.

“Cháu... cháu chào cô chú.”

Tôi cúi sát người y như nữ tỷ trong phim bộ cổ trang. Đức đùa không đúng người đúng cảnh chút nào. Bố Vũ nghiêm nghị đến nỗi tôi thấy mình bé nhỏ như con kiến.

“Cảm ơn cháu, Lâm Anh. Kể từ ngày Vũ nhà cô ngồi cạnh cháu, nó ngoan lên trông thấy.”

Thì ra cô biết tôi từ lâu rồi, người mẹ luôn gọi điện kiểm tra Vũ đang ở đâu như thế thừa biết, chỉ là cô không xét tới.

“Sức mạnh tình yêu đó cô.”

Tôi mong có thể lấy khẩu trang bịt miệng Đức ngay lập tức. Cậu ta hể mở miệng là yêu mới chả đương.

“Không phải đâu ạ, Vũ và cháu...”

“Ha ha, cô không cấm chuyện yêu đương của mấy đứa, mà cấm chẳng được. Miễn sao các cháu giúp nhau đi lên.”

Chắc bởi tôi lúng túng, ngây ngô, có nói cũng không giải thích ra hồn, giống như đang thừa nhận vậy, nên cả hai cô chú cười, chú ấy còn vỗ vai tôi:

“Vũ sang bên kia rồi, cháu nhớ giữ liên lạc với nó nhé.”

“...”

Lần thứ hai trong đời tôi thấy mình ngạt thở. Mọi thứ trước mặt, tất cả trở thành bức tranh trắng đen vô vị, chẳng khác cơn mưa rào đổ ập xuống mình tôi.

Ai đó làm ơn nói rằng đó không phải sự thật. Làm ơn nói rằng, cũng như Phong, cậu ấy sẽ chọn ở lại. Chân tôi bước hụt, chưa bao giờ tôi hình dung tới chuyện Vũ sẽ đi, không thể tin được.

“A! Lâm Anh đến rồi!”

Thế mà cậu ấy còn ra vẻ không hề có chuyện gì, có sao lại để tôi là người biết cuối cùng chứ, à không, nếu bố cậu không nói tôi sẽ chẳng biết. Tim tôi rung lên những nhịp đập đau đớn, như người ta đem xát muối, rồi nó được trở lại bình thường, và lại bị xát muối.

Tôi đã không thể khóc được nữa, tay bám vúi dọc đường chỉ quần, cố gượng cười chào Vũ, rồi bước đi, bước nhanh nhất có thể, để thoát ra khỏi cơn ác mộng này.

“Phong, mày giúp tao nói chuyện với bạn ấy.”

“Tớ không cần ai hết!”

Tôi đã làm ảnh hưởng tới buổi chia tay của Vũ. Mặc kệ, giờ tôi chỉ biết chạy thẳng về phía trước, đến đâu thì đến, ra sao thì ra. Các cậu độc ác lắm, tưởng tớ là con ngốc mà hết người này đến người kia an ủi là người ngoài được ư?

Tại sao không cho tớ biết, tại sao cứ tỏ ra vui vẻ, sao cứ lặng thầm nhìn tớ đi chung đường với Phong, khóc vì Phong, đau vì Phong thôi chứ? Sao không nói cho tớ biết cậu mới là người thực sự ra đi?

Tôi chạy về đến nhà thì khóc nức nở, ai nói gì đều không nghe. Vũ làm hòa chỉ vì sẽ không ở bên tôi nữa, cậu ấy gọi rất nhiều món ở quán ăn vặt chỉ vì sẽ không thể tìm thấy chúng ở nơi khác, học tiếng Anh suốt những ngày qua chỉ vì sẽ giao tiếp ngôn ngữ khác, tại sao tôi lại ngu ngốc không nhận ra điều đó.

“Lâm Anh đừng nghĩ về quá khứ mà quên mất hiện tại.”

Đến bây giờ tôi mới nhớ tới câu nói của Vũ ngày nào. Tôi ghét mình lắm, đã hững hờ với thời gian giữa tôi và cậu, mà nào có biết Vũ cũng là một phần niềm vui, nỗi buồn của mình.

Cậu ấy mới có mười bảy tuổi, non nớt lắm, sang bên ấy sẽ sống làm sao?

“Xe đạp đâu hả cháu? Mất rồi hả?”

Tôi rúc vào xó nhà khóc tu tu. Nếu chỉ đơn giản như mất một thứ gì đó thì tôi đã không tổn thương hơn thế này.

“Bạn con tìm kìa. Lớn rồi chứ còn bé bỏng gì đâu. Mau, không bạn nó cười.”

Mẹ tôi lấy khăn mặt ghì vào mặt tôi y như hồi bé.

“Con không muốn gặp ai hết.”

Tôi chạy lên tầng khóa trái cửa khi thấy Vũ cùng chiếc xe đạp của mình. Tôi không cần cậu ấy dỗ dành để rồi mai bỏ đi.

Vậy mà mẹ lại lấy chìa mở cửa cho cậu ấy.

“Bạn đi năm, sáu năm nữa mới về, không nói chuyện sau này hồi tiếc.”

Mẹ khép cửa lại để Vũ vào trong. Mẹ từng không muốn tôi chơi với Vũ cơ mà. Tiếng cửa nhẹ nhàng đóng, bước chân Vũ rất khê, có tiếng thở dài là nghe rõ.

“Thằng Phong nói đúng thật, nó bảo Lâm Anh sẽ chạy một mạch về nhà.”

Tôi áp hai tay lên tai, cậu ta nói gì thì nói, đi lượn vòng quanh phòng muốn làm gì thì làm.

“À, tờ giấy hôm qua tôi hỏi Lâm Anh đâu rồi? Trả lại tôi đi.”

Tôi thò tay vào trong túi, cầm tờ giấy vò cho nát hơn và ném thẳng vào góc tường. Vũ bật lên, gỡ ra cẩn thận bằng vẻ mặt đầy hy vọng. Tôi thương cậu ấy lắm, chỉ muốn nhào đến ôm thật chặt.

Nhưng làm gì có câu trả lời vì tôi đâu đã viết.

“Tình cảm của thằng Phong với Lâm Anh đáng ghen tỵ thật đấy. Haiz...”

Thế là Vũ đứng lên, tiến về phía cửa. Cậu định bỏ đi dễ dàng thế ư? Nỡ gạt hết những tình cảm dành cho tớ ư? Cậu còn ngồi dưới mưa đợi gặp tớ, hát cho tớ nghe trước lớp, cho tớ mượn áo, cứu tớ nữa mà? Cậu cho những sự cố gắng đó đi đâu mất rồi?

Tôi gào lên như một đứa trẻ con:

“Tớ chưa trả lời chứ tớ có nói không đâu?! Là do bút hết mực, là do tớ chưa có thời gian, là tớ lười viết, tớ sợ, được chưa?”

Tôi gào đến khàn cả tiếng, càng về cuối câu càng nói thật. Vũ nhìn bàn học với nắm bút nhét đầy trong cốc của tôi phì cười. Cậu cười cái gì chứ? Hay ho đến nỗi cười được ư?

Cậu ấy ngồi xuống cùng, nắm chặt chiếc vòng trên tay tôi rồi trượt lên cầm tay đặt lên ngực trái của mình, và ôm tôi rất chặt. Giờ thì tôi đã biết, ở đường chạy hôm ấy, người đứng ở đích để tôi vươn tới không chỉ là Phong.

“Chỉ cần trong nỗi nhớ của bạn có tôi, thì một thằng Phong hay cả trăm thằng Phong, kể cả nó chuyển tới ở cạnh nhà Lâm Anh đi nữa, khi tôi trở về, tôi biết bạn sẽ luôn công bằng.”

Tôi vòng tay đáp lại cái ôm từ Vũ, rất lâu, để khoảnh khắc này dẹt lên kỉ niệm.

“Không đến nỗi Vũ này đi mất tăm luôn đâu. Thời đại nào còn lo cắt liên lạc?!”

Tôi vẫn nghe trái tim cậu ấy đập gấp gấp như lần đầu tiên áp tôi vào người.

“Nhưng gọi điện thoại quốc tế đắt lắm, còn khác nhau về giờ giấc...”

Một lần nữa tôi để nước mắt làm ướt áo Vũ.

“Tôi sẽ gọi, sẽ căn thời giờ, tôi sẽ bắt Lâm Anh chat webcam cho tôi nhìn mặt mỗi ngày. Tôi không để thằng Phong có thời cơ nào hết.”

Vũ siết chặt hơn, cả người tôi run rẩy trong vòng tay của cậu ấy.

Tớ hứa, tớ hứa sẽ công bằng.

*

Chúng tôi vào kỳ hai, còn Vũ dừng việc học văn hóa trở lại Hà Nội thăm hỏi họ hàng, cũng để tập trung cho Tiếng Anh. Cậu sẽ học tiếp trung học và theo khóa học đào tạo Quản trị Khách sạn nơi đất khách quê người. Bên cạnh đó gia đình khuyến khích để Vũ phát triển khả năng ẩm thực phục vụ việc quản lý nhà hàng sau này. Cậu ấy đi theo con đường du học nhưng chắc chắn sẽ trở về đóng góp cho đất nước.

Ngày Vũ bay, Phong có rủ tôi ra sân Nội Bài cùng, vì gia đình mẹ cậu cũng đi. Vũ sang bên ấy còn có thể nhờ vả cô Khánh nên mọi người an tâm hơn.

Tôi có theo đi cùng nhưng không dám vào trong gặp. Mẹ Vũ thậm chí còn nhờ người khác khóa ngoài cửa để không tới được vì không muốn cậu con trai mới mười bảy tuổi phải thấy cảnh khóc lóc chia ly.

Điện thoại của tôi không có cuộc gọi hay tin nhắn nào, tôi biết không vì Vũ không muốn gặp mặt lần cuối mà bởi chúng tôi đã có đủ niềm tin.

Đến giờ máy bay cất cánh tôi mới dám lôi một mảnh giấy nho nhỏ viết rằng: “Hẹn gặp lại.”

Suốt quãng đường trở về, Phong và tôi ngồi cùng hàng ghế sau. Tâm trạng của cậu chẳng khá hơn người đi. Cậu ấy lựa chọn ở lại và chấp nhận đánh đổi mẹ cùng em gái, cả người bạn thân. Tuy không thể hiện nhưng tôi biết Phong nhớ mẹ lắm, cô Khánh đã thất vọng rất nhiều khi cậu không theo. Tôi đưa tay mình lên vào những ngón tay cậu, ngồi sát sít, không hở ra bọt khí nào.

Khi về tới nhà, Phong đã ngủ gục trên vai tôi. Cảm ơn trời vì tôi có thể ở bên lúc cậu yếu lòng nhất.

*

* *

Lên lớp mười hai, tôi đủ điều kiện vào A1, cùng lớp Phong. Đó là mơ ước lớn lao từ suốt những tháng ngày ôn luyện vào THPT Hùng Vương của tôi. Cả nhà mừng lắm, tuy nhiên mẹ tôi không cho hai đứa đi học chung nữa. Mẹ bảo con gái đi với con trai nhiều dễ mang tiếng, có là bạn từ thuở lọt lòng cũng phải giữ khoảng cách, vào được đại học rồi mới được có bạn trai.

Mẹ nói vậy nhưng ở trên lớp tôi và Phong vẫn thường đi cùng nhau, mẹ biết thế nào được. Mai Mít còn cho tôi ăn khao chuyện giữa nó với cái cậu ngồi bàn trên. Yếu thì thường kéo tôi đi ăn cùng khi có người theo đuổi.

Tôi vẫn giữ liên lạc với các bạn lớp cũ, ở bảng tin cuối lớp còn giữ nguyên dòng chữ: “Chào mừng thành viên thứ bốn chín và năm mươi của 11B3 cách đây đúng một năm.

Hải Yến chơi thân với Lệ Quyên nên dần dần bạn ấy đã nói chuyện lại với tôi. Trong tôi Quyên vẫn luôn là người hùng sẵn sàng bênh vực kẻ yếu. Thi thoảng Quyên hỏi tôi về Vũ, hai người ấy thường hay chat webcam đều đều. Chắc Quyên không biết kể từ ngày cuối cùng gặp nhau để

n giờ, tôi chưa từng được nghe giọng cậu ấy nói, tiếng cậu ấy cười...

Mọi người đều được nói chuyện với Vũ, trừ tôi, dù cậu ấy đã hứa. Nhiều lúc ngồi học với Phong, điện thoại của Phong sáng đèn vì tin nhắn từ Vũ, tôi không khỏi tủi thân. Duy nhất một lần, Phong bấm nút gọi và áp vào tai tôi.

“Tút... tut... Gọi tao gì vào giờ này hả? Nhớ quá à?”

Tôi bối rối tắt máy trả lại Phong. Sau dịp đó chẳng còn cơ hội nào khác.

Đọc tiếp Đã có anh trong nỗi nhớ của em chưa? – Chương 37 (end)

37. Chương 37 (end)

Cách đây lâu lắm rồi, cậu bạn nhỏ của tôi đã đi và cũng đã trở lại bên cạnh tôi. Có một cậu bạn khác, từng học với tôi duy chỉ một kỳ lớp mười một, cậu ấy đi học xa, mang theo đó lời hứa.

Một ngày mặt trời mọc, rồi lại lặn, cuộc sống vẫn cứ yên bình như thế, tôi vẫn đợi Vũ thực hiện cuộc cạnh tranh của mình.

Không biết ở nơi xa xôi như thế, cậu có còn nhớ đến con bé này không, nhưng mỗi khi có người hỏi: “Thời học sinh, Lâm Anh có kỉ niệm nào đáng nhớ không?”

Tôi luôn nói rằng: “Có tận hai tình yêu gốc xít.”

Một người mà đi bất cứ đâu, làm bất cứ điều gì tôi đều thấy hình ảnh quen thuộc của cậu và tôi,

Một người mà cho dù biết kết quả thế nào cũng sẽ không từ bỏ.

Hà Nội, 2014.

[Còn các bạn, có kỉ niệm nào đáng nhớ không?

Các bạn để lại những chia sẻ, tâm sự về câu chuyện này ỉnh nhé, có thể gửi qua linhbui3110@gmail]

[Một cô nhóc lớp 11, mọi thứ chỉ nên dừng lại ở lưng chừng thế thôi...

Để giành cơ hội đó cho hai chàng trai, mà bảy năm nữa, cả ba bọn họ sẽ làm nên một chuyện tình đẹp.

Nói là Vũ đi bắt vô âm tín nhưng mình nghĩ, trong những cuộc nói chuyện giữa Vũ và mọi người, đặc biệt là với Phong, sẽ có nhiều lúc nhắc tới cái tên “Vũ Lâm Anh”.]

==== The End ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-co-anh-trong-noi-nho-cua-em-chua>